

РОБЕР АМБЕЛЕН

ИИСУС ИЛИ СМЪРТОНОСНАТА ТАЙНА НА ТАМПЛИЕРИТЕ

Предговор

Хипотезата, че Иисус е син на Иуда Галилеец (Деяния, V, 37), наричан още Иуда Гамалиел или Иуда Голонит, еврейския герой от бунта при Преброяването, не е нова. Тя смущава умовете още в първите векове на християнството, щом Лука, редакторът на „Деянията“, го разполага във времето след Тевда, друго въстание, което е вдигнато между 44 и 47 г. сл. Христа, докато Иуда Гамалиел се е разбунтувал през 6 в.

Тази хипотеза смущава и днес, щом историците рационалисти, които искат да направят от Иисус един слънчев мит, избягват да я споменават. Ернест Ренан в своя „Животът на Иисус“, публикуван през 1863 г., прави бегъл намек за нея, защото тезата му е предварително изградена, той залага на един идиличен Иисус по маниера на Жан-Жак Русо. Всъщност в продължение на четвърт век след 1920 г. Даниел Масе защитава смело тази хипотеза в четирите си труда, посветени на нея. За нещастие той не успява да си постави твърди ограничения и крайните му екстраполации правят добра услуга на противниците му. Католическите и протестантските историци съзнателно пренебрегват творчеството му, дори Даниел-Роп избягва да го цитира сред тези, които имат честа да предизвикат възраженията му¹.

Нещо повече, върху географските карти, които понякога придружават трудовете на католическите и протестантските историци, са споменати различните местности, разположени край бреговете на Генисаретското езеро – Капернаум, Тивериада, Магдала, Тарихея, Гипос, Курси, Витсаида. Отсъства единствено Гамала! Във всичко, написано след Даниел Масе, селището на зилотите, „градът на Чистите“, орловото гнездо, откъдето един ден се спуска Иуда Голонит, истинският Назарет, където се е родил Иисус-вар-Иуда, Гамала, е изчезнало от географските карти. За да установим местонахождението му, трябва да прибегнем до карти от предходно време.

Авторът на настоящето изследване не претендира ни най-малко, че предлага на тези страници оригинална и нова хипотеза, защото австрийските и германските тълкуватели от средата на 19 век вече са го сторили. Неговата

¹ В каталога на Националната библиотека в Париж е невъзможно да се намерят произведенията на Даниел Масе, посветени на „Загадката на Иисус Христос“. От четири фиша в картотеката три липсват, след като са били откъснати...

единствена заслуга е, че *е открил доказателството* за тази идентичност на Исус, наречен „Назареец“, а всъщност син на Иуда Галилеец. Това доказателство е съвсем просто, *съдържа се в един твърде банален силогизъм*. Трябваше само да бъдат събрани и подредени отделните елементи. В това е цялата същност на този труд.

И накрая да уточним още нещо.

В изследванията, посветени на християнството и неговия произход, можем да разграничим три направления:

а) *сверхестественото*, обединяващо привържениците на различни църкви, вярващи в Исус „Син Божи“, който е умрял, възкръснал е, а после се е възнесъл на небето;

б) *естественото*, обединяващо привържениците на един възможно най-земен Исус, било водач на политическо движение с антиримска насоченост (зилотите), било обикновен мистик, повече или по-малко есей;

в) *митичното*, обединяващо привържениците на един напълно въображаем Исус, легендата за когото е изградена постепенно чрез смесването на традиции с различен произход и чрез сливането на исторически елементи, принадлежащи на няколко лица с името Исус.

Очевидна настоящето изследване трябва да бъде класифицирано към втората категория. Ето и главното основание.

В „Речник на равините“ от Самде (Париж, 1859 г.) откриваме в края биографично изследване, посветено на тези, които еврейската традиция смята за „князе на Петокнижието“. Там четем следното за великия Гамалиел, споменат в „Деянията“.

„Равин Гамалиел I, наричан Стария, внук на великия Хилел, наследи своя баща Симеон, титулуван като Наси.

Той е първият, удостоен за равин, като това звание носят също неговите потомци и наследници до Гамалиел III, син на равина Йехуда-Наси. Той има чести контакти с военачалниците и висшите представители на римската управа.

Под негово ръководство Самуил, наричан Малкия или Младши, съчинява формулата на „Молитва срещу вероотстъпниците и предателите“, която бива възприета и запазена в литургията. Според много хронисти равин Гамалиел умира 18 години преди римляните да разрушат Йерусалим. „С него – казва ни „Мишна“ – угаснаха славата на „Петокнижието“, чистотата и строгостта на религиозния живот.“ (Сота, гл. IX, 15).

Между другото, същото изследване разкрива, че Самуил Малкия или Младши (наречен така, за да се различи от пророка със същото име), е умрял преди Гамалиел.

И така, нека резюмираме:

– Йерусалим е разрушен от римляните през 70 г.

– Гамалиел умира осемнадесет години преди това – 52 г.

– Самуил Младши умира преди Гамалиел I, т. е. *не по-късно* от 51 г.

– Той е, който съчинява формулата на молитвата срещу вероотстъпниците и предателите, т. е. *най-късно* през 50 г.

Какви са тези вероотстъпници? Очевидно тези, които изменят на каноните на Мойсей и изоставят еврейската религиозна практика, с една дума те са същите, които след 40 г. в Антиохия биват наричани *християни*.¹

Изглежда много удивително Синедрионът да е чакал 10 години (до 50 г.) за да предприеме литургични санкции срещу тези вероотстъпничества. Тъй че въпросната мярка би трябвало да се разположи между 40 и 50 г.

Но ако между 40 и 50 г. иудаизмът санкционира привържениците на някой си Исус, който е бил разпнат през 34 г., значи няколко години преди санкциите, много трудно ще ни е да допуснем, че споменатият Исус не е съществувал.

И тъй, безполезно е да подчертаваме, че непримиримостта на неговия религиозен живот предварително изключва истинността на псевдоевангелието, наречено „от Гамалиел“, както и възможността внукът на великия Хилел накрая да е бил покръстен в християнството.

¹ Тази формула на проклетие се изразява чрез главните букви на трите най-важни понятия: ИШВ (на иврит: иод-шин-вау). Тези термини са: „Имах Шемо Взикро“, които в превод означават: „Да бъдат заличени името и паметта му...“ Между другото, нещо странно, тези три букви са откривани върху надгробни плочи на „компаньони“, принадлежащи към разклонението „Дълг за свобода“, а също така и „Децата на Соломон“. Техният езотеричен смисъл е „тук бди Соломон“. В тях би могло да се види и съкращение на Исус, предназначено за непосветените. Но на същите тези инициали се придава и второ значение – „Итгадад Шемо Виткадаш“ или „името му да бъде свято и възхвалявано...“ Нещо, което би могло да оправдае провала на първоначалното проклетие.

ВЪВЕДЕНИЕ

Тишината е най-могъщото оръжие на Злото...

Морис Магр, Песента на Тулуза

Сивкавата светлина на деня едва прониква през високия готически прозорец. 21 октомври 1307 г. Намираме се в голяма сводеста зала на стария Лувър на височайшия Филип, където пушекът от факлите по стените сгъстява още повече мрака. Край масата от здраво дърво са насядали мъже, облечени в тежки роби, с напрегнати и сгърчени от омраза лица. Това са "юристите" на Филип IV Хубави, вслушани в приглушения и тъжен глас, излизащ от купчината мръсни и напоени с кръв дрипи, свлечени пред тях. Зад гърба им стърчат подофицери с ризници от кожа и вериги, с невъзмутими и обрুলени от битките лица. Човекът, който говори, е тамплиер. Името му е Жофроя дьо Шарне, бил е командор на Нормандия. Днес, след като няколко дни е обработван с огън от палачите на двореца, той разказва обстоятелствата на приемането си в Ордена на тамплиерите и в паметта му възкръсва младостта, изживяна в бойни набези и морски пътешествия под палещите лъчи на средиземноморското слънце...

Без съмнение, въпреки жестоките болки в краката, бавно мазани с врящо масло с часове, той упорито е отричал, че е хомосексуален, едно от първите обвинения, които са му стоварили. Без съмнение, той е твърдял, че нищо не знае за ритуалното обожествяване на черна котка или на тайнствена "глава", поставена в позлатено или сребърно ковчеже. Но що се отнася до отхвърлянето на божествеността на Христос, той си признава, дори споделя подробностите:

"След като ме въведоха и обвиха с наметало, поднесоха към мене кръст, на който бе образът на Исус Христос. Брат Амори ми каза да не вярвам в този, чиито образ е изрисуван, защото той е лъжепророк, това не е Бог..."

Командорът, който налага това богохулство на младия Жофроя дьо Шарне, бъдещ командор на Нормандия, се нарича Амори дьо ла Рош, приятел и фаворит на свети Людовик...

Признанието на Жофроя дьо Шарне потвърждава показанията на един друг рицар на Ордена на тамплиерите. Командорът, който току що го е посветил, му заявява, когато вижда ужасеното му отдръпване:

"Не се бой от нищо, дете мое, този тук не е Бог, той е лъжепророк...."

В един от най-пълните трудове, посветени на процеса, този на М. Лавока¹, авторът обобщава въпросите, поставяни на тамплиерите от инквизиторите, както ги разкрива самото досие:

"Оказахме се пред обвинение, изготвено по начин, подходящ за всевъзможни случаи, изградено от юристи, специализирали се в областта на църковните ереси. Прелатите следователи са били натоварени със задачата да разкрият дали тамплиерите са гностици и докети, или още по-зле, манихеи², разделящи Христос на *висш Христос* и *низш Христос* – земен, ктотък, покорен и подвластен на материята, който според тях възплъщава нейната организация³. И дали не са част от тези древни, наричани свободомислещи, секти карпократийски гностици, николаисти и манихеи?"

А дали не са възприели мохамеданската религия⁴? Остава да се уточни още един въпрос, който се съчетава трудно с другите. *Дали братята тамплиери не гледат на Исус като на лъжепророк, като на обикновен криминален престъпник, осъден на смърт заради своите престъпления?* Според последната хипотеза тамплиерите се нареждат сред убийците на Исус, когато разпъват повторно, както беше писал Филип Хубави".

С последните въпроси инквизиторите се показват много добре информирани. Сто години преди това разпитите на "съвършените" катарци *"са им разкрили тайна, за която те дотогава не са и подозирали, защото е тайна на Църквата,, известна единствено на малцина високопоставени: разкриването на истинското лице на Исус, историческата личност."* Това лице е било описано в архивите на Римската империя. Но след император Константин те са прочистени. Той е известен като сподвижник на иудаизма, но в мътилката на 1300-годишните издевателства над злощастните евреи успяват да конфискуват, да унищожат или променят компрометиращите писания. То е познато на катарите, но ереста им е унищожена, както и писмените им документи. Но те успяват да го предадат на тамплиерите. Затова сега целта е да бъдат унищожени те. Тъй като признанията са факт, мнозина братя от ордена са знаели... А и тези порочни целувки, които си разменят – едната между плешките, другата във вдлъбнатината на талията – нима не са предназначени да привлекат вниманието върху една от тайните на "Зохар", върху един начин на действие, наричан от еврейските

¹ (Вж: „Процесът срещу братята и Ордена на тамплиерите“, по неизвестни протоколи, публикувани от Мишле, и по-стари и нови документи, представени от М. Лавока, почетен съветник към апелативния съд в Руан, Париж, 1888).

² Намек за ереста на катарите, проникнала в учението на тамплиерите.

³ Алюзия за *Logia Agrapha* на първите гностици, превръщаща Исус в нещо като всеобща душа на нещата: „Вдигни камъка и ще ме намериш; разцепи дървото, аз съм вътре..."

⁴ Глупава хипотеза, тъй като според исляма Христос е един от седемте пророци, над него е само Мохамед. Между другото, признанията сочат, че за тамплиерите Исус е лъжепророк, защото не са се сбъднали прословутите му обещания да се върне първо през 150 г., после през 1000 г., дати, точно упоменати в старинните документи.

кабалисти "мистерията на Везните", които задейства "хохма" (мъдростта) и "бина" (ума), двете рамена на най-древния ден в света на "йезод" ("основата" на талията)¹?

КЛЕТВА ПРИ РЪКОПОЛАГАНЕ НА ЕПИСКОП

(Откъс от „Ръкополагане на епископ според римо-католическия церемониал“

(„Декле и сие“, печатница на Светия престол и на Светата конгрегация на ритуалите, Париж-Турие-Рим, 1933)

Аз... избраник на Църквата за... отсега и завинаги ще бъда верен и подвластен на престола на св. апостол Петър и на неговите легитимно избрани приемници.

Няма да допринеса нито със съвет, нито със съгласие, нито с действие да им бъде отнет животът, или част от тялото, или свободата, или пък да бъдат подложени на някакво злонамерено посегателство, под каквото и да е претекст. **Що се отнася до тайната, която са ми поверили самите те, техните нунции или чрез писания, аз няма да я разкрия умишлено пред никого и в тяхна вреда.**

Съобразно моите задължения аз ще ги подпомагам срещу всички, за да се запазят и защитят Римският престол и самовластните права на св. Петър.

Ще се отнасям с почит към посланика на апостолския престол при неговите пътувания и ще го подпомагам в неговите потребности.

И така, във време, което архивните документи не ни позволяват да ситуираме точно, но за което се предполага, че е близо до втората половина на 13 век, Ордена на тамплиерите, първоначално наричан "Милиция на бедните Христови войни и на храма на Соломон", претърпява важни и големи промени от духовно естество в своите основни структури.

С подтика на мистериозно появилите се един ден тайни магистри и безспорно вследствие на откритите от тях в светите места ръкописи или на загадъчни беседи между тях и арабски учени, еврейски кабалисти или "съвършени" катари истинското лице на историческия Иисус се откроява като много по-различно от легендарното.

За съществуването на тези тайни магистри, които дублират официалните, ни говори един банален факт. Кой всъщност е заповядал на Жак дьо Моле, официален Велик магистър, който не знае нито да чете, нито да пише, да събере целия архив на ордена и най-вече "уставите" на подразделенията малко преди Филип Хубави да започне преследванията?

Кой е този "магистър Ронслен" с истинско име Ронслен дьо Фо, комуто някои тамплиери приписват възникването на страшния ритуал – отричането от Христос. Но той не присъства в списъка на магистрите на Ордена на тамплиерите. Поне в списъка на официалните магистри...

И така, много е вероятно някои високопоставени рицари на ордена, които са по-образовани от останалите, да са познавали документи, неизвестни в Европа, но засягащи действителния произход на християнството, документи, които Църквата е побързала да унищожи. Ето защо постепенно, по примера на императора на Германия и двете Сицилии Фридрих фон Хохенщауфен, най-ерудирания владетел на своето време, Ордена на тамплиерите отхвърля догмата за божествения произход на Иисус и възприема тезата за Единния Бог, обща за иудаизма и исляма.

В лоното на самия официален орден се образува едно действително тайно общество със свои окултни водачи, езотерични посвещавания и тайни цели. Това се осъществява лесно, защото през 1193 г. ордена наброява едва 900 рицари.

Онези от новопосветените, които са по-наивни и вярват, че при церемонията по посвещаването става дума за обикновено изпитание на вярата им, и отказват да се отрекат от Кръста, биват изпращани на отвъдморските бойни полета, за да поддържат престижа на ордена и да се прославят.

Обратното, тези, които, без да мърморят, се поддават на внушенията на командорите и стъпкват с крак дървен кръст или такъв върху старо наметало на ордена, разтлано на пода, остават в Европа и са държани в резерв за по-далечни и потайни цели. По онова време не може да съществува по-крайно изпитание.

¹ На иврит „йезод“ означава „основа“. Това е „динамично огнище, съдържащо възможността за разцвет на всичко живо в този свят“. (Франсис Варен, „Теодицея на Кабала“, Париж, 1949 г.). Видно е, че тамплиерите са били запознати с кабализма.

Тъй като целта е целият свят да се превърне в "света земя". Но затова най-напред е необходимо да се превземе целият свят. А това е възможно само за едно храбро, организирано и богато малцинство, запознато с беглото с грандиозната цел, но ръководено мъдро от група посветени, подчиняващо се сякаш и умеещо да пази тайна.

Но настъпва ден, когато нещата се разчуват. Възгордели се, разочаровани и озлобени изменници започват да приказват. Кралят на Франция надухва неочаквано голямата печалба, а папата, негов човек след нощните споразумения в леса на Сен-Жан-д'Анжели, му става съучастник. Кралските финанси и римокатолическата догма залагат заедно и печелят.

Тогава послушните съдии вадят инструментите за изтезания и нажежават до бяло железните клещи. А когато се добират до цялото злато на Храма на тамплиерите и конфискуват имуществото и имотите на подразделенията им, пламват кладите. Черен, гъст и мирислив, засенчващ изгреви и залези, техният дим се стеле шестотин години, за да прогони надеждите за европейско единство и всеобща религия, обединяваща всички хора. Но този дим най-вече *ще задуши истината за най-голямата измама в историята.*

За да бъде разпръсната неговата зловеща сянка, са написани и тези страници — след множество други, защото много време преди тамплиерите, катарите знаят и разпространяват тази истина.

За да бъде заглушен гласът им, бив увищожена окситанската цивилизация, което ще разкрием сега.

Ронслен дьо Фо, "магистър Ронслен" от протоколите за разпити, владее малко пристанище със същото име (Фо-сюр-Мер), разположено и в наши дни в западния край на блатото Бер.

Тогава той е васал на кралете на Майорка, които са зависими от кралете на Арагон, защитници на катарската ерес при битката край Мюре, 1213 г. Безие, градът мъченик на кръстоносните походи, е съвсем наблизо. По това време още не са забравили избиването на цялото му население (100 000 души) — *и католиците, и катарите* — от кръстоносците на Симон дьо Монфор на 22 юли 1209 г. Магистър Ронслен още пази в сърцето си омразата към католическата църква, тогава синоним на християнството, и той ги отрича заедно.

Протоколите от разпитите, които инквизиторите са запазили, са сравнително умерени, що се отнася до оценките, които еретиците дават на Исус Назареец. Ценни подробности по въпроса дава "Наръчник на инквизитора" на доминиканеца Бернар Ги, озаглавен *Practica* (авторът е роден през 1261 и умира през 1331 г.).

"Кръстът на Христос не бива да бъде боготворен и почитан, тъй като никой не боготвори бесилото, на което е бил обесен баща му, роднина или приятел! Впрочем, те отричат възплъщението на Исус Христос в утробата на все така девствената Мария и поддържат, че той не е приел истинско човешко тяло, не е придобил истинска човешка плът, каквато имат всички хора, че никак не е страдал и че съвсем не е умрял на кръста, че той не е възкръснал от мъртвите, че не се е възнесъл на небето с човешко тяло и плът, а че това е станало в преносен смисъл..."

Лесно можем да разберем тази предпазливост в записването на отговорите при разпитите. Защото да запазиш и предадеш истинското мнение на "съвършените" за Исус Назареец, означава да провалиш прочистващото дело на църковните отци и монасите-преписвачи. Това обяснява и защо много малко от пълните протоколи от разпитите на "съвършените" са достигнали до нас. Що се отнася до обикновените "вярвачи" катарите, незапознати с цялата доктрина, те са били с по-малко значение. Но истината е съвсем друга.

В действителност по времето, когато започват Кръстоносните походи, макар и да не са получили причастието на "съвършените" катарите, благородниците от района на Тулуза, васалите на графовете Дьофоа и Транкавел, виконтите Безие са всичките или поне в мнозинството си "вярвачи". *Трябва ли да търсим сред тях тамплиерите от тези региони, ако се има предвид странното им поведение по време на Кръстоносните походи?* Този въпрос е все още зле осветен.

Така или иначе, всички васали на графовете Дьофоа и на виконтите Безие подслоняват "съвършените", предоставят гостоприемството си за събрания и понякога дори се пречистват на смъртното си ложе. Жените са по-смели и по-пламенни и не чакат последния си час, за да облекат прословутата черна роба на "съвършените" — текстовете от разпитите сочат ясно това. Голяма част от знатните фамилии, васали на Дьофоа и Безие, броят сред членовете си "преоблечени еретици" — това са издънки на Транкавел, Фанжо, Лорак, Мирпоа, Дюрбан, Сесак, Шатовердюн, Дьолилжурден, Кастелбон, Ниор, Дьорфор, Монреал, Мазерол, Детерм, Деминерв и др. Но сред тях е и сюзеренът им Реймон VII, граф на Тулуза. Съдете сами.

Преди всичко той живее буквално заобиколен от еретици. Той дотолкова не зачита привилегиите на католическата църква и нейните свещеници, че католикът хроникьор на Кръстоносните походи Пиер Дево дьо Серне е направо ужасен. Така всички под неговата юрисдикция са или "вярвачи" в ереста или симпатизанти.

А Реймон-Роже, граф дьо Фоа, е направо ожесточен в спора си с абата на Сент-Антоан. Той нарежда на двама свои рицари да настанят възрастната си майка в абатството. Но тъй като тя е твърде прочута като "съвършена", монасите от Сент-Антоан я изгонват грубо, сякаш е чумава. Виждайки това, единият от братята пронизва гърлото на каноника, който е ударил майка му, като при това го извършва в самия олтар. После, призован от двамата свои рицари, Реймон-Роже, придружен от войници и офицери, пристига в Сент-Антоан, прогонва абата и канониците, нарежда да бъдат разрушени частично параклисът, спалното помещение и трапезарията с цел да преобразува абатството в сграда с военно предназначение.

В хода на неизбежното разграбване на параклиса войниците счупват един дървен кръст, а от треските правят чукала за стриване на подправките към храната си. В друг ден рицарите от свитата на Реймон-Роже откачват от кръста му един Христос в естествена големина, навличат му ризница и го използват за мишена в играта, наричана "кинтена", като при всеки сполучлив удар му крещят "...да се откупи".

Между другото, наричат "кинтена" кукла от дърво, окачена на кол. В опънатата си дясна ръка тя има турнирен щит, а в лявата, също опъната – дълга и яка тояга. Ако играчът, който препуска на кон, удари несръчно с копието си щита на куклата и не се наведе навреме над гривата на коня си, куклата моментално удря с тоягата главата на конника.

Всичко това не се нуждае от коментар. Защото да пробиеш дупка и забиеш в тялото на Христос кол, а после да го превърнеш в посмешище, служещо за мишена във военизирана игра, говори за отношението на благородниците „вярващи“ катарци към историческия Христос. Що се отнася до подвикванията за откуп, лесно е да разберем обидния характер на тази реплика по отношение на историческата личност.

Между другото, когато катарите говорят за Светия Дух, този израз означава някаква същност от гностичния пантеон, "еон", но в никакъв случай не и вечна еманация, родена от фундаменталните отношения между Бог Отец и Бог Син.

За предпазливото използване на обикновената християнска терминология в езотеричния и таен език, присъщ на катарството, има категорично доказателство, оспорвано в протоколите от разпитите. *Това е фактът, че говорят за своя собствена църква, съставена единствено от "съвършени", под името Дева Мария.* Кой, ако случайно дочуе този израз, ще заподозре, че той всъщност се отнася за вътрешния бастион на ереста? Ето текстовете, които са категорични в това отношение:

"Те също така отричат, че благочестивата Дева Мария е истинската майка на нашия бог Иисус Христос и че тя е била жена от плът и кръв. *Дева Мария, казват те, била тяхната секта и орден, ще рече истинското непорочно и девствено покаяние, което ще зачене синовете на Бога, веднага щом бъдат посветени в тази секта и този орден.*"

От твърдението за зачеването на "синовете Божии" от тази напълно условна "Дева Мария" произтича заключението, че всички, които катарската църква обхваща, стават поради самия този факт идентични и подобни на Иисус Христос. Така догмата на християнството за един единствен изкупител се разрушава от това неограничено множение.

Това заключение води след себе си друго. Евангелието на Йоан, единственото, което катарите използват от първи до седемнадесети стих, е измамно, защото тяхното устно учение отрича *единството на въплътеното Слово*, което се утвърждава в споменатото евангелие.

Между другото, често са бъркали водоазците¹ и катарите. Първите често се сблъскват с вторите, тъй като съществуват в едни и същи региони по едно и също време. Водоазците, също както катарите, се делят на "съвършени" и "вярващи". Това съвпадение на определенията често подвежда водоазките ритуали да бъдат възприемани като катарски и дори да се предполага, че катарите са християни. Всъщност, такива са единствено водоазците в буквалния смисъл на думата, макар и да не са католици. Но както вече видяхме, *катарите категорично не са.* За илюстрация ще препратим към цитираната вече „Практика“ на инквизитора Бернар Ги.

Вероятно същото се отнася и до проблема "Христос". Шарл Гигбер развива тезата, че езотеричните еврейски секти от преди новата ера се позовават на една същност, наричана Иешуа (Иисус на иврит). Очевидно е, че те не биха могли да визират историческото лице Иисус. Всъщност, преведено буквално, Иисус Христос означава "Спасител Свещен" (от староеврейското Иешуа и гръцкото Христос).

Между другото, преди да бъде посветен в ордена, всеки катар е трябвало да произнесе на висок глас заклинанието *abrenuntiatia*, с което категорично отрича кръщаването си с вода, извършено след раждането му, и заявява, че не вярва в него и го отхвърля. Така се изтриват следите от кръста, докоснал челото му, и последвалото миропомазване. Безспорно така се отхвърля кръщаването с вода в лоното на католическата църква, но то не се замества с нищо друго.

След всичките тези констатации ни изглежда много неуместно все още да се твърди, че учението на катарите е само една примитивна форма на християнството. Напълно обратното, в действителност става въпрос за религия с абсолютна манихейска форма, която не крие, че отхвърля класическия исторически Христос. Както и пълното си неверие, що се отнася до неговите Превъплъщение, Страсти, Възкресение и Възнесение. Тогава какво остава от християнството? Очевидно нищо.

Това е пътят, който на свой ред ще извървят тамплиерите. По-малко от седемдесет години делят кладата в Монсежюр от тази в Ла Сите и същата желязна ръкавица ще запуши устата на Истината. Защото: „Във всички времена оръжията са били инструменти на варварството. Те осигуряват победата на най-подтискащата материя над духа. Те раздвижват тинята на най-лошите инстинкти в дълбините на сърцата“ (Ш. Дьо Гол, „Под нож“).

¹ Религиозна секта, възникнала в кантона Во и унищожена от Франсоа I

ПИСМЕНИ СВИДЕТЕЛСТВА

„Писмените разкази за човешките митарства биват унищожавани от тези, които искат да тънем в невежество, , но думите се спускат в душите като гълъби, които идват отдалече и кацат само за да отлетят отново. И това е форма на правосъдие...“

Морис Магр, Песента на Тулуза

Тук ще представим кратки описания на *най-древните* ръкописи в “библиотеката”, която е в основата на християнството. При запознаването с тях читателят ще може да се убеди в това, което ще твърдим в цялото си изследване – *никой от реалните документи* (а не тези, които са цитирани като “изчезнали”) *не е по-стар от 4 век.*

Споменаваме апокрифните Евангелия, защото “тяхната най-голяма стойност е, че отразяват народното първично християнство... Те представляват допълнение към хроноките от началните времена, каквито са “Посланията на св. ап. Павел” и “Деянията на апостолите”... от друга гледна точка, *апокрифите привнасят някои исторически детайли, които не са за пренебрегване.* (Даниел-Роп в „Апокрифните Евангелия” от абат Ф. Амио — Париж, 1952, „Артем Фаяр”).

РЪКОПИСИТЕ ОТ АВТОРИ ЕЗИЧНИЦИ

Прието е да се възхвалява старанието на монасите преписвачи, тези добри и безгрешни отци, които в манастирите на Средновековието са “събирали” и преписвали ръкописите на древногръцките и древноримските автори.

Това, което се пропуска да ни бъде съобщено, е какво е станало с *оригиналите*. Всъщност трудът им се води от една спешна необходимост: налага се да бъдат заличени всякакви следи от Христос като ръководител на политическа фракция, която често се е отдавала поради “жизнена необходимост” на разбойничество и чиито действия в продължение на тридесет години не са носели нищо евангелистко. Другата цел на преписвачите е да заличат мнението на древноримските автори за Христос.

Изправяме се пред отчайваща равностетка относно ръкописите на древните автори.

Да се спрем на Иосиф Флавий. Ръкописите му датират от 9 и от 12 век и само вторият съдържа прословутият пасаж за Иисус, който всички сериозни тълкуватели католици признават за груба интерполация. Що се отнася до неговата “Еврейската война”, често назовавана “Превземането на Иерусалим” или “Иудейските войни”, черковнославянският текст е различен от гръцкия, а и интерполациите са различни.

Сега за Тацит, за неговите “Истории” и “Анали”. Ръкописите са от 9 и 11 век. В тях липсва именно всичко, което се отнася до решителните за зараждащото се християнство години, целият период от 28 до 34 г. Те са толкова изпълнени с цензуриране и добавки, че внимателния читател, дори без подходяща подготовка, може да се справи с тълкуването им и сам да разкрие посегателствата.

Даниел-Роп неволно и доста наивно ни предоставя ключа към тези загадки. В “Иисус в своето време” той казва следното: “Нека отбележим: 4 век. Текстове на Новия завет датират приблизително от периода 50 – 100 г. *Три века разделят тяхното създаване от първите цялостни ръкописи, които притежаваме.* Може да изглежда много, но трябва да подчертаем, че това е нищо в сравнение с периода между възникването на *неизвестните оригинали* и най-старите *известни копия* от достигналите до нас творби на античните класици: 1400 години за трагедиите на Софокъл, както и за творбите на Есхил, Аристофан и Тукидид, 1600 за тези на Еврипид и Катул, 1300 – за тези на Платон, 1200 – за Демостен. Теренций и Вергилий са облагодетелствани, защото отсрочката при тях е седем века за първия и четири – за втория.”

Съвсем очевидно е, че не се е налагало древните автори, които са живели *преди* Христос или просто са писали театрални пиеси, да бъдат цензурирани или дописвани. Не е така обаче с историците Иосиф Флавий, Тацит и Светоний и в това отношение дори сатиричен хроникьор като Петроний не се е изплъзнал на монасите преписвачи. Неговия прочут “Сатирикон” не съдържа в досигналите до нас преписи повече от 250 страници, при 3000, за които знаем, че са съдържали първите копия на оригиналния ръкопис. Напълно сигурно е, че този преглед на “сладкия живот” по времето на Нерон не е бил само това. Петроний е цензуриран безмилостно, също както и Тацит, от чиито “Истории” и “Анали” са извадени всички глави, засягащи Палестина от деликатния период.

Що се отнася до абсолютната автентичност на каноничните Евангелия, ще цитирам думите на абат Бержие в неговия “Теологичен речник”: “Запознатите с материята и преди всичко искрени автори признават, че текстът на Новия завет не е окончателно фиксиран до края на 4 век.”

РЪКОПИСИТЕ НА КАНОНИЧНИТЕ ЕВАНГЕЛИЯ

– “Кодекс Синаитикус” – Дата: 4 век. Съдържа почти целия Стар завет, Новия завет, “Писмото на Варнава, пастира от Хермас”. Открит е през 1844 г. от Тишендорф в манастира “Света Катерина” в Синайската планина. Дъхранява се днес в Британския музей, Лондон.

– “Кодекс Ватиканус” – Дата: 5 век. Съдържа Стария завет с изключение на петдесет загубени страници и Новия завет до Послание до Евреите. Много лош правопис. Постъпил във Ватикана между 1475 и 1481 г.

– “Кодекс Александринус” – Дата: 5 век. Съдържа Стария и Новия завет, считано от Евангелието на Матей, 25:6. Този текст е по-лош от предишния по отношение на Евангелията. Съхранява се в Британския музей, Лондон.

– “Кодекс Ефреми Рескриптус” – Дата: 5 век. Палимпсест. През XII век библиейския текст е бил покрит с изписани на гръцки език трактати на св. Ефрем. Произход – египетски. Донесен в Париж от Катерина Медичи. Съхранява се в Националната библиотека, Париж.

– “Кодекс Безе” или “Кодекс Кантабригенсис” – Дата: 5 или 6 век. Съдържа четирите Евангелия и Деяния с някои празници. Двуетичен ръкопис – гръцки и латински. След 9 век се намира в Лион. През 1581 г. Теодор дьо Без го предоставя на Кеймбриджкия университет, където се съхранява и днес.

– “Кодекс Фриър” – Дата: 5 век. Съдържа четирите Евангелия, с някои празници. Включва добавка към Марко, след 16:14. През 1906 г. Фриър го купува от един арабски търговец. Днес се съхранява във Вашингтон.

– “Кодекс Коридети” – Дата: от 7 до 9 век. Съхранява се в Тбилиси, но според бележки по полетата преди това се е намирал в кавказкия манастир в Коридети.

– “Кодекс Региус”, наричан още “Кодекс Паризиензис” – Дата: 7 век. Множество корекции и бележки по полетата. Съхранява се в Националната библиотека, Париж.

– “Кодекс Бератимус” – Дата: 6 век. Съдържа Евангелията на Марко и Матей, чист пергамент. Съхранява се в Берат, Албания.

– “Кодекс Атузиензис” – Дата: 8 или 9 век. Съдържа Новия завет с изключение на Евангелията на Матей, Марко (1, I-IX, 4) и Откровението.

– “Кодекс Верцелензис”. На латински. Дата: 4 век. Във Версуй.

– “Кодекс Веронензис”. На латински. Дата: 4 или 5 век. Във Верона.

– “Кодекс Колбертинус”. На латински. Дата: 12 век. В Париж.

– “Кодекс Сангерманензис”. На латински. Дата: 8 век. В Париж.

– “Кодекс Бриксианус”. На латински. Дата: 6 век. В Бреша.

– “Кодекс Палатинус”. На латински. Дата: 5 век. В Дъблин.

– “Кодекс Вовиендис”. На латински. Дата: 4 или 5 век. Съдържа само Марко (VIII, 3 – XVI, 6) и Матей (I, 1 – XV, 36) с някои празници.

– “Кодекс Монацензис”. Дата: 6 или 7 век. На латински.

– “Кодекс Курентонианус”. Дата: 4 век. На древносирийски. Открит през 1842 г. в един манастир в пустинята Нитрия, Египет.

Съществуват още няколко папируса, чиито малки парчета съдържат отделни глави от каноничните Евангелия. Това са:

– Папирус “П1”. Дата: 3 или 4 век. Съдържа Матей (глава I, стихове 1–9 и 12–20).

– Папирус “П3”. Дата: 6 век. Съдържа Лука (VII, 36–45 и X, 38–42).

– Папирус “П4”. Дата: 4 век. Съдържа Лука (I, 74–80 и V, 30 – VI, 4).

– Папирус “П37”. Дата: 3 или 4 век. Съдържа Матей (XXVI, 19–52).

– Папирус “П45”. Дата: 3 или 4 век. Съдържа четирите Евангелия и Деяния, в тетрадки с по 2 листа. За нещастие, в окаяно състояние. Останали са: Матей (XX, 24 – XXI, 19), (XXV, 41 – XXVI, 33), Марко (IV, 36 – IX, 31), (IX, 27 – XII, 28), Лука (VI, 31 – VII, 7), (IX, 26 – XIV, 33).

– “Древносирийски ръкописи”. Различни ръкописи от “простата” версия. Дата: 5 или 6 век.

– “Коптски ръкописи”. Различни ръкописи на сахийски диалект от Горен Египет. Някои от тези ръкописи са от 4 век.

– “Коптски ръкописи”. Различни ръкописи на бохаиритски диалект от Долен Египет. Най-старият датира от 9 век.

РЪКОПИСИТЕ НА АПОКРИФИТЕ¹

– “Кодекс Аскевианус или Листис София”. Дата: 5 век. Редактиран на копто-тивански. Съхранява се в Бритиш музей от 1785 г.

– “Кодекс от Бурса”. Дата: 4 или 5 век за всяка част. Съдържа “Книга за гомелия трактат върху Мистерията”. Съхранява се в Бодлейската библиотека. Открит през 1769 г. На копто-тивански.

– “Кодекс Веролинсизис 8502”. Дата: 5 век. На копто-тивански. Открит е в Кайро през 1896 г. и все още е в Берлин през 1945 г. Съдържа: “Евангелие на Мария”, “Тайната книга на Иоан”, “София на Иисус”, “Деяния на Петър”.

– “Протоевангелие от Иаков”. Възстановено по ръкописи, чиято датировка варира между 5 и 15 век. Тези ръкописи са пръснати за съхранение в различни библиотеки.

– “Евангелие от Петър”. Дата: 8 век. Написано на гръцки. Открито в Горен Египет през 1887 г.

– “Евангелие от Псевдо-Матей”. Дата: 6 или 7 век. Всъщност е вариант на “Протоевангелие на Иаков”.

– “Разказ за Божието детство”, наричан още “Псевдо-Тома”. Дата: 5 век. Поражда възникването на “Армеенска книга за детството” от 6 век и на “Арабско евангелие за детството” от 7 век.

– “Евангелие от Никодим”. Дата: 4 век. Наричано още “Деяния на Пилат”. Различни версии, на коптски и древносирийски.

– “Евангелие от Гамалиел”. Дата: според ръкописите най-малко 7 век. На коптски или на етиопски.

– “Галилейски завет на Иисус Христос”. Дата: според ръкописите най-малко 8 век. Версии на коптски и етиопски.

– “Чудесата на Христос”. Дата: според ръкописите най-малко 9 век. На етиопски.

– “Евангелието на Дванадесетте апостоли”. Дати: различни, според ръкописите. Цитирано в ръкописите на Руфин (5 век) и преводите му на Ориген като едно от най-старите апокрифни евангелия.

– “Евангелие от Вартоломей”. Дата: 5 век. Притежава само откъси на коптски.

– “Деяния на Иоан”. Дата: 4 век. На гръцки. Притежаваме само две трети.

– “Деяния на Петър”. Дата: 5 век. На гръцки. Притежаваме само края. За началото съдим по един откъс на коптски и по така наречените “Деяния”, от Версьой, на латински.

– “Деяния на Павел”, наречени още “Деяния на Павел и Текла”. Дата: 6 век, във версиите на древносирийски, черковнославянски и арабски език. Съществуват и откъси на гръцки език, датиращи от 5 век.

– “Деяния на Андрей”. Дата: 6 век. Съставени на латински език. Съществуват фрагментирани ръкописи на гръцки език.

– “Деяния на Тома”. Датирани от 6 век, в тяхната версия на латински език. Съществуват версии на гръцки и древносирийски езици, които би трябвало да са предходни и вероятно датират от 5 век.

– “Апокалипсис на Павел”. Дата: 5 век. Съставен на гръцки език. Съществува по-късна версия на латински език.

– “Евангелие от Тома”, наречено още “Тайните слова на Иисус”. Дата: 4 или 5 век. Написано на коптски език. Представлява част от находката в Хенобоскион, Египет.

– “Климентови поучения”. Дата: 5 век. Съставени на гръцки език. Гръцкият текст на “Почученията” е запазен до днес, но този на “Благодарностите” (неговата втора част) е изгубен. Притежаваме го само в превода на латински език от Руфин.

Що се отнася до находката от четиридесет и девет ръкописа в Хенобоскион през 1947 г., трябва да изчакаме тяхното публикуване, дори в резюмета, за да разграничим стриктно манихейските писания от другите, гностикохристиянски редакции. Ето защо тук не споменаваме отделно тези ценни древни документи, датиращи приблизително от 5 век.

АПОКАЛИПСИСЪТ И НЕГОВАТА ТАЙНА

¹ В превод от гръцки — таен, скрит.

Запазиме особено място за изследването на този странен текст, който не спира да поражда полемики още с появата си. Да припомним, че "апокалипсис" е термин, произлизащ от гръцката дума "откровение".

Съборът в Тренте, 1545 г., окончателно го вписва сред каноничните текстове и неговото решение не се оспорва в католическия свят. Все пак много от източните автокефални църкви, неподвластни на Рим, продължават да го отричат, като следват древни и изтъкнати примери.

Така Апокалипсисът (Откровението) е пренебрегван от великия Ориген. А Евсевий Кесарийски, без да смее да вземе открито страна по спора, пространно цитира св. Денис Александрийски и препредава всичките му доводи срещу апостолическия характер на Апокалипсиса. Чувства се, че Евсевий Кесарийски вътрешно приема аргументите на св. Денис Александрийски срещу този загадъчен текст.

Малко след тях съборът в Лаодикия (362 г.) отказва да го впише сред канонизираните текстове. А и други авторитети сред църковните отци ще се възправят срещу този натрапник, който, трябва добре да го подчертаем, не притежава никакви отличителни черти, които да го съвместяват с Новия завет. Да ги изредим: св. Василий, св. Кирил Ерусалимски, Григорий Назиански, Григорий Нисейски, св. Иоан Златоуст и Теодорит не му отделят нито дума, и не го включват сред текстовете, до които прибегват. Св. Иероним поддържа позиция, сходна с тази на Евсевий Кесарийски.

Официалната традиция твърди, че Апокалипсисът е разказ за едно видение, споходило апостол Иоан при неговото заточение на остров Патмос. Той е изпратен в Патмос през 94 г., първата от царуването на Нерва – да отбележим тази подробност, която не е без значение.

Учудващо е как видение с подобна продължителност е могло да бъде запазено с цялото му изобилие от детайли от един "медиум", върнал се към нормалното си състояние. Учудващо е и също как може през 94 г. да се представя за пророчески текст, който разкрива с доста точни подробности опожаряването на Рим, станало през 64 г., тридесет години преди това, и разрушаването на Иерусалим, станало през 70 г., двадесет и четири години по-рано. Първото събитие е в XXVIII глава, второто – в XI.

Впрочем, говори се, че апостол Иоан го е написал на гръцки, но както отбелязва св. Денис Александрийски: "... виждам, че диалектът и езикът му не са точно гръцки, че използва варварски идиотизми, че често допуска езикови грешки!..." (Евсевий, "Църковна история", 7, XXV, 26).

В действителност истината е, че оригиналът е оформен на арамейски, преведен на иврит, а после – на гръцки. Първите две версии изчезват по време на появата на гръцката версия в края на I век.

От друга страна, според някои тълкуватели това, което сме приели да наричаме Апокалипсис е съчетание от много текстове, дори от различни автори. Едни говорят за трима автори, други – за двама, най-често с еврейски произход, зле обединени от редактор-християнин в по-късен период.

Според почитаемия отец Боамар, преподавател в Библейската школа в Иерусалим, чисто пророческата част на Апокалипсиса (глава IV до XII), се състои от две различни "откровения" – първоначално независими едно от друго и впоследствие слети в един текст. Що се отнася до "Писма до Седемте църкви" (глави II и III), те би трябвало първоначално да са съществували разделени. Наистина е трудно да си представим един редактор да групира всички тези писма и да изпраща копия на всичките си кореспонденти, дори когато сюжетът им е общ.

Нещо повече, прочитът на Апокалипсиса води към известни размисли дори не особено наблюдателния читател. Ако приемем, че текстът е съчинен през 94 г. в Патмос от апостол Иоан, защо в него липсват сведения за толкова съществени моменти от християнското движение, а именно:

- съществуването на дванадесетте апостоли, посветени и сакрализирани от Христос като водачи на раждащата се Църква.
- съществуването на Петър като върховен водач на движението.
- съществуването на Павел, неговата мисия, водещата му роля, смъртта му в Рим през 67 г.
- съществуването на четирите Евангелия, а и на твърде многото апокрифи, които започват да се разпространяват.
- съществуването на Посланията на Павел, четени пред всички християнски общности, за които са предназначени.
- определянето на седемдесет и двамата ученици, тяхната мисия.

Ако всичко това липсва в Апокалипсиса, значи текстът е съставен по-рано. Безспорно в него става дума за "града, където техния господ бе разпнат" (XI, 8), но е известно, че в Иерусалим са разпнати много месиански водачи, да споменем само Езекия, също "син Давидов" и следователно "господар на Израел".

Наистина, в глава XIV, 6, става дума за някакво загадъчно "вечно евангелие", но да се спрем на точния текст: "Видях друг един ангел, който летеше в средата на небето, носещ вечно евангелие, което да бъде известно на земните жители..."

Всъщност, в оригиналната гръцка версия използвания термин е *evaggelion aionion*, което не означава "евангелие" в смисъла, който възприемаме сега, а в тогавашния смисъл на гръцки: щастливо послание, добра вест.

Съществува ценно доказателство, че оригиналът е на арамейски – народен диалект, след като класическият иврит става литургичен език в 4 в. пр. Христа. И това се потвърждава, ако отчетем, че Апокалипсисът (поне първоначалният текст без по-късните допълнения) е предназначен – като истинско “възвание към народа” – за изнемогващите под древноримското иго евреи.

Ето го и доказателството. В глава IX, стих 11, четем следното:

“За цар над себе си имаха ангела на бездната; името му по еврейски е Авадон, а по гръцки – Аполион...”

Когато св. Иероним съставя своята “Вулгата” на латински, той без всякакви скрупули прибавя към финала на същия стих:

“... а на латински – Разрушител.”

По-мъдър, негово преосвещенство Боамар ще се задоволи с отправка под линия, за да ни каже: “На френски: Разрушение, Разруха.”

Лесно е да се обобщи. Всеки преводач е сметнал за добре да уточни на собствения си език значението на името на Княза на Бездната, прибавяйки го всеки път към предходните преводи.

Какво е арамейското име, което първият преводач на иврит е превел като Авадон? Може би Авдуг (алеф–вет–далет–уав–ату)? Намираме го в “Сефер Разиел” на фолио А5 със смисъла на “Гибел”, което също така е името на Ангела на източния вятър от “З–а тегуфа”.

Но тогава, ако този текст е просто манифест, създаден на народния език за времето си, за да подкрепи еврейската съпротива срещу древноримския окупатор, кой е авторът? Кога е съчинена първоначалната основа (без допълненията)? На този последен въпрос отговорът е, че Апокалипсисът е завършен преди 64 г., защото това е годината на опожаряването на Рим – не може вече случило се събитие да се представя като пророчество.

А също и преди Иоан Кръстител да се изяви като проповедник при бродя Ветовара на река Йордан през 15–а година от властването на Тиберий, или 28–а сл. Христа. Ето и доказателството с подписа на автора:

“Откровение на Иисус Миропомазани¹, що му даде Бог², за да покаже на рабите си онова, което трябва да стане скоро. И Той го яви, като го изпрати чрез Ангела си на Своя раб Иоана, който възвести словото Божие и свидетелството Иисус Христово и всичко, що е видял. Блажен е оня, който чете, и ония, които слушат думите на пророчеството и пазят писаното в него; защото времето е близо! (Откровение, “Пролог”, I, 1–3)

“Аз, Иисус, изпратих Своя Ангел да ви засвидетелства това в църквите. Аз съм коренът и родът Давидов, утрената и светла звезда... И който е жаден да дойде, и който желае, нека взема от водата на живота даром... Който свидетелства за това, казва: да, ида скоро!” (Откровение, “Епилог”, XXII, 16–20[412]).

Ако приемем, че Апокалипсисът е писан от апостол Иоан в Патмос през 94 г., трябва да приемем и лъжливостта на неговото видение, защото завръщането на Христос никога не се е състояло. Що се отнася до възвестяването на опожаряването на Рим (под символичното има Вавилон) и разрушаването на Иерусалим, те вече са се случили.

Оттук можем да направим заключението. Иоан, който получава посланието на Иисус като последица от видението му – този ужасяващ *апокалипсис* – не е кой да е Иоан, а Иоан Кръстител. Това послание му е изпратено от Египет, където все още се намира Христос след провала на бунта при Преброяването и разбиването на войските на зилотите.

И завръщането на Христос е близко, но в материалния смисъл на думата. Защото той скоро ще се появи край бродя на река Йордан, през 28 г., като ще замести Иоан Кръстител, който вече е приключил мисията си.

Ангел донася известието само в латинския текст. В гръцкия текст се говори за *aggelos*, означаващо “пратеник”, лишен от всякакъв свръхестествен характер в *тогавашния гръцки език*. За да се назоват духовни характеристики, се прибегва до думи като *daimon*, *diabolos*, *kakodaimon*. Причината е проста, в тогавашната митология на гърците не съществуват този вид духове, които ние наричаме ангели...

Що се отнася до термина “еклезия” (в превод от гръцки – събрание), това може съвършено да бъде предадено със староеврейското “кахал”, което има същото значение. Става дума за определено място, за групиране на привърженици.

И така, автор на първоначалния Апокалипсис (без по-късните допълнения) е самият Иисус Христос, както сам го споменава в “Пролог” и “Епилог”. Съставя го към 26–27 г. и получателят е не друг, а Иоан Кръстител. Целта е за пореден път с лъжливи надежди да се стимулира законното желание на еврейския народ за независимост от гнета на древноримското иго. В тази насока не липсват и заплахи. Съдете сами:

“Горко, горко, горко на живеещите по земята!” (Откровение, 8, 13)

“Горко вам, които населявате земята и морето.” (Откровение, 12, 12)

¹ „Христос” на гръцки означава „миропомазан”. Това е староеврейското „месия”.

² Тези четири думи са свидетелство, че *по онова време* Христос не се смята за Бог и единосъщен.

Съдбата на обикновените народи никак няма да бъде за завиждане, когато се възцари този, отхвърлен почти навсякъде в Израел, фанатичен екстремизъм: "И който побеждава и пази делата ми докрай, нему ще дам власт над езичниците. И ще ги паса с жезъл железен; като глинени съдове ще се строшат; както и аз получих власт от Отца си; и ще му дам утринната звезда..." (Пак там, 2.:26–28).

Дори и да оставим на страна този странен подарък, става ясно, че съседните на иудеите народи не бързат да се присъединят към зилотите в борбата им срещу Римската империя.

Можем да си представим ясно какво би станало, ако екземпляри от този пламенен призив за свещена война, надлежно преведени от арамейски на гръцки – езикът за връзка между древноримския окупатор и култивирания иудаизъм, твърде елинофилски настроен след II век сл. Христа – са били предоставени от противниците на Исус на различните прокуратори, като Пилат, Марцелий и др. Техният прочит в имперската канцелария е щял да оправдае систематичните репресии срещу всеки, който е бил свързан с този загадъчен *Chrestos*. И не само в Палестина, а във всички провинции на Империята.

Ето откъде произлиза изречението (вероятно съкратено от монасите преписвачи) на Светоний в "Животът на дванадесетте цезари": "Тъй като евреите се бунтуваха непрекъснато, подстрекавани от някой си *Хрестос*, той ги изгони от Рим..." (Пак там, "Клавдий", XXV). Намираме се в 52 г. сл. Хр. Изминали са осемнадесет години, откакто Исус е разпнат в Иерусалим, но тъй като неговите последователи го представят за възкръснал, все едно че той продължава да заговорничи срещу рах готана и Светоний, повлиян от показанията им при разпитите, говори за него, като че ли е жив.

Така още през 52 г. сл. Хр. месианският клан във внушителната еврейска колония в Рим, наброяваща по времето на Тиберий над 50 000 души, привлича гнева на Империята и той се стоварва над миролюбивото мнозинство.

Затова са разбираеми първо премълчаването, после резервираността и накрая неприязънта, с която Отците на зараждащата се Църква се отнасят към един толкова компрометиращ текст. Почти сигурно е, че древноримската полиция, а значи и императорът, са познавали Апокалипсиса преди опожаряването на Рим през 64 г. сл. Хр. Разбираме защо след пожара навсякъде в Империята сред престъпленията, които законът преследва, е и това да изповядваш християнската религия.

Не е изключено борбата на Рим срещу месианството на Исус да е започнала още в началото, *докато той е още жив*, когато неговите действия прокарат пътя на това истинско "въззвание за свещена война", на това обявяване на война на народите. Ето защо.

В "Писмо до пергамския духовник" (Откровение, 2, 12–13) се споменава един мъченик, който избягват да изтъкнат, като никой тълкувател не смее да го назове, защото само споменът за този мъченик ще разгласи Истината! Ето този странен пасаж: "И на ангела на пергамската църква напиши: тъй казва Оня, Който държи двуострия меч: зная делата ти, и де живееш, там, дето е престолът на сатаната, и държиш името Ми, и не се отрече от вратата Ми *дори в дните, когато верният Ми свидетел Антипа биде умъртвен между вас, преди които живее сатаната.*"

Най-напред ще отбележим, че "ангелите", на които Иоан получава заповед да пише, не биха могли да бъдат *angelis* в латинското значение на думата, а по-скоро са древногръцкото *aggelous*, т. е. пратеници, в случая "кореспонденти" от възможно най-човешкия вид. Това са "книжниците" на всеки еврейски "кахал", който преминавайки от арамейския оригинал през иврит стига до гръцкия превод вече като "еклезия" (църква). Ако не е така, не виждаме как Иоан ще се заеме да предаде посланието на Исус на ангела пазител на "еклезия", ако този ангел е само дух!

И съвсем естествено възниква въпросът, кой е този "свидетел" на Исус, този мъченик Антипа, осъден на смърт в Пергам поради верността си към Исус, *преди той да е завършил Апокалипсиса и да го е изпратил на Иоан?*

"Деянията на Пионий", "Деянията на Карпий", "Църковна история" от Евсевий Кесарийски не споменават нищо за него. Евсевий казва слезното в своята четвърта книга, след като е изредил мъчениците от Смирна: "Притежаваме и "Деянията" на други мъченици, които са страдали в азиатския град Пергам – Карпий, Папилий и една жена, Агатоницея, които според много и забележителни свидетелства приключват славно живота си." (Евсевий Кесарийски, "Църковна история", IV, 15, 48).

Впрочем католическите тълкуватели разполагат във времето тези екзекуции било то при Марк Аврелий (от 161 до 180 г.), било при Деций (от 240 до 251 г.). Ето ни отдалечени от времето на Апокалипсиса, дори от това на официалната версия (94 г.). Защото същият този Антипа умира преди 94 г. според официалната версия, или преди 28 г. според нашите съпоставки.

А според всички тълкуватели – католици, протестанти или православни – дякон Стефан е първият мъченик, убит с камъни в Иерусалим през 36 г., годината, в която Марцелий наследява Пилат като прокуратор.

Следователно въпросният Антипа, умрял в Пергам поради верността си към Исус, за когото всички тълкуватели избягват да говорят (този неудобен стих винаги се прескача, без да се каже и дума, без най-малката бележка под линия), този Антипа е толкова неудобен и компрометиращ за официалната история на християнството, колкото са Иуда Галилеец и град Гамала.

„Истината винаги е странна, по-странна от измислицата...

Лорд Байрон, Дон Жуан, X†V

“А на шестия месец бе изпратен от Бога Ангел Гавриил в галилейския град, на име Назарет, при една девица, сгодена за мъж, на име Иосиф, от дома Давидов, а името на девичката беше Мариам. Ангелът влезе при нея и рече: “Радвай се, благодетна! Господ е с тебе, благословена си ти между жените.”

А тя, като го видя, смути се от думите му и размисляше, какъв ли е тоя поздрав. И рече и Ангелът: “Не бой се, Мариам, понеже ти намери благодат у Бога. И ето, ти ще заченеш в утробата, ще родиш Син и ще Го наречеш с името Иисус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния, и ще Му даде Господ Бог престола на отца Му Давида, и ще царува над дома Иаковов до веки, и царството му не ще има край.

А Мариам рече на Ангела: “Как ще бъде това, когато аз мъж не познавам?”

Ангелът и отговори и рече: “Дух Светий ще влезе върху ти, и силата на Всевишния ще те осени. Затова и Светото, Което ще се роди от тебе, ще се нарече Син Божий. Ето и Елисавета, твоя сродница, наричана неплодна, и тя зачена син в старините си и е вече в шестия месец, защото у Бога няма да остане безсилна ни една дума.”

Тогава Мариам рече: “Ето рабинята Господна, нека ми бъде по думата ми.” И Ангелът си отиде от нея. И като стана Мариам през тия дни, отиде набързо в планинската страна, в град Иудин, и влезе в дома Захариев и поздрави Елисавета...” (Лука, I, 26–40).

От този разказ може да направим два извода. Първият е, че Мария нито за миг не се усъмнява в думите на Ангела и доказателството за това е, че тя веднага се отправя на дълъг и уморителен път от 180 км от Галилея до царството Иудея. Значи за нея благовестието е нещо реално, *тя не се съмнява нито за миг*. Поне така е в разказа на Лука, препредаващ чутото от учителя си Павел, който обаче не е пряк свидетел.

Второто сигурно нещо е, че не е съществувал годеник на име Иосиф. Нека да допуснем, че Мария е официално сгодена за мъж от царския Давидов род, за когото и предстои да се омъжи. Известяват я, че ще забременее, че ще роди момче и че то ще бъде цар на Израел. *А тя пита как ще стане това нещо, “когато аз мъж не познавам”!* Значи, или *вече* знае, че годеникът е импотентен, *или той не съществува*. Първата хипотеза е шокираща от няколко гледни точки, защото предполага, че Мария вече е направила опит с годеника си, наречен Иосиф, и тогава вече не е девствена, поне в морален смисъл. Другата вероятност е, че е приела да се омъжи за човек, чието полово безсилие е известно. Но това противоречи на еврейските закони. Защото според Талмуда импотентният съпруг разполага с не повече от две седмици, за да предостави свобода на жена си. (Талмуд: Арах. 5, 6 – Кет. 13, 5 – Нед. 11, 12 – Кет. 5, 6). След което съдът присъжда развод. Така също един мъж трябва да се ожени не по-късно от осемнадесетгодишната си възраст, а целта е продължаване на поколенията. Да сключиш брак с жена или мъж, които са всеизвестно безсилни или стерилни, значи да постъпиш аморално и против закона.

Всъщност скоро ще констатираме, че истинският баща на Христос няма да дари Мария с *едно* дете, а с *двойка близнаци* – нещо напълно различно от ангелското известие за един единствен “Син на Всевишния”.

Безспорно, ще удостоят Иисус с прозвището “син на дърводелец” (Матей, 13, 55 и Марко, VI, 3). Но тук отново става дума за пръкора на Иуда Гамалиел, който изглежда също е изучавал магия, и тоо преди най-големия си син Иисус – ако не египетската, то тази на староеврейската Кабала. В действителност думата “дърводелец” има две значения на иврит. Изписана като “хереш” тя означава и “вълшебник, магьосник”. Ето откъде идва: “този, който (“хереш”), е сръчен в магията...” (Исай, III, 7) и “Прочутият занаятчия и (“хереш”) сръчният вълшебник...” (Хроники, IX, 15).

И най-после стигаме до едно последно (и категорично) доказателство за нереалността на ангелското благовестие пред Мария, майката на Христос, като ще ни го предоставят самите официални Евангелия.

“И дойдоха майка Му и братята Му, и като стояха вън, пратиха при Него да Го викат. Около Него седеше народ. И Му казаха: “Ето майка Ти, и братята Ти, и сестрите Ти, вън, дирят Те.” Той им отговори и рече: “Коя е майка Ми, или кои са братята Ми?” И като огледа седящите наоколо Си, каза: “Ето Моята майка и Моиите братя, защото, който изпълни волята Божия, той Ми е брат, и сестра, и майка.” (Марко, 3, 31–35).

“И дойдоха при Него майка Му и братята Му, и не можаха да се приближат до Него поради народа. И му обадиха като казаха: “Майка Ти и братята Ти стоят вън и искат да те видят.” А Той им отговори и рече: “Моя майка и Мои братя са тия, които слушат словото Божие и го изпълняват.” (Лука, 8, 19–21).

Най-напред ще констатираме, че в тези два откъса думата “братя” е използвана в абсолютно семеен смисъл, което се подсилва от присъствието на майката. Несъмнено идват да искат пари от Иисус. Нещо необходимо за всекидневния им живот, защото да живееш като скитник, движейки се в колона от приблизително 5000 души (Матей, 14, 21) с римската конна жандармерия по петите, това вече те изправя пред проблемите на оцеляването. Иуда Искариот е бил ковчезник (Иоан, 12, 6 и XIII, 9) не само на дванадесетте свои съратници.

После, презрението към майката и братята в отговора на Иисус, отричането на семейството, фактът, че пред тях предпочита тези, които съблюдават проповедите му, сочат повече от категорично, че Мария, майка му, и братята не

спазват предписанията на учението му, не са сред неговите ученици. Не случайно четем при Иоан: "Защото нито братята Му вярваха в Него..." (Иоан, 7, 5).

Това просто изречение отхвърля окончателно хипотезата, че братята на Христос може да са "братя" в езотеричния смисъл на думата, като членове на монашески орден или масонска ложа. Защото е очевидно, че такива "братя" щяха да са синоним на "съратници" и "сподвижници", щяха да вярват в думите на учителя и нямаше да се съмняват.

От друга страна, Христос включва майка си сред тези, които не следват доктрината му – видяхме го при Марко (3, 31–35 и при Лука (8, 19–21), цитирани по-горе. А Иоан (7, 5) потвърждава този факт: "Защото нито братята му..." Как тогава да си представим, че Мария е могла да види и чуе Ангела Гавриил, да повярва в благовестието дотам, че незабавно да поеме за Иудея, при Елисавета, а после да не вярва в божествената мисия на своя син?...

Разрешението на това противоречие е в това, че тя е заченала Христос така, както зачеват всички жени, и че никога не и се е явявал ангел, не е забременявала и раждала по свръхестествен начин. Друго, последно доказателство ни предлага изречението: "Защото нито братята Му вярваха в Него..." (Иоан, 7, 5). То говори, че Мария, тяхната обща майка, никога нищо не им е казвала за раждането чудо и свръхестествената мисия на техния най-голям брат, не вярвайки, както "и нито братята му". Но как да си обясним тогава ентусиазма и, описан от Лука (1, 46–55) и послужил за тема на "Магнификат"?

Има и други неясни моменти. Така в Иерусалимския храм, който е свещен квартал в свещения град, ревностни към своите задължения духовници съхраняват родословията на израелските родове по племена и кланове.

Вбесен, че не може да бъде смятан за друга, освен за необрязан по произход, Иисус заповядва да бъде унищожена тази необикновена документация, уведомява ни Иосиф Флавий. Той не е знаел, че всяко семейство, дори и да не е от знатните, грижливо пази в дома си собствената си генеалогия. Очевидно, така стоят нещата при всички фамилии от Давидово, а значи и от царско потекло.

Между другото, каноничните Евангелия ни предлагат две абсолютно различни родословия на Иосиф, предполагаемия баща на Иисус. Това от Матей (1, 1–16) не прилича по нищо на това от Лука (III, 23–38) и нещо още по-изненадващо, не съвпадат бащата, дядото, пращадото и прапращадото на Иосиф, макар че би трябвало най-малко да се сгреша за тези "колена" в сравнение с по-малко известните и по-стари предци.

От друга страна, същите тези канонични Евангелия не предлагат никакво родословие на Мария. Когато тя тръгва он Галилея за Иудея, за да отиде при своята братовчедка Елисавета (бременна с Кръстителя въпреки напредналата си възраст), трябва да пресече в дългия си 180 км маршрут местности, опустошени от войната и разбойници. И това, без да ни се казва с какви средства (пеша, на магаре, сама или придружавана, ако ли да, от кого?), като дори не ни съобщават името на баща и и майка и.

Истината е, че е невъзможно едно момиче да успее в ония времена, без да рискува честта и живота си, да пресече райони, където безмилостно и неуморно се сражават римски наемници от всякакъв произход и безбройни разбойници грабителите. Такива да бандите на пастира Атронг и четиримата му братя, на Симон, бивш пленник или роб на Ирод, прочут с гигантския си ръст. И накрая бойните формирания на зилотите на Иуда Гамалиел, който развява знамето на бунта по време на Преброяването от 6 г., точно годината, в която Мария се оказва бременна. Също така невъзможно е тя да измине пътя си наа връщане, без да я дебнат същите опасности. Не съществуват нито Женевската конвенция, нито страхът от Бога, нито рицарските обноски. И ако, както заявява пред ангела, „аз мъж не познавам“, тя би го опознала тъкмо тогава, на отиване или на връщане, дори и да не попадне на „ловците“ на роби.

Защото Палестина в този период е като Франция по време на Стогодишната война, Франция по време на „великите битки“. Жана д`Арк успява да стигне от Бокульор до Шинон, без да се страхува от нищо, защото освен въоръжения ескорт, даден от сир Дьо Бодрикур, тя има до себе си „хералда на герба“ Коле дьо Виен, дошъл да я потърси по заповед на Шарл V††. Понесъл в ръка своя *жезъл на властта*, по онова време той е по-неприкосновен от посланик. Мария не разполага с нищо подобно.

От друга страна, годеникът, чезнещият Иосиф, я оставя да тръгне при тези толкова опасни условия и никак не се безпокои. Той нищо не знае, защото Мария нищо не му е казала. Оженен, той все така няма да узнае, че Мария е бременна, без да е познала мъж, а и не от него при всички случаи. Да прочетем повторно Евангелията:

"А рождението на Иисуса Христа стана тъй: след сгодяване на майка Му Мария за Иосифа, преди още да бяха се те събрали, оказа се, че тя е непразна от Духа Светого. А Иосиф, мъж и, понеже беше праведен и не желаше да я осрами, поиска тайно да я напусне. Но когато намисли това, ето, Ангел Господен му се яви насъне и каза..." (Матей, 1, 18–20).

Съвсем ясно е, че изразът "преди още да бяха се те събрали" тук е използван дискретно, а всъщност носи сексуален смисъл, сходен с библиейското "познаха се". Защото е очевидно, че щом той е "мъж и", тя вече е в неговото жилище. Оттук може да се заключи, че в разказа се подразбира, че след раждането на Иисус Мария живее като другите съпруги, откъдето са и *братята и сестрите* на Христос.

Мария не е казала нищо на Иосиф, както и впоследствие на братята на Христос за явяването на архангела, за чудотворното забременяване и бъдещата мисия на детето. Това още повече подкрепя заключението, че архангел

Гавриил никога не се е явявал пред нея, което се подразбира и от факта, че по-късно тя не вярва в мисията на Христос, както видяхме в началото на тази глава.

Що се отнася до истинския съпруг, ще узнаем скоро кой е, изучавайки Симон–Петър, и ще разберем, че тайнственият Иосиф не играе никаква роля в живота на Мария, както и архангел Гавриил. Съпругът е Иуда Гамалиел, Иуда Галилеец, този, който точно по същото време ще стане “гавриил” (на иврит “герой на Бога”), превръщайки се в герой на бунта при Преброяването.

За да спестим на читателя безполезни търсения, предлагаме сега две противоречащи си родословия на Христос.

РОДОСЛОВИЕ СПОРЕД МАТЕЙ

1. Книга за живота на Исуса Христа, Син Давидов, Син Авраамов.
2. Авраам роди Исаака; Исаак роди Иакова; Иаков роди Иуда и братята му;
3. Иуда роди Фареса и Зара от Тамар; Фарес роди Есрома; Есром роди Арама;
4. Арам роди Аминадава; Аминадав роди Наасон; Наасон роди Салмона;
5. Салмон роди Вооза от Раав; Вооз роди Овида от Рут; Овид роди Иесея;
6. Иесей роди цар Давида; цар Давид роди Соломона от Уриевата жена;
7. Соломон роди Ровоама; Ровоам роди Авия; Авия роди Аса;
8. Аса роди Иосафата; Иосафат роди Иорама; Иорам роди Озия;
9. Озия роди Иотама; Иотам роди Ахаза; Ахаз роди Езекия;
10. Езекия роди Манасия; Манасия роди Амона; Амон роди Иосия;
11. Иосия роди Иоакима; Иоаким роди Иехония и братята му – през време на преселението Вавилонско.
12. А след преселението Вавилонско Иехомия роди Салатиила; Салатиил роди Зоровавеля;
13. Зоровавел роди Авиуда; Авиуд роди Елиакима; Елиаким роди Азора;
14. Азор роди Садока; Садок роди Ахима; Ахим роди Елиуда;
15. Елиуд роди Елеазара; Елеазар роди Матана; Матан роди Иакова;
16. Иаков роди Иосифа, мъжа на Мария, от която се роди Исус, наричан Христос.
17. И тъй, всички родове от Авраама до Давида са четиринайсет рода; и от Давида до Вавилонското преселение – четиринайсет рода; и от Вавилонското преселение до Христа – четиринайсет рода.

(МАТЕЙ, I, 1–17)

РОДОСЛОВИЕ СПОРЕД ЛУКА

23. Исус, когато начеваше служението Си, беше на около трийсет години, и беше, както мислеха, син Иосифов, Илиев,
24. Мататов, Левиин, Малхийев, Ианаев, Иосифов,
25. Мататиев, Амосов, Наумов, Еслимов, Нагеев,
26. Маатов, Мататиев, Семейев, Иосифов, Иудин,
27. Иоананов, Рисаев, Зоровавелев, Салатиилев, Нириев,
28. Мелхийев, Адиев, Косамов, Елмодамов, Иров,
29. Иосиев, Елиезеров, Иоримов, Мататов, Левиин,
30. Симеонов, Иудин, Иосифов, Ионанов, Елиакимов,
31. Мелеаев, Маинанов, Мататаев, Натанов, Давидов,
32. Иесеев, Овидов, Воозов, Салмонов, Наасонов,
33. Аминадавов, Арамов, Есромов, Фаресов, Иудин,

34. Иакофов, Исааков, Авраамов, Тарин, Нахоров,
35. Серухов, Рагавов, Фалеков, Еверов, Салин,
36. Каинанов, Арфаксадов, Симов, Ноев, Ламехов,
37. Матусалов, Енохов, Иаредов, Малелеилов, Каинанов,
38. Еносов, Ситов, Адамов, Божий.

(ЛУКА, III, 23–38)

Забелязва се преди всичко, че Матей и Лука не дават на Иосиф едни и същи предци. От друга страна, Матей сочи произход на Иисус от Давид през Соломон, от друга, Лука го прави потомък на Натан. Всъщност, последният е третия син на Давид, а Соломон – четвъртият. Нещо повече, те не са родени от една майка. И така, през Соломон, син на Давид и Версавия, бивша жена на Урия Хетеенски, когото Давид буквално убива, за да отнеме жена му, и то не без нейното съучастие. *Иисус произлиза от развратна и престъпна семейна двойка. Странен произход за Син Божи!*

4

РАЗЛИЧНИТЕ ДАТИ НА РАЖДАНЕ НА ИИСУС

Историята оправдава онова, което ние пожелаем! Тя не ни учи на абсолютно нищо, понеже съдържа всичко и дава примери за всичко. Тя е най-опасният продукт, произведен от химията на интелекта...

Пол Валери, Погледи върху днешния свят

На осмия ден от април, в милостивата 1546 г., отците от Събора в Тренте издават следния декрет по време на IV му сесия:

“Светият Събор в Тренте, икуменичен и общ, законно свикан в името на Светия Дух, декларира:

“... да се възприемат всички Книги, както от Стария, така и от Новия завет, защото същият Бог е техният автор, както на единия, така и на другия. А с тях и традициите, отнасящи се до вярата и нравите, сякаш продиктувани от устата на Иисус Христос или от Светия Дух, и съхранени в католическата Църква чрез непрестанно унаследяване. Всички тях приемаме с еднакво чувство на почит и смирение.

Съборът сметна за необходимо към настоящия декрет да бъде прибавен Каталог на свещените книги с цел никой да не се усъмнява кои са книгите, които Съборът възприема. Посочваме ги:... (следва изреждане на книгите от Стария и Новия завет, класическия списък).

Ако някой не възприема като свещени и канонични всичките тези книги, в тяхната цялост, с всичките техни части, такива, каквито е обичаят да се четат в католическата Църква, и *такива, каквито са в старата латинска “Вулгата”*, и ако обругава гореспоменатите традиции — анатема!¹

Според св. Матей Иисус е роден по времето на цар Ирод Велики:

“Когато се роди Иисус във Витлеем Иудейски в дните на цар Ирода...” (Матей, 2, 1).

“Като чу, цар Ирод се смути, и цял Иерусалим с него...” (Матей, 2, 3).

“Тогава Ирод тайно повика мъдреците...” (Матей, 2, 7).

“И като получиха насъне откровение да се не връщат при Ирода, те заминаха по друг път за страната си...” (Матей, II, 12).

“... и там стоя до смъртта Иродова, за да се сбъдне реченото от Господа чрез пророка, който казва: “от Египет повииках Сина Си...” (Матей, II, 15).

Да спрем до тук и внимателно да теглим чертата. Ирод умира през 4 г. пр. Хр. Така че според Матей Христос трябва да се е родил поне една година преди смъртта на Ирод, ще рече в 5 г. пр. Хр.

Да се позовем сега на св. Лука. Очакват ни изненади, и то какви!

¹ Кардинал Палавичини, „История на събора в Тренте”, том 1, с. 20, в „Речник на Съборите” от абат Мин.

“През ония дни излезе от кесаря Августа заповед – да се направи преброяване по цялата земя. Това преброяване беше първо, когато Кириний управляваше Сирия. И отиваха всички да се записват, всеки в своя град. Тръгна и Иосиф от Галилея, от град Назарет, за Иудея, за града Давидов, наречен Витлеем, понеже беше от дома и рода Давидов, за да се запише с Мария, сгодената за него жена, която беше непразна.

А когато бяха те там, дойде и време да роди; и роди своя Син първенец, пови Го и Го положи в ясли, защото нямаше за тях място в странноприемницата...” (Лука, II, 1–7.)

Толкова е ясно, че няма място за препирни – този път Христос е роден във Витлеем, Иудея, в годината, в която управителят на Сирия Кириний извършва преброяване по заповед на император Август. Но събитието е напълно реално, исторически неоспоримо и “регистрирано”, а датата е сигурна и точна. *В действителност преброяването става след свалянето от престола на Архелай, син на Ирод, цар на Иудея, който после е изпратен на заточение в Галия, и по-точно във Виена, в долината на Рона. (Иосиф Флавий, “Юдейски древности”, книги XVII и XVIII.)*

Така стигаме до датата, защото Иосиф Флавий в своите “Юдейските войни”, книга II, глава IX, ни съобщава, че в деветата година от своето царуване Архелай е повикан в Рим от цезаря и абдикира. Тъй като Ирод Велики умира в 4 г. пр. Хр., да приобавим 8 години и откриваме, че абдикацията на Архелай е станала в 4 или 5 г. сл. Хр.

Така Исус от Евангелието на Матей вече е на 11 години, когато при същите условия и на същото място се ражда Исус от Евангелието на Лука. Ако се усъмним било в едната, било в другата версия, върху нас ще се стовари анатемата на Събора в Тренте.

Една поговорка казва: “Няма две без три...” И наистина, има и трета дата, този път идваща от св. Иринея. На младини той е ученик на св. Поликарп, един от четиримата “апостолически отци” (познавали Апостолите). Св. Иринея научава от него и от “старите”, т. е. първите свещеници, избрани сред прословутите 70 ученици, въобще от всички тези свидетели, че Исус “беше над 50-годишен, когато проповядваше учението си”, че “беше към петдесетте и приближаваше старостта, когато умря...”

Разпнат в 33 или 34 г. сл. Хр., той би трябвало да е роден в 16 или 17 г. пр. Хр. Ето ни отдалечени и от Матей, и от Лука. И други съпоставки ни карат да мислим, че св. Иринея е стигнал до истината и да не се съмняваме в твърдението му. Затова се спираме на датата 16 или 17 г. пр. Хр. за година на раждане на Исус. Не във Витлеем, разбира се.

Раждането на Исус не винаги е чествано на 25 декември. Не случайно. В отсъствието на документ, който да потвърждава тази дата на раждане, първоначално християните налущкват различни хипотези, коя от коя по-фантастични и противоречиви. Всъщност тези, които ги изработват, прибягват единствено до аналогии между символите. Нито едно от тези изчисления не се осланя дори на подобие на историческа и географска документация. Един смущаващ пример.

Ето какво откриваме в *De Pascha compustus*, публикувана през 243 г., чийто ръкопис очевидно е загубен, но пък присъства в библиографията на съчиненията на св. Киприан (без да е от него).

Най-напред е “очевидно”, че първият ден на Сътворението, според Битие, денят, в който Бог създава светлината и я разделя от мрака, не може да бъде друг, освен 25 март, дата на пролетното равноденствие в ония времена, моментът, в който денят и нощта имат еднаква продължителност.

Авторът забравя все пак да ни каже как еклиптиката, слънцестоеенето и равноденствието – въображаеми и условни понятия – биха могли да съществуват преди Слънцето и Земята?

Веднъж установено това и имайки предвид, че Бог създава Слънцето на четвъртия ден от Сътворението, прибавяме три дни и така стигаме до 28 март. Залагайки на това, че Исус е наричан “слънце на справедливостта”, се стига до извода, че той може да е роден в един и същи ден с космическото Слънце, а именно на 28 март.

Има и други, невероятни по своя размах изчисления. Така например Иполит установява, че Исус е роден на 2 април или на 2 януари, според това как се превежда “генезис” – като раждане или зачеване.

Аритметичните операции на въпросния Иполит се оказват напразни, тъй като приема лунната година за по-къса с девет часа, което обърква сметките му. Въпросният Иполит започва всичко отначало и този път достига до съвсем различна дата.

Открил, че Кивотът на Стария завет има дължина пет лакътя и половина, той смята, че Христос, новият Кивот, е роден в 5500 г. от създаването на света. Умрял е на 25 март 29 г. и би трябвало да е заченат 33 години по-рано (продължителността на тропическата година). И би се родил осем месеца по-късно, значи на 25 декември.

Трудно бихме признали тази версия за сполучлива. В действителност набожните души, които се стремят да съзрат различните измерения на раждането на Исус, не знаят, че това е (напълно установено и безспорно) *датата на раждане на Нерон*.

И наистина, ако се зачетем в “Живота на дванадесетте цезари” на Светоний, в книга IV, отнасяща се за Нерон, ще стигнем до следния пасаж: “Нерон се роди в Антиум, девет месеца след смъртта на Тиберий, 18 дена преди календите на януари, точно при изгрева на слънцето, така че той бе огрян от лъчите почти преди земята.”

Антиум е онзи древен град в Лациум, където, говори се, е избягал Кориолан в своето изгнаничество. Той е родното място на Калигула и както вече видяхме, на Луций Домиций Тиберий Клавдий, император под името Нерон Цезар.

Той е именно в Антиум, когато през 64 г. избухва пожарът в Рим. Известен много късно, той се озовава там едва на четвъртия ден. Нещо, което според единодушното мнение на историците освобождава паметта му от обвиненията, че е искал да се любува на пламъците. Между другото, той незабавно взема мерки в подкрепа на пострадалите като отваря градините си, за да ги подслони там.

Но да се върнем към датата, дадена от Светоний за рождена на Нерон – 18 дни преди януарските календи. Това ни препраща на 14 декември, но по юлиански стил. Да прибавим 11 дни, за да се прехвърлим на грегорианския стил, и ето ни на 25 декември.

Сега разбираме защо християнският апологет Арнобий (към 296 г.) се подиграва с езичниците, задето честват рождения ден на свой бог, и смята за недостойно един бог да е добил живот на определена дата. Но дали християните са били по-разумни? Ето защо Климент Александрийски се присмива над тези, които търсят не само годината, но и деня на раждане на Христос. И се пита каква стойност могат да имат изчисления, едните от които водят до 19 април, а другите – до 20 май.

Както и да е, за близо четири века се предлагат датите 25 декември, 6 януари, 28 март, 19 април и 20 май.

Най-накрая, през 4 в., след като констатира огромната популярност на култа към Митра, *Sol Invictus* или непобедимото слънце, Църквата хитроумно решава да присвои тази популярност, смесвайки предполагаемата дата на раждане на Исус с тази на "Новата светлина", избликваща с изкачването на Слънцето нагоре по еклиптиката. И за едните, и за другите е валидна старата литургична формула, дошла от дълбините на древен Иран: *Sol novus oritur* – ново слънце се роди.

Така бива фиксирана неоспоримо плаващата дотогава и без стойности исторически основи рождена дата на Христос. И бива продължен, вече под ново име празникът на "непобедимото слънце", *Sol Invictus*, който Църквата се надява да измести.

Не бихме могли да приключим основателно тази глава, посветена на противоречията около дата и обстоятелствата около раждането на Исус, без да споменем една трогателна легенда (а тя, както ще видим, не е нищо друго) която е свързана с прословутото "Избиване на младенците".

Един единствен евангелист, и това е Матей, споменава събитието, тъй като разполага раждането на Христос "в дните на цар Ирод". Лука, който описва същото раждане, не го споменава, защото той разполага рождения дата "във времето на Преброяването", т. е. дванадесет години по-късно. Тъй като Ирод е умрял през тези 12 години, не може да му бъде стоварено това престъпление. Що се отнася до Марко и Иоан, те не говорят за най-младите години на Христос, тъй като разказите им започват с първите дни на неговата месианска дейност.

По всичко личи, че за Даниел-Роп това избиване няма сигурен исторически характер, защото той пише:

"Това "Избиване на Младенците" според възприетото определение не изглежда съвсем несъвместимо с онова, което знаем за характера на Ирод. Може би то е изглеждало на древните хора не толкова ужасяващо, колкото изглежда на нас. Светоний е повлиян от слуховите, според които, малко преди да се роди Август, римският Сенат е предупреден с предсказание, че ще се роди дете, което ще царува над Рим, и издава декрет за подобно избиване."

В пълно неведение сме от кой вариант на книгата на Светоний Даниел-Роп е взел тази история, която сам определя като празни приказки, защото за събитието не се споменава в книга II на "Животът на дванадесетте цезари", където се говори за Август. Той не потвърждава и деянието, приписвано на Ирод, но го смята за възможно, имайки предвид всеизвестната му жестокост.

Ето и пасажът от Матей: "Тогава Ирод, като се видя подигран от мъдреците, твърде много се ядоса и прати, та изби всички младенци във Витлеем и във всичките му предели, от две години и надолу, според времето, което бе точно узнал от мъдреците. Тогава се сбъдна реченото от пророк Иеремия, който казва: "Глас бе чул в Рама, плач и ридание, и писък голям: Рахил плачеше за децата си, и не искаше да се утеши, защото ги няма." (Матей, II, 16-18.)

Първото противоречие: Ирод "точно узнава от мъдреците" датата на раждането, на което водени по чудо от една странна звезда, са присъствали мъдреците. В такъв случай е достатъчно да се разпореда убийството на новородените във Витлеем за два-три месеца и не е необходимо да се посяга на тези, които са около двегодишни. Това вече кара да мислим, че са изминали две години от посещението на мъдреците при Ирод до тяхното тайно отпътуване, което пък противоречи на разказа на Матей, според който те си тръгват веднага.

От друга страна, Рама се намира на територията на племето на Вениамин, а Витлеем – в земите на Иудея, като първият град е много на северозапад от Иерусалим, а вторият – на югоизток. Разстоянието по права линия между тях е около 50 км.

Между другото, пророчеството на Иеремия не предсказва избиване, а изселване. "Тъй казва Господ: глас се чу в Рама, писък и горко ридание: Рахил плаче за децата си и не иска да се утеши за тях, защото ги няма. Тъй казва Господ: "удържи гласа си от ридание и очите си от сълзи, защото за твоя труд има награда, казва Господ, и те ще се върнат от неприятелската земя. Има и надежда за твоята бъднина, казва Господ, и твоите синове ще се върнат в пределите си..." (Иеремия, XXXI, 15-17.)

И действително малко след пророчеството на Иеремия, известяващо за разрушаването на Иерусалим, през юли 587 г. пр. Хр. Небузардан, генерал на Навуходоносор, превзема свещения град и жителите му са изселени във Вавилон. Ще се завърнат през 536 г. пр. Хр., след като Кир превзема Вавилон, както го е прозрял Иеремия.

Все пак трябва да сме много предубедени, за да видим в това предсказание избиване във Витлеем на новородени, едното от които има шанс да стане цар!

Давайки си сметка за тази несъстоятелност, някои тълкуватели прибегват до помощта на пророка Михей, за да открият данни за избиването, на което така много държат, защото неговото опровергаване ще направи от Матей исторически фалшификатор: "И ти, Витлееме Ефратов, малък ли си между хилядите Иудини? От тебе ще Ми излезе Оня, Който трябва да бъде Владика в Израила и Чийто произход е открай време, от вечни дни. Той ще ги остави до време, докле роди оная, която има да роди; тогава ще се върнат прии синовете Израилеви и останалите им братя..." (Михей, V, 2-3.)

Пророкът Михей е от племето на Иуда, от селището Морешет, разположено срещу Елевтерополис. Живял е към 758 г. пр. Хр., един век преди Иеремия. В цитираното по-горе предсказание той говори за предстоящото изселване във Вавилон. Няма и дума за избиване на младенци във Витлеем.

Така че никакво пророчество не известява този факт. Безспорно, както твърди Даниел-Роп, Ирод е бил способен на това. Но не бива да му преписваме неизвършени престъпления, истината е достатъчно безмилостна към него. Да си припомним, че Иосиф Флавий в своите "Иудейски древности", в книга XVI и XVII, правейки равносметка за властването на този цар, никак не го щади и не премълчава нито едно от неговите престъпления. Но не се споменава нищо за подобно избиване на деца. Нещо повече, панегирикът на Ирод, неговият съвременник Никанор (наричан още Николай), който се стреми да оправдае всички крайности на тирана, не смята за нужно да го извини и въобще не споменава този факт.

Но кои са тогава *текстовете, чиито ръкописни оригинали притежаваме* и можем да използваме за хронологично неоспорими "свидетели" за появата на тази легенда?

Най-напред това е "Синайският кодекс", който официално се датира от 4 в. и би трябвало да е един от петдесетте преписа, чието изработване Евсевий Кесарийски разпорежда по заповед на император Константин към 331 г. Той пък разпределя преписите между главните църкви в империята с очевидната цел да уеднакви автократично зараждащата се християнска традиция. "Синайския" кодекс съдържа наред с всичко друго и целия Нов завет. Следователно, епизодът с "избиването на младенците" би трябвало да присъства там в Евангелието на Матей (II, 16-18.)

След това, на наше разположение е "Ватиканският кодекс", който също е ситуиран официално в 4 в. Константин би трябвало да е получил определен брой екземпляри от него, предоставени му от св. Атанасий през 340 г. Той също съдържа целият Нов завет, както и въпросният пасаж от Матей.

Идва ред и на "Александрийския кодекс", този път от 5 в. Според Соден прототипът му е сверяван от Луций Антиохийски, но текстът на Евангелията в него е по-лош. Липсва му почти целият Матей (от I, 1 до XXV, 5). Значи няма го и разказът за "избиването на младенците", но това не доказва, че не е бил в липсващата част.

В запазените различни фрагменти от папируси, най-старите от които датират от 3 век, не намираме втората глава от Евангелието от Матей. Тъй че не можем да твърдим нищо за тях.

Нека да обобщим.

Въпреки премълчаванията на Иосиф Флавий и Никанор, въпреки умишленото пригаждане на пророчествата към "избиването", фактите са такива, каквито ги представя Матей, и трябва да приемем, че Лука се лъже и Иисус не се е родил "във времето на Преброяването на Киприний", а 12 години преди това и следователно е починал не на 33, а на 45 години.

Как оттук нататък да вярваме на толкова несвързани, противоречиви и несъответстващи разкази? Историята се пише с документи, а не с легенди. Днес много тълкуватели, протестанти и католици, ни убеждават, че „Евангелията не са исторически разкази“, а просто текстове, плод на „духовно откровение“.

В такъв случай къде отиват чудото на зачатие, възплътването, другите чудеса, възкресението и възнесението?

Тъкмо това увеличава противоречията с още едно.

БРАТАТА НА ИИСУС

Достоверният свидетел избява душите...

Едно от доказателствата, че името на истинския баща на Исус е крило грижливо, със сигурност е фактът, че двете родословия, дадени от каноничните Евангелия, са *напълно различни*.

За да оправдаят това разминаване, някои тълкуватели не се колебаят да твърдят, че едното е родословието на Иосиф, а другото – на Мария. Но как един евангелист и апостол би посмал да даде *генеалогията на Иосиф и да прикрепи към нея Исус*, щом за него той не би трябвало да бъде обвързан с баща *от плът и кръв*, както е при всички хора?

От друга страна, как биха посмели в Израел по онова време да дават родословие на Мария, майка му, ако не са държали да прикрият това на истинския баща? Защото да се даде само родословието на майката, значи да се направи от Исус извънбрачно дете. А според закона на Мойсей, уточнен във “Второзаконието”, в такъв случай майката бива пребит с камъни, била тя неомъжена или съпруга. Нещо повече, по това време в Израел жената има далеч по-нисък ранг в обществото от мъжа. Тя не влиза в храма през същите порти като съпруга и, брат и или баща и. Не тя предлага “жертвата, посветена на първородния”, а го извършва само бащата. А и съпругът може да отпъди жена си само с едно писмо, дори основанията за това да са спорни. Така че родословието на Мария не би могло да бъде взето предвид в никакъв случай.

От друга страна, да се говори за едно родословие, че е “според плътта”, а за другото – “според закона”, значи да се твърди, че без изключение всички бащи от първото са умрели без потомство. Това предполага, че на всяко генеалогично коляно вдовицата се е омъжвала за брата на покойния си съпруг според закона на Мойсей. Така всички мъже, предци на Исус, би трябвало да са заченати и родени “според закона”. Това обяснение е неправдоподобно.

В действителност (който иска да докаже прекалено много, не доказва нищо), като изработват две фиктивни родословия, за да прикрият истинското, нашите евангелисти само подчертават факта, че Исус е имал баща от плът и кръв, но името му не може и не бива да се произнася.

Ключа за тази загадка ще ни даде Симон-Петър, светецът с ключовете.

Колкото и изненадващо да изглежда това, проблемът за братята и сестрите на Исус не може да бъде отделен от проблема за Мария, неговата майка от плът и кръв. За нея веднага ще прибегнем до мнението на католическата църква:

“Най-напред ще напомним, че от много отдавна никой католически теолог не разглежда девственото зачатие на Анна (майката на Мария) като условие за непорочното зачатие на дъщеря и. Напротив, всички са съгласни в твърдението, че Мария, зачената по обичайния начин, е била с Божията милост предпазена от омърсяване.”

Написаното по-горе (с изключение на думите в скоби) принадлежи на абат Емил Аман, директор по теология и свещеник в колежа „Станислас“, в книгата му „Протоевангелието на Иаков“ (Париж, 1910).

Ще подчертаем, че името на майката на Мария, Ана, е предполагаемо, както и това на баща и Иоаким. Такова е мнението на католическата църква: “Църквата изповядна, че не познава нито едно от обстоятелствата, свързани с раждането на Мария, и не може нищо повече да осветли, защото Писанията и апостолическата традиция не споменават нищо за това...” (пак там, с. 49, цитат от известния житиеписец Адриан Байс).

И така, да обобщим: майката на Исус се е казвала Мария, била е зачената и се е появила на света като всички деца на хората – това е всичко, което е сигурно и утвърдено от католическата църква. Рим признава, че не знае нищо за родителите на Мария, за баща на име Иоаким, за майка на име Анна, за нейното пребиваване в Храма като девица, посветила се на Бога, и избягва да взема отношение по въпроса.

Остава проблемът с братята и сестрите на Исус, ще рече с децата, които Мария би могла да има след него. Едно изречение на Лука съвсем ясно засяга този въпрос: “А когато бяха те там, дойде и време да роди; и роди своя Син първенец...” (Лука, II, 6–7.)

Щом Лука уточнява, че става дума за син *първенец*, е съвсем очевидно, че след него е имало и други. Защото, ако Исус е единственото и дете, по-просто щеше да бъде да пише “нейното дете”, “нейният син”, “нейният единствен син”, което би предотвратило всякакво двусмислие. Лука всъщност се изразява много ясно. А и в целия Стар завет (единственият, който съществува при раждането на християнството) употребата на този израз винаги се свързва и с други деца, родени след това: *Битие, Изход, Левит, Числа, Второзаконие* и т. н. Нещо повече, той е синоним на най-голям. При него винаги се подразбира присъствието на *по-малки*.

Съществуването на тези по-малки братя и сестри на Исус е толкова очевидно, че различни древни автори и тълкуватели, по-специално Ориген, смятат за уместно да предположат, че става дума за синове и дъщери на Иосиф от предишен брак, преди да се ожени за Мария. Ще отговорим, че това е невъзможно, защото, ако Иосиф е имал преди това деца, и особено син, той нямаше да отиде в Храма след раждането на Исус и да предложи “жертвата, посветена на първородния”.

“А когато се изпълниха дните на нейното очистяне, според закона Мойсеев, донесоха го в Иерусалим, за да го представят пред Господа, както е писано в закона Господен, че всяко мъжко, което разтваря утроба, ще бъде посветено Господу...” (Лука, II, 22–23.)

И така, като жена Мария няма право да пристъпва в Храма през предверието на мъжете. Само Иосиф може да отиде до “коханима”, за да принесе жертвата си. Мъжът може да принесе такава жертва само един път в живота си, след раждането на първородния син. Така имаме абсолютното доказателство, че Исус е най-големият и че ако е имал

братя и сестри, те са се родили след него. Даниел-Роп в своя "Иисус в своето време" обръща внимание, че арамейското "Иаха" и староеврейското "ах" означават "брат", "доведен или заварен брат", "братовчед" и въобще близък роднина. Ще прибавим, че означават още и "съсед", "колега". Освен това иврит е богат и на по-точни термини в тази област. Така например, братовчед на иврит в буквален превод е "син на чичо". Този израз се запазва и в арабския език. В „Хиляда и една нощ“ жените често се обръщат към избраника на сърцето си със „сине на моя чичо“. А кралете на Франция наричат „братовчед“ благородниците с висок ранг, към които са привързани.

Впрочем насочването на дискусиата към арамейския и иврит е хитро измислено от Даниел-Роп, защото той не може да не е знаел, че оригиналите на Евангелията са писани на *гръцки* език.

Затова пък в гръцкия език има две съвсем различни думи за брат и братовчед. Първият се нарича *adelphos*, вторият – *anepsios*. И навсякъде, където става дума за братя на Иисус, оригиналните гръцки ръкописи на каноничните Евангелия използват *adelphos* и никога *anepsios* като най-често се среща множественото число: *adelphoi* (братя) и *adelphai* (сестри).

Нещо повече, "Вулгатата" на св. Иероним, единствената версия на латински език, съставляваща официалния текст на католическата църква, навсякъде използва латинската дума *frater*; означаваща брат, и никога *consobrinus* (братовчед). Това е рядък повод да се възстанови истината, ако има такава. Така или иначе, факт е, че св. Иероним запазва брат като преминава от гръцки на латински.

Ако допуснем, че там, където се говори за "брат", трябва да се разбира "братовчед", как става така, че никога в преводите на някои от "вулгарните" езици (френски, немски, италиански, испански и т. н.) едната дума не е заменена с другата? Факт е, че нито един католически превод нее използва думата "братовчед" там, където гръцките оригинали и латинската "Вулгата" говорят за *братя*. И отново ще подчертая: какъв по-добър повод да се възстанови истината?!

Само устно и скришом се подиграват с тези, които отъждествяват с братя близките на Иисус, докато "ерудитите" на великата римска църква знаят "със сигурност", че става дума за братовчеди. Току-що видяхме какво трябва да се разбира. Осмеляват се да използват думата устно, но не дръзват да я напишат.

Накрая, в някои тесни и не така правоверни кръгове се лансира възможността думата "братя" да се тълкува в езотеричен смисъл, като е в масонството, в рицарските християнски ордени, в някои окултни братства. Ще отговорим, че и това е несъстоятелно.

Ако приемем, че братята на Иисус са членове на неговото братство, то те трябва да споделят същото учение. Уви, и това не е така, съдете сами:

"След това слезе в Капернаум Сам Той и майка Му, и братята Му, и учениците Му; и там престояха много дни." (Иоан, II, 12.)

"Приближаваше иудейският празник Разпъване шатри. Тогава Му рекоха братята Му: "Замини от тук и отиди в Иудея, за да видят и твоите ученици делата, що вършиш. Защото никой не върши нещо скришом, когато сам иска да бъде известен. Ако вършиш тия дела, покажи Себе Си на света." Защото нито братята Му вярваха в Него." (Иоан, VII, 2–5.)

В два откъса от Иоан личи ясно, че братята явно се свързват с майката на Иисус, следователно думата "братя" трябва да се разбира в семейния смисъл. Освен това те отчетливо са отделени от последователите му и не вярват в него, "защото нито братята му вярваха в него". Така че, много трудно ще видим в тях "братя" в езотеричния смисъл на думата. Нещо повече, Иисус не им се доверява, което личи от следния пасаж:

"На това Иисус им рече: "Моето време още не е дошло, а за вас времето винаги е сгодно. Светът вас не може да мрази, а Мене мрази, защото Аз свидетелствувам за него, че делата му са лоши. Вие идете на тоя празник, защото времето Ми още не се е изпълнило." Това като им каза, остана си в Галилея. Но когато братята Му отидоха, отиде и Той на празника, не явно, а някак си скришом." (Иоан, VII, 6–10.)

Тъй че той се пази от тях, между Иисус и братята му няма доверието между *братя* в една общност. В действителност нито майка му Мария, нито братята му вярват в него, в неговата мисия и възможности. Нещо, което все пак е странно за една жена, която е ошастлива (както се вярва) от среща с архангел Гавриил и която (по принцип) би трябвало да е присъствала на чудесата на своя син, поне на сватбата в Кана. Съдете сами:

"И някой Му рече: "Ето майка Ти и братята Ти стоят вън и искат да говорят с тебе." А Той отговори на оновова, който Му каза това, и рече: "Коя е майка Ми, и кои са братята Ми?" И като посочи с ръка учениците Си, рече: "Ето Моята майка и Моите братя; защото, който изпълни волята на Моя Отец Небесен, той Ми е брат, и сестра, и майка." (Матей, XII, 47–50.)

Този откъс е повече от показателен. Братята му не са негови последователи. Нещо повече, *майка му и братята му мислят, че е полудял!* Научаваме го не от друг, а от Марко:

"И като чуа близките Му, отидоха да Го приберат, понеже се говореше, че бил извън Себе Си." (Марко, III, 21.)

Св. Иероним в своята "Вулгата" превежда "извън Себе Си" с *furorem versus* или "побеснял" и потвърждава, че майка му и братята му не вярват в него, не са спечелени от неговите публични изяви, *смятат го за опасен*. Това доказва още веднъж, че Мария не е осенявана никога от ангелско откровение, отнасящо се до необикновената мисия на нейния първороден син.

Впрочем един пасаж от Евангелията сочи категорично, че става въпрос за братя в семейния смисъл на думата. При това по окончателен, не търпящ възражения начин, при положение, че думите си тежат на мястото. Ето го:

“Не е ли той дърводелецът. Марииният син, брат на Иакова, Иосия, Иуда и Симона? И не са ли тук между нас сестрите му?...” (Марко, VI, 3.)

За отбелязване е, че Матей пише “синът на дърводелеца”, а Лука – “синът на Иосиф”, безспорно да опровергават една враждебна еврейска тенденция, която изтъква, че Христос е извънбрачно дете. Обратно на тях, Марко се стреми да изтъкне че Иисус не е син на Иосиф в плътския смисъл на думата и го нарича “дърводелец, син на Мария”, но така доброволно налива вода в мелницата на легендата за извънбрачното зачатие. Говорим за легенда, защото, ако това е било истина във време, когато са в сила законите на Мойсей, животът на Мария никак нямаше да бъде лесен – всяко момиче, което губи девствеността си извън брака, е линчувано веднага щом това стане известно. (Второзаконие, XXII, 21.)

Не бихме искали да приключим тази глава, без да отбележим твърдението на Даниел Маса, че е открил брат на Иисус, за когото не се споменава никога. Известен е само като *Сидоний*, ще рече “живеещият в Сидон”, град във Финикия. Името му е направено достойствие от Иосиф Еклезиаст, който се позовава на сведение от Иполит от Тива. (“Патрология” от Мин: CVI, с. 187.)

В подкрепа на това ще прибавим, че Иисус ще се укрие при същия този Сидоний по време на бягството си във Финикия.

6

БЛИЗНАКЪТ НА ИИСУС

Привет, близнако мой, втори Христос!...

Евангелие от Вартоломей, откъс ††

В Евангелията става въпрос за някакъв тайнствен *близнак*, но не се уточнява нищо друго. Това е Тома, наречен *Didyme* в Иоан (XI, 16 и XX, 24). На него Иисус ще предложи след възкресението си проверката на раната между ребрата и дупките по дланите и стъпалата. Но да не забравяме, че тези разкази са завършени триста години по-късно. Все едно днес да се заемем да съставим хроника за царуването на Луи Х†V, като се основаваме единствено на това, което е запазено в народната памет през изминалите векове, а пренебрегваме всеки достоверен текст.

На гръцки обаче *didyme* означава близнак. Следователно Тома е близнак на личност, която никога не се назовава. Загадката се усложнява, когато констатираме, че Тома в превод също означава *близнак*. Преведената и редактирана от абат Жаке версия на „Светата Библия” от Лъометр дьо Саси съдържа в края речник на имената. Там Тома е преведен като *близнак* (изд. „Гарние”).

Ако вземем речник на иврит, ще констатираме, че близнак в единствено число е “таома”, а в множествено – “таомим”. Така че “Тома, наречен дидим” (Иоан, XI, 16 и XX, 24) е “Близнак, наречен близнак”, което във филологическо отношение е идиотизъм.

В изреждането на дванадесетте апостоли, представено от Матей (X, 2–4{437}), последователите са представени двама по двама:

“А имената на дванайсетте апостоли са тия: първият Симон, наричан Петър, и Андрей, негов брат, Иаков Зеведеев и Иоан, негов брат, Филип и Вартоломей, Тома и Матей митар, Иаков Алфеев и Левей, наречен Тадей, Симон Кананит и Иуда Искариот, който го и предаде.”

Този Тома е споменат като апостол от Марко (III, 18), Лука (VI, 15), в Деянията (I, 13) и от Иоан (XI, 16 и XX, 24), единственото място в Евангелията, където е наречен близнак на гръцки език (*didyme*).

Приписват му авторството на апокрифно Евангелие, чийто най-стар открит екземпляр е от 5 век. Друг апокриф, “Деянията на Тома”, е от 6 век. Но ако пренебрегнем тази литература, която св. Иероним определя като “бълнуваща” (въпреки че тя често съдържа ценни сведения за гностици и критици), а потърсим следите му след смъртта на Иисус, ще имаме по-оскъдна документация.

Неизбежно стигаме до Евсевий Кесарийски и неговия труд, внушителната най-малкото по своя обем “Църковна история”. Най-старите от нейните известни версии са:

а) версията на древносирийски език, чийто ръкопис се съхранява в Санкт Петербург и датира от април 462 г., като липсват книги V, VI и VII;

б) древносирийска версия, чийто ръкопис се съхранява в Лондон и също датира от 5 век. Съдържа първите пет книги. За липсващите части може да се ползва направения по нея превод на арменски някъде около 420 година;

в) преводът на латински от Руфин, датиращ от 402 г. Но както и в цялото творчество на Руфин, той си позволява с Евсевий Кесарийски същите волности, които допуска и с Ориген. Тълкувателите са съгласни, че не може да му се доверим напълно.

И така, излиза, че целият Евсевий Кесарийски е от 5 век, няма нищо от по-рано. Ето и откъсите, където Евсевий Кесарийски говори за Тома:

– Кн. I, гл. XIII	4, 11	Тома изпраща Тадий при Авгар,
– Кн. II, гл. I	6.	Същото,
– Кн. III, гл. I	1.	Тома проповядва евангелието сред партите
– Кн. III, гл. XXXIX	4.	Папий издирва сведения за апостол Тома
– Кн. III, гл. XXVБ.		Евсевий ни казва, че евангелието на Тома е апокриф

За историята с цар Авгар и неговото писмо “до Христос, добрия Спасител, появил се в иерусалимския край” няма да кажа нищо. Католическите тълкуватели доказаха отдавна, че то е фалшификат.

Исторически факт е, че град Едеса е покръстен (заедно с царството на осроенейците) още по време на ранното християнство. През 3 век градът е важен религиозен център, а през 4 век вече е напълно християнски. Но това с нищо не обогатява информацията ни за Тома. В книга III (I, 1) четем следното:

“Дотук бяха стигнали делата на евреите. Що се отнася до светите апостоли и последователи на нашия Спасител, те се бяха пръснали из цялата населена с хора земя. Тома според преданията получил при подялбата страната на партите, Андрей – Скития, Иоан – Азия, където живял. Умрял в Ефес. Петър, изглежда, е проповядвал сред разпръснатите евреи – в Понт, Галатия, Витания, Кападокия и Азия.”

В своя превод на латински Руфин прибавя следното след споменаването на Тома: “Матей взе Етиопия, а Вартоломей – предна Индия.” Страната на партите е Хорасан, която се простира като Партска империя от Каспийско море до реките Инд и Ефрат, а нейните главни градове са: Екбатан, Селюция и Ктесифон.

Защо тогава християните от Индия са наречени “християни на св. Тома”, след като този апостол не е стъпвал там?

От друга страна, Папий се заема да издири повече данни за св. Тома. *Но не споменава да е открил нещо:*

“Ако понякога идваше някой, който е придружавал презвитерите, то аз се осведомявах за техните слова: какво са казали Андрей или Петър, или Филип, или Тома, или Иаков, или Иоан, или Матей, или някой друг последовател на Господа...” (Евсевий Кесарийски, “Църковна история, кн. III, XXXIX, 4.)

Писанията на Папий са изгубени. Те са цитирани от Иринея в “Срещу ереста” (V, XXXIII, 4) и от Евсевий Кесарийски в неговата “Църковна история”. Впрочем, той споменава Папий с посредничеството на Иринея.

Тъй че не бихме узнали нищо повече за тайнствения Тома Дидим, “близнакът близнак”, постепенно чезнеш от Евангелията, ако нямаше друг странен документ по този повод, запазен до наши дни, който скоро ще разгледаме.

Остава още един не по-малко загадъчен момент.

Ориген уверява, че е държал в ръцете си древен ръкопис на Евангелието от Матей, където става въпрос за *Иисус-вар-Ава*. Но името на онзи *Варава*, който присъства в Евангелията като разбойник, се разчленява на “вар”, означаващо син и на “ава”, което има две съвсем различни значения на иврит. Ако приемем, че първата буква на Ава е “алеф”, ще имаме *Иисус-вар-Ава* или *Иисус-син-на-Бащата*, а ако приемем, че е “хейт”, имаме *Иисус-Син-Скрит*, което и в двата случая е странно.

Кой ли ще е този скрит син? Не е ли тайнственият близнак, онзи “Тома”, към когото водят толкова много следи? Всъщност не е изключено анонимните писари от IV век, които съставят евангелията, да са измислили част от написаното.

Във вторият откъс на Евангелието от Вартоломей, коптски ръкопис от 5 век, намираме следния поразителен пасаж:

“Докато те казваха тези неща, Иисус стоеше прав и ги слушаше заедно да говорят, без да знаят, че той е Иисус.

В този момент той се преобрази пред очите им. Откри им се. Заговори ги на иврит: “Добър ден, Петре, мой достойни епископе. Добър ден, Тома, мои втори *христос*...”

Може би този превод на д-р Ревийу съответства на църковните норми, но не предава точно смисъла. По времето, за което се говори в текста, няма епископи и презимето не е име. Ето и нашия превод, донякъде еретичен, но

близък до истината и до коптския текст: "Той (Иисус) ги заговори на иврит, като им каза: "Поздрав на тебе, Кифа, мой надзорник! Поздрав на тебе, *мой близък, втори христос...*" Или на иврит: "Шалом, таома, шени мешиах!..."

Тъй като Тома е всъщност барбаризъм, заместващ староеврейското "таома", нарицателно име, означаващо близък, ще трябва да възстановим точния смисъл на това изречение от страхотно значение. Що се отнася до истинското му име, и той се казва Иуда¹.

Ако още се съмняваме, че съществуването на близък на Христос е било общоизвестно в *ранните времена на движението*, не ни остава нищо друго, освен да прибегнем до "Деянията на Тома", апокриф, чиито ръкописи на латински, гръцки и древносирийски са запазени до днес. В тях можем да прочетем следното: "Тогава Иисус се появи в образа на Тома и седна на леглото." Читателят, нелишен от логика, може да инверсира думите, без да се промени същността: "Тогава се появи Тома в образа на Иисус и седна на леглото..." Защото е очевидно, че става дума за едно и също нещо! Ако Иисус се появява в образа на Тома, все едно, че Тома се е появил в образа на Иисус! И тогава ще можем да преведем коректно този толкова важен пасаж от "Деянията на Тома": "Иисус се появи в образа на близка и седна на леглото..." (Дума по дума: "Иисус се появи в образа на "таома" и седна на леглото...").

Впрочем, ето пълния текст на този откъс, преписан и преведен точно:

"И тъй като бе свършил молитвата си, той (апостол Тома) излезе, и понеже всички присъствали се бяха оттеглили, съпругът се върна в спалната стая. И ето че му се яви Господ, в образа на апостол Тома, седнал на леглото. Изплашен, младежът каза: "Нали ти излезе току-що? Как си се върнал отново?..." А Господ отговори: "Аз не съм Тома, а неговият брат... Той ви повери на мене, за да ви пазя от всяко зло... Чуйте моя съвет. Изоставете всякакви нетрайни грижи и вярвайте в Живия Бог, както ви проповядва моя брат Тома..." ("История на св. Тома", III, по "Апостолическа история" от Авдий и "Пътуване и мъченичество на св. ап. Тома" в "Речник на апокрифите" от абат Мин, томове 22 и 23.)

Ето няколко особено смущаващи забележки:

а) след възкресението на Христос, Мария Магдалина не го разпознава, а го взема за градинаря (Иоан, XX, 15). Значи той се прикрива, защото може би се страхува от нова опасност – нещо странно за един безпльтен дух...;

б) не го разпознават веднага и поклонниците от Емаус. Едва когато той повтаря жестовете и думите от Тайната вечеря, те го идентифицират като Иисус. Но с вродената за всички хора от Изтока любов към чудесата те ще допуснат, че той се е преобразил, за да не го познаят нито евреи, нито римляни (Лука, XXIV, 13–32). И без да го знаят, ще имат право.

в) Той се появява "в друг образ" и пред още двама души (Марко, XVI, 12[438]), които също не го разпознават. Иисус е все така гримиран, крие се, защото все още се страхува от някаква опасност.

г) От друга страна, когато Матей описва последното явяване на Иисус пред единадесетте "в Галилея, на планината", той ни казва: "И като Го видяха, поклониха Му се; а някои се усъмниха..." (Матей, XXVIII, 17.)

д) Накрая, тези явявания съдържат всичките характерни черти на обичайната материалност. Иисус се рани и следователно, поглъща храна. Нещо, което едно видение не би съумяло да стори (Лука, 24, 38–43), защото това изисква храносмилателна и отделителна система и функции.

Да обобщим нашата критика:

1. Не го разпознават, значи това не е той.
2. Той яде и пие, значи е обикновен човек.
3. Той извършва същите ритуали като Иисус, значи това е той, или поне някой, който е запознат както с думите, така и с намеренията му.

А този някой е Тома, братът близък, "таома" на Иисус, скритият син.

Какво друго заключение да направим, освен че текстът, приписан на Иоан, (XX, 24), е съставен много сръчно; сполуката му е, че ролята на недоверчив последовател е поверена на този Тома, който на иврит означава близък (таома), докато всъщност точно този близък, този "таома", е съучастник в необикновената измама. Всъщност в градината пред Мария Магдалина, както и по пътя за Емаус, придружаван от някои от седемдесет и двамата си ученици, *близъкът* е гримиран и не биха го взели за Иисус, изчезнала е всякаква прилика. Това е, за да не го познаят и арестуват наново изумените римски легионери. Но в частните домове в Емаус, както и в Галилея, на планината, по всички безлюдни места, където са само "свои хора", близъкът не е гримиран, оставя се да го разпознаят и така много добре може да се справя с ролята на уж възкръсналия Христос.

Защото, ако възкресението е нещо автентично и реално, защо псевдовозкръсналият ще се крие на публични места дори от своите близки? Защо не го разпознават по пътя за Емаус, защо Мария Магдалина го бърка с градинаря? Ами защото е взел лицето на Иосиф Ариматеец. По него е *излята гипсова маска*, допълнително облечена и изрисувана, която ще позволи на псевдовозкръсналия Христос да се движи свободно, без да се страхува от ново задържане под стража, неизбежно последвано от ново разпъване.

Да не забравяме ролята на *маската* (персона) в античния свят. Маски от метал – за актьорите в театъра, маски от гипс – за всеки, който иска да мине неразпознат по улиците. Използването им е потвърдено от Луций от

¹ Тациан в своя „Диатесарон“, св. Ефрем в своите „Химни“ го наричат с това лично име.

Самосата, писател от II век, произхождащ от елинска Мала Азия, когато описва живота на някой си Перегринус, престъпник (отцеубиец), станал християнин и завършил земния си път разпнат на кръст.

Защото, ако в края на краищата Исус наистина е възкръснал, какво чака и не се появява пред Пилат – пируващ сред своите приближени зад високите стени на резиденцията си? Какво чака и не се появява пред Ирод Антипа или Каиаф, въпреки стражите, решетките и вратите, обковани с бронз? Какъв по-голям триумф за него, когато всички са се надпреварвали да подиграват за безсилието, когато е агонизирал на позорния кръст?

Нещо повече, какво чака, за да се появи пред *коханим* в предверието за мъже на свещения Йерусалимски храм, за да оправдае собствените си слова: "Тогава Той им рече: "О, несмислени и мудни по сърце, да вярвате на всичко, що са казали пророците! Нали тъй трябваше да пострада Христос и да влезе в славата си?" (Лука, XXIV, 25–26). За момента "влизането в славата" се ограничава с невзрачни нощни прояви на съществуване. Не е достатъчно. Що се отнася до осъществяване на великото пророчество за месианското Богоявление, за това и дума не става. Все пак ето го – ясно, отчетливо и точно.

"Ялкупт Шимеони", пълно талкуване на Стария завет, препълнено с цитати от произведения, незапазени до днес, и коментиращо глава LX от Исаия (пак там, том II, с. 56), показва как Месията се явява пред народа, кацнал на най-високата част на Храма. Оттам той трябва да яви своето възцаряване, освобождаването на Израел и да накара римския завоевател да си плюе на петите.

Но нашият "таома" се пази най-много от подобна непредпазливост. Един разпнат в семейството е достатъчен, а да се подложи на свой ред на това мъчение, ще означава да провали невъзвратно необикновената измама, която е много добре организирана, *но непредпазливостта налага да не се припага прекалено дълго*. Защото е получил предварителни и точни указания.

"Близнако на Христос, апостоле на Всевишния, ти, посветеният в скритото учение на Исус, ти си получил тайни указания..." ("Деяния на Тома", XXXIX.)

Така "излизането на сцената" на нашия "таома" е съвсем предстоящо и по този повод трябва да се отдаде справедлива почит на изобретателните зилоти. Да се направи така, че този естествен двойник на Исус да премине охраняваните от римските легионери граници на различните провинции без предпазни мерки, е страшно опасно. И ето какво измислят. Откриваме деформирания му отглас във вече цитираното "Евангелие от Вартоломей".

Ще продадат "таома", или Тома, в робство. Загубил своя граждански статут, превърнал се просто в мебел или домашно животно, станал само собственост на търговец на роби, той няма да подлежи на никакъв контрол. Пред римския закон за него ще отговаря господаря му, а ако се разбунтува или избяга, ще го сполети обичайното за такива случаи наказание: кръстът.

Само е наложително да бъде известна еврейската общност на мястото за където се отправя, извън Палестина, и най-вече тамошната месианска фракция, че в групата има роб-евреин със заслуги, от Давидово и царско потекло, и нашият "таома" ще бъде откупен без пазарлък. Така и става. Ето текста на "Евангелието на Вартоломей". Разбира се, не друг, а Исус продава своя близък, но забравят да ни кажат защо. А този, който оформя сделката, е Симон-Петър, комуто е отредено да устрои бягството на "таома":

"Кифа (Петър) каза на търговеца: "Ето нашия господар, ела да му кажеш на какво си съгласен." Тогава търговецът каза на Исус: "Привет на тебе, могъщия и разумен мъж, изглеждаш ми човек с положение и от знатен род..." И търговецът се вгледа в лицето на Тома. Намери, че изглежда по-възрастен от Матей¹.

Той каза: Приеми цената за този и дай ми го..." Исус каза: "Дай ми толкова и толкова златни лири за него." И търговецът се съгласи. Той каза на Исус: "Напиши ми продажбата." Исус написа: "Потвърждавам, че продадох моя човек..." ("Евангелие на Вартоломей, 2 откъс.)

И номерът минава. Откупването е нещо обичайно за тогавашните евреи. Когато за наказание на някой роб римляните изложат еврейска девственица гола в лупанария, общността на града я откупува бързо. Така става и с Тома, близка на Исус.

Съществуването на брат близък на Исус е известно през доста продължителен период, без да предизвиква скандал в средите на първите християни. Както богоугодно биха се изразили съвременните тълкуватели, "христосологията все още не е била утвърдена по стойностен начин".

Разбира се! Но кое е по-значимо – *автентичният исторически факт* или разсъжденията на обзет от треска за оригиналност теолог?

Защото "Деянията на Тома" са все още добре познати през 5 век, в преводи на гръцки и древносирийски, а латинската версия датира от 6 век. В тях намираме и съвсем ясен намек, че Мария е майка на близнаци:

¹ От същите „Деяния на Тома“ научаваме, че и той като Исус е дърводелец и каменоделец. В Израел тези две професии са в един и същи еснаф, разполагащ със собствени синагоги. Тази особеност подчертава важността на това, което казва Милър Бъроуз, професор по библейска теология в Йейлския университет, в „Ръкописите на Мъртво море“, а именно, че зилотите използват специален календар от „Книга на Опрощенията“. В своя труд „Датата на Тайната вечеря“ Ан Жобер показва, че това е календарът на Исус и неговите последователи, като допринася с още едно доказателство за тезата, че Исус и неговите хора са зилоти.

“Ела, о, свята мощ на Духа! Ела, свята Гълъбице, родила двамата близнаци! Ела, о, Майко Скрита... (Деяния на Тома, 50.)

Разбира се, прословутия “Канон на Муратори”, по името на колекционера, който го открива (вероятно) в Милано през 1740 г., е съставен през 8 век и представлява копие (още едно) на списък, смятан от Римската църква за свещен някъде към 180–190 г. сл. Хр. И този “Канон на Муратори” нарежда “Деянията на Тома” сред апокрифните текстове.

Между другото, абат Ф. Амио, с предговор от Даниел-Роп, представя откъси от главните апокрифи в “Апокрифна Библия”. Той осведомява, че “Деянията на Тома” имат съкратен вариант “De miraculis beati Thomae apostoli”, чието авторство Босюе приписва на Грегориус дьо Тур (538–594 г.) и което следователно, датира от 6 век. Абат Ф. Амио казва още, че “оригиналът навярно е съчинен в Сирия или в Горна Месопотамия, щом е претърпял, както се твърди, влиянието на еретика Вардезан, и *би трябвало да се датира от началото на 3 век*. Но в това отношение можем само да градим хипотези.” (Пак там, с. 262).

Същият тълкувател уточнява, че гностичните влияния не са така очевидни във въпросните “Деяния на Тома” и че отхвърлянето на брака през II век е нещо обичайно за зараждащото се християнство. За нас причината е разбираема. Между 200 и 300 г. сл. Хр. съществуването на брат близък на Исус не е скандално. Много по-късно се осмеляват да наложат баснята за чудодейното зачатие, възпламеняването на Сина Божи и пълната девственост на Мария. Тогава се налага да изчезне този станал твърде неудобен близък.

В такъв случай се налага да си представяме Мария, майката на Исус, като петнадесетгодишно момиченце, докато нещастната жена вероятно е била в напреднала възраст, когато Иоан я прибира след смъртта на Исус, нейният “Син първенец” (Лука, II, 7)

Всъщност по това време, през 33 или 34 г. сл. Хр., в дните на Разпятието, тя вече е на около шестдесет и пет години. Ако, както твърди св. Иринеи, Исус умира на 50 години, “наближаващ старостта” и ако тя го е родила на 15 години, това прави 65 г. по време на Разпятието. Като се има предвид трудния и окаян живот, който тя е трябвало да води, бързото остаряване на жените в Близкия изток и понесените страшни морални изпитания, видът и навярно е отговарял на нейната възраст.

7

КЛЮЧОВЕТЕ НА ЗАГАДКАТА

Хората не знаят как да бъдат нито изцяло добри, нито изцяло лоши...

Макиавели, „Размисли“

Обикновено поставят два ключа в ръцете на Симон-Петър и за всички това са ключовете от вратите на Небесното царство. Единият е за да го отваря, другият – за да затваря. Но за всеки, който е успял да проникне в сърцевината на действителния произход на християнството, тези ключове са, най-банално казано, ключовете за загадката. Самият Симон-Петър, за разлика от другите апостоли, е *ключът към Тайната*.

Нека изучим внимателно личността му и той ще ни разкрие голямата тайна за произхода на своя по-голям брат – Исус.

В Новия завет се подвизават шест личности с името Симон (на иврит Симеон), споменавани в Евангелията, и различни от другите им съименници в Библията.

Най-напред ще отделим Симеон Прокажени, чието местожителство е във Витания (Марко, XIV, 3 и Матей, XXVI, 6). Вероятно той е бащата на Лазар (Елеазар), на Марта и на Мария (по всяка вероятност братовчеди на Исус). В дома му се е състояла известната сцена на тайнственото миропомазване. В неговото жилище се укрива и Исус, когато не е в Иерусалим.

След това идва ред на *апостол Симон*, когото ще откриваме под различни презимена, от които най-често употребяваното и наложило се днес е Симон-Петър. Той е и Симон Кифа, което означава според “Равински речник” на Санде скала, каменна игла.

Има и едно много сходно име, което позволява лесна игра на думи, и го следва непосредствено в речниците на иврит. Това е думата “кипах”, която означава “палмова клонка”. В древната месианска символика, тя е самият символ на движението, прословутата клонка на Иесей.

“И ще покара младочка от Иесеевия пън и клон ще израсне от неговия корен...” (Исаия, XI, 1)

Тя е също така и символ на веселието, на радостта по време на Празника на шатрите:

“В първия ден вземете си вейки от хубави дървета, вейки от палми...” (Левит, XXIII, 40)

А и прочутата игра на думи:

“И аз ти казвам: ти си Петър (камък) и на тоя камък ще съградя църквата си...” (Матей, XVI, 18), не е точен превод на първоначално вложената мисъл. Трябва да четем: “Ти си “кефа” (скала) и от тебе ще направя “кипаха” (палмовата клонка, символ на победа)...” (Пак там, XVI, 18)

Явно при преминаването от староеврейската устна традиция към писмения превод на гръцки език, после от него – на латински, а след това на съвременните езици, първоначалният езотеричен смисъл дначително се е изопачил.

Между другото, ще видим, че не Исус дава на Симон презимето Петър (скала, кефа). Той вече го носи: “И като вървеше покрай Галилейско море, видя двама братя: Симона, наричан Петър, и брат му Андрея...” (Матей, IV, 18)

Същият този Симон Кифа е от Витсаида (Иоан, I, 45), но живее в Капернаум (Марко, I, 30). Тук няма никакво противоречие. Той е брат на Андрей (Иоан, I, 40). Но е и син на Мария и брат на Исус, на Иаков, на Иосиф и на Иуда:

“Не ли Той на дърводелеца син? Майка Му не се ли казва Мария, и братята Му – Иаков и Иосия, Симон и Иуда? И сестрите Му не са ли всички между нас?...” (Матей, XIII, 55, 56)

Както ще се убедим по-нататък, той е и голям грешник: “Като видя това, Симон–Петър падна пред коленете Исусови и рече: иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек...” (Лука, V, 8). Ще видим по-късно, че греховете му са рекет и убийство.

Наричат го още “син Ионин”: “А когато се наобядваха, Исус каза на Симона Петра: Симоне Ионин, любиш ли Ме повече, отколкото тия?...” (Иоан, XXI, 15.)

Между другото, в Матей (XIII, 55 и XXVII, 56) се казва, че той е и още “син Зеведеев”. Всъщност тези епитети са само нови прякори.

Анонимните писари на гръцки език, които през 4 век транскрибират устните разкази на евангелските текстове, не владеят нито писмено, нито устно иврит. Лесно е за констатиране. Те забравят (или не знаят), че във всяка епоха езикът се образува от преноси, идващи от по-стари езици. В съвременния английски има думи, дошли пряко от старофренския чрез нашествието на норманите. А в съвременния френски има лексика, оставена от английските наемници в Стогодишната война и дошла направо от стария германо–саксонски фонд. Същото е и с иврит. Шумерският, асирийският, арамейският и дори древният акадски език имат многобройни приноси във формирането на класическия иврит.

Нашите гръцки писари от 4 век правят от старата акадска дума “варйона” семейно наименование и я транскрибират като “Симон–вар–Иона”, ще реч Симон, син на Иона. Нещо, което противоречи на всички останали евангелски текстове, където го наричат Зеведеев син: Матей (X, 2 – XXVI, 37), Марко (I, 19–20 – III, 17[– X, 35), Лука (V, 10), Иоан (XXI, 2.).

Всъщност акадската и арамейска дума “варйона” означава “човек извън закона, анархист”. Това твърдение се потвърждава и от признанието на самия Симон–Петър: “... иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек...” (Лука, V, 8). Той е и още по–голям грешник според другите определения, които придружават Симон в Евангелията.

Известно е, че някои коментатори гледат на Иона като на съкращение от Иоханес. Твърдим заедно с учения Оскар Кулман, че никога не се срещат Иона или Ионас като съкращения на Иоханес.

Напротив, версията с “варйона” на акадски и на арамейски – човек извън закона, анархист) се радва на солидни позиции. Роберт Айслер в своята книга “Исус bassileus или basileusas” казва, че според Елиезер–бен–Иехуда, в книгата му “*Tesaurus totius habraicitatis*, том II, с. 623, значението на думата е точно такава. Г. Далман в своя “*Agamaisch neuhebraisches Worterbuch*” (1922, с. 65а, 2 изд.) твърди същото.

По подобен начин в коптския текст на “Евангелие на дванадесетте апостоли”, втори фрагмент, пише “Варйона”, а не “вар–Иона”.

А ето и различните потвърждения от сърцевината на каноничните Евангелия. Сред Дванадесетте срещаме и някой си *Симон Зилот*. Този термин е гръцки и в действителност *zelotes* означава “усърден, фанатичен”. Знаем от Иосиф Флавий, както от неговите “Иудейски войни”, така и от неговата “Иудейска древност”, че думата “зилот” е използвана за обозначаване на *сикарите* – еврейски терористи, въоръжени със “сика”, крива кама, с която убивали неприятелите си.

Между другото, Симон Зилот е брат на Исус, както и Симон Кифа, споменат е в Лука и в Деянията: “... Матей и Тома, Иаков Алфеев и Симона, наричан Зилот, Иуда Иаковов и Иуда Искариот, който и стана предател...” (Лука, VI, 15, 16.)

“И като дойдоха, влязоха в горницата, дето и пребиваваха Петър и Иаков, Иоан и Андрей, Филип и Тома, Вартоломей и Тома, Иаков Алфеев и Симон Зилот, и Иуда Иаковов.” (Деяния, I, 13)

Безспорно в тези два цитата става дума за двама мъже с името Симон. Не пренебрегваме това обстоятелство. А и целта е да се покаже, че това е един и същ човек. Ще бъде удивително, ако Симон анархистът, скалата, човекът извън закона, не е Симон Сикария, Симон Зилота. Ако пък е така, ще бъде особено неприятно, защото ще се окажем пред наличието на абсолютното доказателство, че Исус е печелил привърженици само в престъпните среди.

Идва ред и на някой си *Симон Ханаанец*. Както отбелязва Оскар Кулман в книгата си "Св. Петър – апостол, последовател и мъченик", това е същият Симон Зилот и той няма нищо общо с Ханаанската земя. В действителност староеврейската дума "хана" означава "усърден, фанатичен, пристрастен". Тя е еквивалент на гръцкото "зилот".

Симон Ханаанец е споменат при Марко (III, 18), а в селото Хана е генералният щаб на зилотите (Иоан, II, 1 – IV, 46 – XXI, 2). Там е и родината на Натанаил (Иоан, I, 46 и XXI, 2.)

Среща се и някой си *Симон Искарот*. Споменат е от Иоан (VI, 70, 71) като баща на Иуда Искарот: "... Но един от вас е дявол." Говореше за Иуда Симонов Искарот, защото той, бидейки един от дванайсетте, щеше да Го предаде. (Иоан, VI, 70, 71.)

"Тогава един от учениците Му, Иуда Симонов Искарот, който щеше да го предаде..." (Иоан, XII, 4)

В някои други ръкописи също става дума за Симон Искарот. Например в изпозвания от св. Иероним за неговата "Вулгата", официалната библия на латински език на католическата църква: "Dicebat autem ludam Simonis Scariotis..." (Иоан, VI, 71). Синодалната протестантска версия от 1926 г. запазва също името Симон Искарот.

Правени са опити коренът на името Искарот да се извлече от названието на градчето Кариот. Иуда и Симон били "хора (на иврит "иш") от Кариот." Но самият Даниел-Роп намира този превод за твърде "спорен". Всъщност в месианските времена селище с подобно име не се споменава от никой от древните автори. Иуда и баща му Симон са хора (староеврейското "иш") на "сика", смъртоносната кама на сикарите.

А и как да приемем, че Симон и синът му Иуда могат да са от градчето на име Кариот, когато другаде се говори, че жилището на Симон и брат му Андрей (жилището е общо, предполага се и наследено) е в Капернаум: "След това дохождат в Капернаум; и наскоро в събота Той влезе в синагогата и поучаваше... И щом излязоха от синагогата, дойдоха с Иакова и Иоана в къщата на Симона и Андрея. А тъщата Симонова лежеше..." (Марко, I, 21 и 29–30.)

Накарая, самият Иуда, синът на Симон Зилот, е наречен така в етиопския апокриф "Галилейското завещание на Господ Наш Иисус Христос" в гл. II, стих 12: "Ние, Иоан, Тома, Петър, Андрей, Иаков, Филип, Вартоломей, Матей, Натанаил и *Иуда Зилот*..."

Поради всички тези основания, дадени във внимателно цитираните стихове, *Симон Скалата, Симон Зилота, Симон Ханаанец и Симон Искарот са едно и също лице със Симон Анархиста, Симон Извън закона (варйона)*. Той е брат на Иисус, както ни убеждават цитираните стихове. А също и *баща на Иуда Искарот* и един от *синовете на Мария* според същите пасажии. В това си качество той е наследник на същия този Иисус по Давидова линия, а от "кифа" (човекът скала, извън закона) става "кипаха" (палмовата клонка, издънката) "на Иесеевия пън" след смъртта му.

Всичко това показва значението на движението на зилотите в първоначалното християнство. В своята малка книжка "Бог и Кесар" Оскар Кулман, доктор по теология, почтено отбелязва: "На първо място не трябва да пропускаме, че Иисус е осъден от римляните на смърт на кръста именно като зилот..." (Пак там, с. 14.)

"Между другото, фактът, че във въпросният откъс от Деянията (V, 37[408]) Кулман разглежда Иисус на една плоскост с тези двама водачи на зилотите (Иуда Гамалиел и Тевда), като че ли доказва, че в очите на външните наблюдатели Иисус и водачите на зилотите е трябвало да имат някои общи черти..." (Пак там, с. 16.)

"Според "Деянията" (XXI, 38), римският военачалник, който разпитва Павел, гледа на него като на зилот и дори мисли, че той е водач на "египтяните-зилоти". За тяхното въстание пише Иосиф Флавий: Не си ли ти египтянинът, който предизвика бунта на 4000 зилоти?" (Пак там, с. 16.)

Думата "египтянин" не сочи националността, а качеството на "магьосник". Така както са определяли като халдеец всеки астролог, независимо от националния му произход.

Потвърждение на това ще намерим и в "Църковна история" на Евсевий Кесарийски: "Климент, в шестата книга "Хипотипозии" го установява по този начин; същият, в седмата книга на същото това произведение казва още по този повод: "На Иаков Праведния, на Иоан и на Петър, Господ, след като възкръсна, даде учението..." (Евсевий Кесарийски, "Църковна история", II, 14.)

Това "учение" всъщност е чудотворната магия, която Иисус е пренесъл от Египет. Ето как, когато Деянията ни казват, че сянката на Симон-Петър лекувала болните само като се разтиляла над тях за кратко, трябва да превеждаме нашите писари от 4 век и да разбираме техните гръцки изрази. Сянката, за която става въпрос тук, не е неосветената зона, получена от тялото на Петър, застанало между Слънцето и болния. Това е неговият "флуиден двойник", "нефеш" на иврит, което трябва да разбираме в гръцкия смисъл на думата – сянка, "манес", фантом. Той лекува докато спи, от разстояние, както все още го правят някои шамани от черна Африка и както твърдят, че са го правили братята на Розата и Кръста от 17 век.

Осведомен ли е Симон-Петър за предателството, което подготвя синът му Иуда Искарот? Очевидно не можем да го твърдим с положителност. При все това някои факти сочат, че другите апостоли са го отстранили от "върховното командване" след смъртта на Иисус. Един факт, разкрит в книгата на магистър Изорни "Истинският процес срещу Иисус" сякаш потвърждава лицемерието му. Когато Иисус пита Петър дали го обича повече, отколкото го обичат другите, той хитрува, увърта и играе с думите.

“А когато се наобядваха, Исус казва на Симона Петра: Симоне Ионин, любиш ли ме повече, отколкото тия? Петър Му казва: “Да, Господи! Ти знаеш, че те обичам...” (Иоан, XXI, 15)

Симон–Петър умело избягва да отговори на най–важното, което го питат. Исус ще повтори още два пъти въпроса си и накрая ще се задоволи с кратък и сух отговор.

Освен това “водачеството”, което му предава Исус, ще бъде оспорено от другите: “Тогавата... Иаков, на когото старите бяха дали прозвището Праведния поради това, че ги превъзхождаше със своята праведност, бе първият, който пое епископския трон на църквата в Иерусалим”. Пише го Климент в шестата книга на своите “Хипотипози”. Той ни казва, че след възнесението на Спасителя и след особената чест, която той им е оказал, Петър, Иаков и Иоан не спорели помежду си, а избрали Иаков Праведния за епископ на Иерусалим...” (Евсевий Кесарийски, “Църковна история”, II, 1–3.)

Между другото, защо след арестуването на Христос неговият по–голям брат Симон обикаля *сам* възможно най–близко до сградата на съда? Дали от преданост, или от страх да не освободят Исус и той да се яви и да му иска сметка, на него, Симон, и на Иуда, сина му? Първо за това, че всички са го изоставили побягнали от Гетсиманската градина и после за предателството на племенника си? Защото освен че е предаден от Иуда, той бива изоставен от всички: “Тогавата всички ученици Го оставиха и се разбягаха...” (Матей, XXVI, 56 и Марко, XIV, 50.)

Ето защо в “Климентови проповеди”, посланието на Климент до Иаков започва така: “Климент, до Иаков, брат Господен, епископ на епископите, който властва над Светата църква на евреите в Иерусалим, както и над щастливо създадените навсякъде от Божието Провидение църкви, заедно с презвитерите и дяконите, мир тям векови...”

Да отбележим, че в 4 век Руфин, който, превеждайки Ориген един век след смъртта му, си позволява да поправя това, което не му се ижда ортодоксално, същият този Руфин пише така: “Иаков, брат Господен” (То Курион аделфос). И той не прибегва до думата братовчед (анепсиос). Така е и при св. Иероним и неговата “Вулгата”.

Така че причината се подразбира. Иаков е този, който ръководи църквата в Иерусалим, както и всички други църкви. В никакъв случай Симон–Петър не е начело. “Князът на апостолите”, представян винаги като първия папа, е историческа грешка и това, което следва, ще го потвърди.

Ще отбележим най–напред, че когато Исус се обръща към Симон–Петър с думите, известни ни от Матей (XVI, 18–19): “Ти си Петър, и на тоя камък ще съградя църквата си...”, апостолите все още спорят помежду си кой от тях е най–важният в общността след Исус (Марко, IX, 34 и Матей, XVIII, 1). Така че те не приемат предпочитанията на Исус към Петър като негов приемник и поставят всичко под въпрос. Следователно е имало елементи на спора, които са позволявали това, *но не са достигнали до нас*.

От друга страна, вярващите, които идват от иудаизма и следователно са обрязани, приемат толкова малко старшинството на Симон–Петър, че търсят поводи за конфликт и го обвиняват, че гостува на необрязани и се храни с тях. (Деяния, IX, 2–3). Самият той застава пред апостолите и старейшините, за да се оправдае, което показва, че въобще не се смята за глава на раждащата се Църква. (Деяния, XV, 7–11.)

По този повод той се заема с евангелизацията на другOVERците и *това по–късно ще породи съперничеството му с Павел!* Лишен от авторитет пред приелите новата идеология евреи, той се ориентира към езичниците. Но ето, че някой друг му оспорва тази нова област.

Между другото, не той ще открие Синода в Иерусалим, този пръв сбор (Деяния, XVI, 17) и не той ще го закрие,, а и в двата случая това ще бъде Иаков (Деяния, XVI, 13). Другите апостоли, след като научават, че в Самария вече има среди, склонни да възприемат тяхната идеология, ще решат в Иерусалим там да изпратят Симон–Петър и Иоан (Деяния, VIII, 14.)

Самият Павел, който влиза по–късно от него в раждащата се Църква, не се бои да се мери с Петър. Внимателният прочит на “Второто послание до Коринтяни”, гл. X, 12–18 и гл. XI, 4, 5 ще ни даде яснота.

В своето “Послание до Галатяни” (II, 9) Павел въобще не говори за старшинството на Симон–Петър, а го определя заедно с Иаков и Иоан като един от трите стълба на новото движение. И го поставя на второ място: ... и като узнаха за дадената мене благодат, Иаков, Кифа и Иоан, смятани за стълбове, подадоха на мене и на Варнава ръка за общуване...” (Гал. II, 9). В същата глава от “Послание до Галатяни” виждаме как Симон–Петър се съгласява да поделит с Павел зоната на влияние, която първоначално е само негова – нещо, което той не би допуснал, ако е бил убеден, че ще стане върховен ръководител на Църквата.

Павел не се опасява да го смъмри публично, да постъпва с него като равен с равен: “А когато дойде Петър в Антиохия, аз му се лично опрях, защото се бе изложил на осъждане. Понеже, преди да пристигнат някои от Иакова, той ядеше заедно с езичниците; а когато те дойдоха, почна да се спотаява и да страни, като се боеше от обрязаните. Заедно с него лицемереха и другите иудеи, тъй че дори и Варнава се увлече от лицемерието им...” (Гал. II, 11–13)

Вече си личи големият лицемер, който три пъти ще се отрече от брат си Исус в нощта на арестуването му.

Когато Павел споменава различните устава, които Исус въвежда в движението (Ефесяни, IV, 11–12), той въобще не говори за върховен ръководител, нито за някаква централна власт, отдадена на един единствен човек. Изглежда дори, че не знае за функциите на Иаков, когото все пак е познавал добре. Нещо повече, без съмнение основавайки се на думите на Исус: “И като седна, повика дванайсетте и им рече: “Който иска да бъде пръв, нека бъде най–последен от всички и на всички слуга.” (Марко, IX, 35) Той ще говори за *равенството* като за един от даровете,

принесени от Исус. "Не че искам да бъде на другите леко, а вам тежко, но за изравнение." (Второ послание до Коринтяни, VIII, 13.)

В онази епоха това предписание е доста анархистична теория за гражданско общество, основаващо се на робството, неравенството на индивидите и половете. Всички от обкръжението на Исус са като Симон-Петър "варйона", анархисти. Самият Симон-Петър, съзнаващ не дотам светлото си минало (Лука, V, 8) не си приписва никакво иерархично върховенство над другите апостоли: "Ония, които са между нас презвитери, моля аз, съпрезвитер техен..." (Първо съборно послание на Петър, V, 1)

Между другото, не трябва да пропускаме, че християнското движение прилича много на движението на зилотите, създадено от Иуда Гамалиел, който залага в него двойна власт:

- светска, представяна от самия него, потомък на Давид;
- и духовна, представяна от един "коен", принадлежащ първоначално към фарисейската секта и наричан "Садок".

В "Църковна история" от Евсевий Кесарийски четем нещо любопитно: "Иоан, този, който бе обронвал глава върху гърдите Господни, който бе свещеник (коен на иврит) и носеше *петалон*, който бе мъченик и проповедник, също почива в мир в Ефес." (Пак там, III, XXIII, 3.)

Плочичата петалон, носена от Иоан, е първосвещенически атрибут, присъщ на еврейските духовници. Тя е описана в Изход (XXVIII, 36-38), като направена от злато, с издълбан надпис "Светиня Господня", закрепена на челната част на тиарата на първосвещеника.

Пак при Евсевий четем: "Тронът на Иаков, този, който първи получи от Спасителя и апостолите епископството на Иерусалим и когото Божите Писания сочеха за брат на Христа, неговият трон е запазен и до днес..." (Пак там, VII, XIX). Но епископски тронове, изработени от камък или мрамор се появяват чак когато християните започват да издигат свои базилики, някъде към 4 век. Докато този трон, който според мнението на католическите тълкуватели трябва да е бил от дърво, най-вероятно от кедр, символизира властта на Иаков, както плочичата - тази на Иоан. Нека обобщим: ако Иоан носи плочичата, характерна за израелските първосвещеници, т. е. за духовната власт, то тронът на Иаков символизира преходната власт. Следователно това е царски трон, а не амвон - символ на духовната власт. Така двете власти са отделени като при движението на зилотите, анализирано по-горе.

Значи след смъртта на Исус съществува разделение на властите. От друга страна, много пасажи от Евангелията сочат, че Исус не е установявал *духовна или догматична власт* сред своите братя и последователи и крилатата фраза с известната игра на думи никога не е приложена на дело, тъй като по-късно събитията се развиват в друга посока. В подкрепа на това ще цитираме: Матей (XXIII, 8, 9), Марко (X, 42-45), Лука (XX, 24-26), Второ послание до Коринтяни (IX, 5), Послание до Галатяни (II, 6 и XI, 14), Първо съборно послание на Петър (V, 1-3). А за това, че Симон-Петър никога не е смятан за върховен ръководител на раждащата се Църква, без уговорка свидетелстват следните стихове: Иоан (XX, 24-25), Деяния (V, 29), Второ послание до Коринтяни (IX, 5).

В Новия завет не намираме никакви сведения за пребиваването на Симон-Петър в Рим и евентуалната му смърт там. *Нито четирите Евангелия, нито Посланията на Павел, Иаков, Иоан или Петър споменават или правят дори плах намек за това.* Нещо повече. Откровението казва обратното и потвърждава тезата на официалната история. А и Павел в своето Послание до Римляни, като приветства множеството християни, установили се да живеят в столицата на Империята, въобще не споменава нито Петър, нито негов минал или настоящ престой във Вечния град.

Ако Петър е бил там, било е случайно, не е останала никаква следа, никакво споменаване в устните предания от времената на апостолите. Легендата ще се утвърди много по-късно, в края на 2 и началото на 3 век, с текста на Тертулиан (твърде двусмислен между другото) срещу едикта на папа Калист, записката на Гай и бележката на Макарий Магнезийски, цитиращ новоплатоника Порфирий. Двеста години мълчание преди появата му омаловажават стойността на преданието, което при това е само устно.

Обратното, тезата за неговата смърт в Иерусалим е много по-издържана. Ще отбележим най-напред, че Симон-Петър изчезва от текстовете на Новия завет непосредствено след Синода в Иерусалим. За него не се споменава въобще след гл. XV на Деянията, която говори за този първи Събор под председателството на брат му Иаков. Кога се провежда това важно събитие? Християнската хронология на I век е твърде несигурна. *Никоя дата не може да бъде точна до година.* Всъщност древните автори могат да ни помогнат твърде малко. Отправна точка при техните датировки са или основаването на Рим, или властването на някой цезар. Можем да разглеждаме фактите само в тяхната последователност, без да им налагаме каквато и да била хронологическа точност. Едва през 9 век, при царуването на Карл Велики, започват да датират годините, смятане от предполагаемото раждане на Исус.

Все пак можем да установим следната хронологична схема. Общото мнение е, че Павел е изпратен в Кипър заедно с Марко, Иоан и Варнава през 45 г. Пътуването трае една година и той се завръща по море след дълго плаване. През Антиохия стига до Иерусалим, за да участва в Синода. Би трябвало да сме вече в 46 година.

Върлува глад и ако прибавим към това развихрилото се разбойничество и непрекъснатите граждански войни, няма нищо чудно, че водената от зилотите борба за независимост се разгаря.

Тиберий Александър, племенник на Филон Александрийски (наричан Филон Евреина) и римски конник, е прокуратор на Иудея от 46 до 47 г., когато го наследява Вентидий Куманий. А самият Тиберий Александър сменя Кустий Фадий през 46 г.

От друга страна, ако прибегнем до "Иудейски древности" от Иосиф Флавий, ще прочетем в книга XX: "Именно при властването на последния (Тиберий Александър) Иудея е сполетяна от голям глад и тогава царица Елена (царица на Авдиадена) купува на висока цена жито от Египет, за да го раздаде на местното население, както вече писах по-горе. Точно тогава са сломени напълно синовете на Иуда Галилеец, който е разбунил народа да се вдигне срещу римляните, когато Кириний осъществява преброяването на Иудея. Александър нарежда да бъдат разпнати на кръст Иаков и Симон..." (Иосиф Флавий, "Иудейски древности", XX, т. 2.)

Ето защо не откриваме след Синода в Иерусалим никакви следи от Симон-Петър (Деяния, XV), както и от брат му Иаков. Евсевий Кесарийски в своята "Църковна история" не прави нищо повече, освен просто да потвърди, че той е бил в Иерусалим "по време на глада" (Пак там, III, VII, 8), т. е. през 46-47 г. Значи Иаков и Симон-Петър са разпнати на кръст през 46-47 г. след края на Синода в Иерусалим. Неизбежно заключение: Симон-Петър не е умрял през 64 г. в Рим, разпнат с главата надолу.

Все пак би трябвало да ни кажат, къде е бил и какво е правил през тези седемнадесет години, които делят 47 г., времето на Клавдий, когато изчезва от всички текстове на Новия завет, от 64 г., при Нерон, когато според тази версия умира в Рим. Отделните съдби на апостолите са малко познати. Ето какво казва Евсевий Кесарийски в своята "Църковна история".

"Делата на евреите бяха стигнали дотам. Що се отнася до светите апостоли и последователи на нашия Спасител, те се бяха пръснали из цялата населена с хора земя. Тома според преданията след подялбата поема земята на партите, Андрей - Скития, Иоан - Азия, където е живял, а е умрял в Ефес. Изглежда, че Петър е проповядвал сред евреите от диаспората в Понг, Галатия, Витания Кападокия и Азия; накрая и той е дошъл в Рим, където бил разпнат с главата надолу." (Пак там, III, I, 1-2.)

Ето, че Петър се появява... Но Евсевий описва това чак през 4 век.

Ето как с отминаването на вековете умело насочваното предположение ще се превърне в увереност.

Папската археологическа академия съобщава съвсем почтено на 27 ноември 1969 г., че "амвонът", за който се смята, че е на св. Петър, и след папа Урбан VIII (1666 г.) е затворен в специално поръчан на Бернини монумент, всъщност е трон на император Карл Плешивия, използван при неговата коронация в Рим на 25 декември 875 г. и предложен след това на папа Иоан VIII. Проверката с въглерод-14 позволява да се потвърди това, което консултираните архивни документи разкриват или припомнят. Последната проверка датира от 1867 г., по време на празниците за 1800-годишнината от псевдомъченичеството на Симон-Петър в Рим през 67 г. Но тогава папа Пий IX едва ли подозира "съществуването на тези архивни единици", а и въглерод-14 е непознат.

Но да се върнем на нашата теза. Както достоверно го изнася Иосиф Флавий в своите "Иудейски древности", кн. XX, Симон и неговият брат Иаков са разпнати след края на Синода в Иерусалим по заповед на Тиберий Александър, римския прокуратор. Този детайл ни позволява да уточним времето.

През 46 г. прокуратор е Куспий Фадий.

През 46 г. го сменя Тиберий Александър.

През 47 г. Вентидий Куманий наследява Тиберий Александър.

Значи с голяма сигурност можем да ситуираме разпъването на Симон и Иаков в Иерусалим към 46-47 г. Потвърждение на този факт откриваме и в Апокалипсиса, казва го не кой да е, а Иисус: "И ще дам на двамата Мои свидетели, и те, облечени във вретинище, ще пророкуват хиляда двеста и шейсет дена... Те имат власт да затворят небето, *за да не вали дъжд* в дните на тяхното пророкуване, и *имат власт над водите да ги превръщат в кръв* и да поразят земята с всякаква поразя, колчем поискат..." (Откровение, XI, 3, 6.)

Да го преведем така: по времето на голяма суша двамата "свидетели" ще разпалят такава гражданска война, че кръвта ще рухне като вода. Следва продължението: "И когато завършат свидетелстването си, звярът, който излиза из бездната, ще встъпи в бой с тях, ще ги победи и ще ги убие. Труповете им ще остави по стъгдите на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, дето и Господ наш биде разпнат..." (Откровение, XI, 7, 8). И пак да преведем: двамата свидетели (Иаков и Симон-Петър) ще бъдат екзекутирани по такъв начин, че *три дни (XI, 9) ще бъдат изложени на показ (XI, 9), после хвърлени в общия гроб на безчестните (XI, 9)*. Такава е съдбата на разпнатите.

Смъртта чрез разпъване на кръст е предсказана на Симон-Петър от Иисус по един доста двусмислен начин: "... когато беше по-млад, сам се опасваше и ходеше, където си щеше; а кога остареееш, ще простреш ръцете си, и друг ще те опаше и поведе, където щеш..." (Иоан, XXI, 18). Разбира се, "ще простреш ръцете си" се асоциира с разпъване на кръст, а опасването е бичуването преди това, тъй като осъдените и привързан през кръста за колона или стълб.

Градът, който "духовно се нарича Содом и Египет" е Иерусалим, поради духовния разврат и пленничеството на двамата свидетели. Нещо повече, това е същият град, "дето и Господ наш биде разпнат..."

Какво по точно от това?!

Останалото е наситено с не по-малко преувеличения, отколкото началото, поне що се отнася до пророчествата, които впрочем не се сбъдват. За да се убеди в това, читателят просто трябва да продължи да чете глава X†.

И така, да направим заключението.

Двамата свидетели, които според Апокалипсиса са разпнати на кръст в Иерусалим по време на глада и гражданската война, са не кои да е, а Симон-Петър и Иаков. И това не противоречи на историческия разказ на Иосиф Флавий, всичко съвпада.

Но в своите "Иудейски античности" (кн. XX, V, 2), той уточнява, че този Иаков и този Симон са синове на Иуда Галилеец, или Иуда Гамалиел, и следователно са *брата*.

В главата на това изследване, разглеждаща братята на Исус, цитирахме стиховете, които установяват, че Иаков и Симон са по-малки братя на Исус. Читателят може да се върне назад към тях.

Следователно по силата на необоримия силогизъм щом Иаков и Симон са от една страна синове на Иуда Гамалиел, или Иуда Галилеец, а от друга са братя на Исус, то този *Исус също е син на Иуда Галилеец...*

Това обяснява и защо в своите изказвания той заема множество елементи от доктрината на Иуда Гамалиел, доктрината, която е в основата на създадената от него четвърта секта, зо която говори и Иосиф Флавий в своите "Иудейски войни" и "Иудейски древности".

Между другото, прави впечатление, че Исус често се нарича "син човечески". Какво ли означава това? Всички ние, долу на земята, сме такива. Да добавим, че на иврит "вар-аиш" не означава нищо. Но за щастие в този език има друга дума за "човек". Старогерманският език познава думата "бар", означаваща свободен човек, откъдето произлиза и барон. В иврит пък съществува думата "гебер", означаваща същото, а освен това и "герой".

И така, ако преведем "син човечески" не с "вар-аиш", а с "вар-гебер", вече имаме "син на свободен човек", "син на герой". Характеристики, които напълно подхождат на Иуда Гамалиел, "героя от Преброяването". Същият, който вдига Израел на въстание "в името на Яхве", и който се разпорежда да отсекат монети с надпис "медина", означаващ "република", организира Израел на този принцип и изготвя доктрина, в която единствено Бог е цар на богоизбрания народ.

Следователно, младата девственица Мария наистина зачева не от кого да е, а от "Героя на Бога" (Гебер-аел), но в действителност това не е някакъв чист дух (понеже Гавриил, архангелът, означава също „герой на Бога“), а герой с три измерения, човек в пълния смисъл на думата.

Един последен аргумент идва да подкрепи тезата, че Симон-Петър и брат му Иаков са синове на Иуда Гамалиел. Съдържа се в "Климентови поучения", извлечени от "Първоначално писание", друг апокриф, датиращ от 2 век, със сирийски или трансйордански произход, чието авторство се приписва на Климент Римски, пряк последовател на Петър.

В тези "Климентови поучения" откриваме странен пасаж, който направо оспорва каноничните Евангелия: "На тези думи Петър отговори: ...защото аз и Андрей, мой брат едновременно по кръв и в Бога, не само че бяхме отгледани като сираци, но още, поради нашата бедност и мъчителното ни положение, ние още от детство бяхме привикнали на труд. Затова сега с лекота понасяме умората от пътуванията..." ("Климентови поучения", XII, VI.)

Значи Симон-Петър и брат му Андрей осиротяват отрано, през цялото си детство живеят в бедност и започват да се трудят от малки. Лесно е да разберем защо, ако и двамата са синове на Иуда Гамалиел, загинал в бунта при Преброяването. Така се опровергава наличието на жив баща, на псевдо Зеведей, измислен от поддръжниците на тази версия¹.

Сега схващаме по-добре необходимостта, която са изпитвали анонимните писари от 4 и 5 век, да скрият напълно Иуда Гамалиел и да дадат на Симон-Петър и "кръвния му брат" Андрей баща с друго име и жив при това! Така се появява измисления от писарите Зеведей: "Оттам, като отиде по-нататък, видя другите двама братя, Иакова Зеведеева и брат му Иоана, в кораб със Зеведея, баща им, които кърпеха мрежите си..." (Матей, IV, 21.)

Вече знаем от Матей (XIII, 55), че Симон и Иаков са братя, които Лука (V, 10) свенливо нарича "другари".

И така, според канониците се разбира от само себе си, че Симон е "син Зеведеев". От друга страна, той е и син на един загадъчен Иона (варйона). Всъщност той не е син нито на Зеведей, нито на Иона. Той е сирак по баща и този баща се нарича Иуда Гамалиел. Противоречието между Матей (IV, 21), който го назовава син на Зеведей, и Иоан (XXI, 15), според когото той е син на Иона, само подчертава машинациите на писарите.

Освен това Мария, вдовицата на Иуда Гамалиел, не се е омъжила повторно след смъртта му. Това е било напълно позволено от закона, когато смъртта е очевидна. Противно на общото право, при което един факт трябва да бъде потвърден от двама свидетели, за атестирането на кончина е бил нужен и един свидетел, а смъртта на съпруг е можело да бъде предположена (Талмуд: Йевамот, 88а), ако свидетелят е напълно почтен. Не всички бойни другари на Иуда Гамалиел са загинали заедно с него и неговата смърт е можела лесно да се потвърди, още повече, че римляните са имали интерес от разпространяването на истината. В такъв случай би могло Зеведей да е втори съпруг на Мария, защото в онези смутни времена животът е бил непосилен за една вдовица с много невръстни деца.

Единият от мотивите, и то не най-маловажният, за това повторно бракосъчетание би трябвало да е необходимостта да се спасят синовете на великия Галилеец, за да се съхрани Давидовото и царско потекло. И това

¹ По-нататък ще се спрем на този Андрей, чието гръцко име прикрива едно име на иврит, което говори много...

повторно омъжване, вероятно наложено от партията на зилотите, дава възможност да се запази тайната за тяхното съществуване. Така те се превръщат официално в "синове на Зеведей".

В действителност римляните нямат обичай да щадят поколенията на своите размирници. Известна е историята на еврейските момиченца и момченца, които са натоварени на кораб с направление публичните домове в Италия, но научават какво ги очакват от тормозещия ги и присмехулен екипаж. По сигнал на едно от тях всички без изключение се хвърлят в морето, за да избегнат злата си участ. Така също, когато рави Ханания, заместник-ръководител на "коханим" и син на Терадион, решава да продължи да проповядва Тората, въпреки римската забрана (под властването на Адриан), е осъден да бъде изгорен жив с един свитък от въпросната Тора, увит около кръста му. Жена му също е осъдена на смърт, защото не е попречила на мъжа си, а дъщеря му е затворена в публичен дом. Тогава рави Меир, женен за образованата Верурия, сестра на рави Ханания, откупува от съдържателя момичето.

Римляните издирват оцелелите представители на Давидовия род, за да ги държат под око в периоди на мир и да ги избиват в дни на вълнения. Ето какво пише Евсевий Кесарийски: "Говори се освен това, че след превземането на Иерусалим Веспасиан заповядва да се издирят всички потомци на Давид, за да не остане сред евреите нито един мъж от царския род. И заради тази заповед големи бедствия отново сполетяват евреите..." (Евсевий Кесарийски, "Църковна история", III, XII.)

Същият Домициан нарежда да бъдат изстребени потомците на Давид. В едно старо предание се казва, че някои еретици са издали потомците на Иуда, който е *кръвен брат на Спасителя*, а също и от Давидовия род. Това ни сочи Хегезип, който някъде споменава направо: "Бяха останали още от рода на Спасителя, внуците на Иуда, който бе наричан негов кръвен брат. Издадох ги, че са от рода на Давид. Издайникът ги заведе пред цезар Домициан, който като Ирод се страхуваше от завръщането на Христос".

"И той ги попита дали са от рода Давидов, и те казаха да. Той ги запита, каква собственост имат и какво е богатството им. Те отговориха, че общо двамата притежават само девет хиляди динария, като на всеки от тях се пада половината. Прибавиха, че не ги имат в наличност, а че на толкова се оценява земята им, за която те плащат данъци и сами я обработват, за да преживяват. После те показаха ръцете си като доказателство за труда си, показаха също и здравината на телата си, както и мазолите по дланите си. След това Домициан не ги осъди на нищо, а ги презря като прости хора и ги отпрати на свобода." (Евсевий Кесарийски, "Църковна история", III, XX.)

В действителност истинските "сикари" нямат навика да обработват земята и ръцете им не би трябвало да носят следите на тежък труд. Но така или иначе преследването на рода не е прекратено. "След Нерон и Домициан идва времето на император Траян и репресиите продължават. Според преданията тук и там населението се вдига на бунт... Симеон, син на Клеопа..., изживява живота си в мъченичество, както научаваме. Някои от тези еретици обвиниха Симон, сина на Клеопа, че е от рода Давидов и християнин. Заради последното той много дни бе измъчван по различни начини и след като с твърдостта си дълбоко удиви съдията и мъчителите си, ой се помина по начин, подобен на страстите Господни... (Пак там, III, XXXII.)

"Chronicon paschale" ситуира тази смърт в 105 г. Както Симон-Петър и Иаков през 48 г., той също е разпнат на кръст. Да отбележим все пак признанието, че това преследване (за по-голяма точност бихме предпочели термина "репресия") се осъществява, защото "населението се вдига на бунт". Можем да сме сигурни, че става дума за поредния опит на движението на зилотите да върне независимостта на Израел, нещо достойно за възхвала. Но император Траян е известен със своя висок морал и строгост. Нека го освободим от обвинението в нетолерантност към християните. Той осъществява репресия срещу вълнения с политически характер, но не преследва за религиозни вярвания.

РЕЗЮМЕ

Тази глава е една от най-пространните и важните в труда и е ключова за цялото произведение, затова се налага да бъде резюмирана, *като се отчита и приносът на предходните глави*. Така ще направим и равностметка на досегашните ни заключения. Вече констатирахме, че:

- архангел Гавриил никога не се е явявал пред Мария и тя никога не е оплодявана от Светия Дух;
- Иисус е заченат като всички деца с баща и майка от плът и кръв;
- Иисус има по-малки братя и сестри, а много вероятно и брат-близък;
- Симон-Петър и Иаков са споменавани сред тъй наречените братя на Иисус;
- Иаков и Иоан представляват в месианската фракция и в новото движение единият - преходната власт (трона), другият - духовната власт (плочицата);
- в Евангелията, Деянията и Посланията няма никаква следа от престой на Петър в Рим. Сведения за това, предимно устни, се появяват два века по-късно;
- исторически е установено и прието от всички Църкви (католическа, православна, реформирана), че Иаков умира в Иерусалим;
- в действителност Симон-Петър и Иаков се намират в Иерусалим през 47-48 г. по време на големия глад и първия синод в този град, като след тази дата изчезват от Новия завет;

– Апокалипсисът (Откровението) предсказва или сочи, че двамата “свидетели” на Иисус ще бъдат осъдени на смърт в града, “дето и Господ наш биде разпнат”, и трупове им ще бъдат изложени на показ три дни. Така са постъпвали с разпнатите на кръст. И така, става дума за разпъването в Иерусалим на тези двама “свидетели”;

– Иосиф Флавий пише в своите “Иудейски древности”, че Симон и Иаков, “и двамата синове на Иуда Гамалиел”, са разпнати в Иерусалим, по заповед на римския прокуратор Тиберий Александър;

– а Тиберий Александър е римски прокуратор само от края на 46 до края на 47 г., времето на Синода в Иерусалим и на големия град, когато Симон–Петър и Иаков са в Иерусалим, след което изчезват от Новия завет.

СИЛОГИЗЪМ ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

а) Симон и Иаков, които Тиберий Александър заповяда да бъдат разпнати на кръст в Иерусалим, са същите Симон–Петър и Иаков от Евангелията;

б) като такива, те са “синове на Иуда Гамалиел”, също Иуда Галилеец или Иуда Голонит, “героя от бунта при Преброяването”;

в) тъй като е установено, че те са по–малки братя на Иисус, следователно Иисус трябва също да е “син на Иуда Гамалиел”, и то най–големият...

Ако читателят прецени, че силогизмът за истинския баща от плът и кръв на Иисус е недостатъчно уплътнен, трябва да се върнем на легендата за “св. Иосиф, баща осиновител на Иисус”.

Тогава ще трябва да отговорим защо почти нищо не знаем за него, за това *какво е правил след времето, когато внезапно изчезва от Евангелията* (тогава Иисус е само на дванадесет години според Лука и на двадесет и четири според Матей), кога и как е умрял въпросният Иосиф? Защо не остава никакво предание за него нито в Евангелията, нито в Деянията и Посланията? Защо Папий и Евсевий Кесарийски нямат никакви сведения за него и т. н.?

Накратко, за него се пази загадъчно мълчание, което е още по–показателно.

Според апокрифните евангелия “за детството” той умира на 111 години, а край смъртното му ложе са Иисус и Мария. В такъв случай се е споминал най–късно през 32 г., една година преди Иисус да издъхне на кръста, когато Спасителят е, да приемем официалната версия, на 33 години. Значи, Иосиф е на 79 години (111–32=79) при раждането на Иисус, а съпругата му Мария – на 16 или 17. Но според еврейския закон, сексуалното безсилие е законна пречка за брак или за неговото продължаване. А на 80 години...

На всичко отгоре би трябвало да приемем, че по–малките братя и сестри на Иисус са заченати от Иосиф, когато е *между 80 и 87 години*. Да поставим този въпрос, значи вече да го решим!

Накрая, същите апокрифни евангелия “за детството” сочат още, че той се жени за *първи* път на 40–годишна възраст. А вече знаем, че в древен Израел 18 години е крайната възраст, на която главата на семейството трябва да ожени сина си.

Стигаме до извода, че всички предания, засягащи изчезналия от каноничните Евангелия Иосиф, са измислени от анонимните писари на гръцки език от 4 и 5 век. Те не познават староеврейските традиции, тъй като след 70 г., когато е превзет Иерусалим, евреите нямат своя държава и не са уединени като нация.

Така отново стигаме до ясният, отчетлив, но с много тежки последствия извод, който ни предлагат “Иудейските древности” на Иосиф Флавий: Иуда Гамалиел е истинският баща на Иисус.

ОРЛОВОТО ГНЕЗДО: ГАМАЛА

Победени са тези, които не се надяват на победа!

Х. Олмера, „Химн за Боливар”

На изток от Тивериадското (Генисаретското) езеро, понякога наричано Галилейско море, се издига планина, увенчана с нещо като гърбица, откъдето идва и названието и – “гамал”, означаващо камила. На върха на тази гърбища е струпало къщурки селце, някога внушително, истинско орлово гнездо на име Гамала. На младини Иосиф Флавий е “управител на Галилея и Гамала”... (Иудейски войни, II, 11). Важността на тази крепост личи и от факта, че авторът я посочва отделно.

Ето какво разказва той за предприетата от император Веспасиан военна кампания по тези места: “След превземането на Яфа всички галилеици, които се бяха изплъзнали из ръцете на римляните, се обединиха срещу тях. Тогава те заеха позиции навсякъде, с изключение на Гишала и Таворската планина. Към тях се присъедини и Гамала, град на тарихейците, там където свършва царството на Агрипа и в съседство със Сагоне и Селевкия, и там, където е Симехонитското езеро. Ширината му достига 60 версти, а водите му се стелят край изключително красивото градче Дафие. Там са и изворите на малката Йордан, под храма на Златната крава (един от златните телци на Иеровоам). Агрипа изпраща по тези места свои представители, които оказват повече доверие на населението и успяват да го умиротворят.

Но Гамала не се подчинява, разчитайки на своята природна укрепеност. Почвата е скалиста и градът има естествено укрепление, разположен е сякаш върху врат с две рамена и така прилича на камила. По този повод го наричат Гамал, тъй като местните хора не могат да го нарекат с истинското му име Камил (така галилеици произнасят “гамал”), защото мразят това животно (на гръцки “камелос”).

Отстрани и пред града има бездънни пропасти; задната част не е много укрепена, но жителите са я подсилили с дълбок ров. Самите жилища са изградени притиснати едно до друго. В покрайнините са изкопани кладенци.

Колкото и добре да е укрепено мястото, Иосиф Флавий го подсилва допълнително, като изгражда здрави подпорни стени и прокарва подземни тунели, така жителите могат да се придвижват и под земята.”

Въпреки удобното разположение за отбранителни действия Гамала е превзета от сина на Веспасиан Тит на 10 ноември 67 г. сл. Христа, три години преди падането на Иерусалим. Избити са 4000 евреи, а 5000 се хвърлят и се самоубиват в пропастите. Пожалени са само две жени, дъщери на сестрата на Филип, един от генералите на Агрипа. Но обсадата струва живота на 11 000 римски легионери и чужди наемници.

Преди това градът е превзет заедно с Голан, Селевкия и Фаран, когато Арета, цар на набатейските араби, става цар на Сирия, нахлува в Иудея и побеждава Александър Яней, като после сключва мирен договор с него. Въпреки това последният предприема контраатака и завладява четири града. Това става около 80 г. сл. Христа.

Такъв е градът, дал името си на истинския баща на Исус, на водача на бунта при Преброяването. Понякога го наричат *Иуда от Галилея* или *Иуда Галилеец* (Деяния, V, 37) или още *Иуда Голонит*. “След него (Тевда), когато беше Преброяването, яви се Иуда Галилеец и увлече след себе си доста народ; но и той загина, и всички, които го бяха последвали, се разпиляха.” (Деяния, V, 37.)

“В 42 г. от царуването на Август, в 23 г. от поробването на Египет и от смъртта на Антоний и Клеопатра, по времето на която приключи властването на Иполемеите, се роди нашия Господ и Спасител Исус Христос, по времето на Първото преброяване, когато Кириний управляваше Сирия... (Евсевий Кесарийски, “Църковна история”, I, V, 2 и Лука II, 1–5.)

“Иуда Голонит, от града, наречен Гамала, взе със себе си фарисея Садок и вдигна народа на бунт. Те говореха, че преброяването служи само за подсилване на робството и вдъхновяваха хората да бранят свободата си...” (Иосиф Флавий, “Иудейски древности”, VIII, 4.)

“Тогава един галилеец на име Иуда, подтикваше своите съотечественици към бунт, като ги упрекуваше, че плащат данък на римляните и че не трябва да понасят други господари, освен Бога...” (Иосиф Флавий, “Иудейски войни”, II, 18.)

“Там беше също и някой си Иуда, син на Езекия, този страшен разбойнически главатар, който някога бил заловен от Ирод с големи трудности. Този Иуда събра край Селфор, в Галилея, войска от отчаяни смелчаци и нахлу в царския дворец¹.

“След като се сдобил с всички намерени там оръжия, той въоръжи с тях хората си и отмъкна всички богатства, на които бе попаднал. Той тероризираше всичко наоколо със своите опустошителни грабежи, стремейки се към голямо богатство и дори към *царска власт*. Но се надяваше да постигне тези почести не с достойно поведение, а напротив, прибегвайки до крайна несправедливост...” (Иосиф Флавий, “Иудейски древности”, XVII, 10.)

Иосиф Флавий току що уточни, че Иуда Галилеец е син на Езекия, за когото допълва, че е бил “страшен разбойнически главатар”. Между другото, в една от предходните глави представихме любопитни подробности за края на този Езекия, споменати от Лъометр дьо Саси в неговата библейска хронология.

През 46 г. пр. Христа Ирод, втори син на Антипатър, е управител на Галилея с императорска заповед. След ожесточени преследвания и битки войските му успяват да заловят Езекия, който опустошава Сирия, тогава под римска власт. Ирод заповядва да го разпнат. Скоро след това той е призван да се яви пред духовния глава на Израел Хиркан, който остро го упреква за смъртта на Езекия. Ирод успява да се оправдае, благодарение както на добрата си защита, така и на покровителството на Рим, на когото Хиркан не смее да се противопоставя.

Веднага следва въпросът защо духовният глава на Израел се възмущава от факта, че Ирод е осъдил на смърт един разбойнически главатар? Много просто, защото този “разбойник” всъщност е глава на царския род, “син Давидов”. Навярно този бъдещ цар вече е *миропомазан*, а разбойничеството му всъщност е форма на еврейската съпротива. А

¹ Става въпрос за двореца на Ирод Антипа, син на Ирод Велики.

това, което успява да ни убеди, че Иуда Гамалиел и баща му Езекия не са обикновени разбойници, както ги представя Иосиф Флавий, е обстоятелството, че съществува доктрина на движението, чийто създател е Иуда Гамалиел.

В своите "Иудейски древности" Иосиф Флавий описва четири секти, които поделят влиянието си над еврейския народ. Изброява първо *фарисеите*, после *садукеите* и *есеите*. Идва ред на четвъртата: "Но ето, че някой си Иуда Голонит, от град Гамала, привлече към себе си един фарисей на име Садок и начена метежа. Те разправяха, че това преброяване само води до още по-пълно заробване и призоваваха народа да изисква свободата си. Защото, казваха те, ако се случи така, че успеят, това ще увеличи досегашното им богатство. Ако пък ги лишат от това, което сега притежават, поне ще се увенчаят с честта и славата, задето са проявили възвишеност на духа. А Бог ще ги закрила и ще подпомогне успеха на плановете им, ако са вдъхновени и всеотдайни и понесат всякакви страдания и мъки, докато постигнат целта..."

Оттам се поражда метежите и политическите убийства, често и на съграждани, жертва на беса, обхванал и едните, и другите, както и на неотстъпчивостта им. Гладът довежда хората до безсрамни крайности. Разграбването и разрушаването на градове е често явление. Бунтът се разраства дотам, че дори Храмът Божи не е пощаден от пламъците. Промяната на националните институции и разклащането на устоите им се насочват в крайна сметка срещу всички, които се нуждаят от тяхната закрила. Иуда Гамалиел и Садок, като създадоха и наложиха тази *четвърта философска секта* и като се заобиколиха с многобройни привърженици, пръснаха в страната семето на размириците и злините, които избуяха по-късно. И всичко това, благодарение на една непозната преди тях философия. Точно на нея искам да се спра за малко, защото младите се увличат по сектата, а тя е причина страната да тъне в разруха...

Четвъртата философска секта е създадена от Иуда Галилеец. По същество неговите сектанти възприемат доктрината на фарисеите, но изпитват неустоима любов към свободата¹. За тях Бог е единственият господар.

И най-жестоката смърт или изтезания на техни приятели или роднини ги оставят безразлични. Най-важното за тях е да не ги принуждават да се обръщат към друг човек като към господар. Тъй като много хора са свидетели на непоклатимата твърдост, с която те посрещат всякакви злини, няма да говоря повече. Страхувам се не че някой ще се усъмни в това, което казвам по техен адрес, а напротив, че моите думи ще дадат твърде слаба представа за презрението, с което те приемат и понасят болката. Тази лудост започва да се разпространява сред нашия народ под управлението на Касий Флорий, който чрез прекалените си насилия засили основанията за бунт срещу римляните. Ето, такива са философските секти, които са възприети от евреите..." (Иосиф Флавий, "Иудейски древности", XVIII, 1.)

Този текст води до няколко констатации.

Най-напред, погрешно е да се каже, че сектата, основана от Иуда Гамалиел, започва да се разпространява по времето на Касий Флорий, защото той е прокуратор на Иудея през 65 г. А Иуда Гамалиел вдига бунта при Преброяването през 6 г. сл. Христа. Трябва да се разбира, че през 65 г. тази секта значително се разраства и спечелва еврейската младеж. Но е очевидно също така, че тя подклажда всички размирици от 6 до 65 г. сл. Христа.

Освен това, вижда се, че това всъщност е самата доктрина на Исус, който казва:

"Никой не може да слугува на двама господари... Не може да служите на Бога и на мамона..." (Матей, VI, 24 и Лука, XVI, 13.)

"... Един е вашият Учител – Христос, а всички вие сте братя..." (Матей, XXIII, 8.)

Относно безчувствието на привържениците на учението към страданията на техните събратя ще отбележим, че Евангелията нищо не споменават за преживяванията на Мария пред прикования и на кръст син. Научаваме, че *тя просто е там* заедно с други жени, и нищо повече. Многобройните жени, които следват шестивото към Голгота, плачат и се бият в гърдите, са обикновените оплаквачки от погребалните церемонии по тези места в Близкия изток.

Всъщност трябва да приемем, че този месианитски интегрисъм не е някаква новост за Израел. Още в книга трета на "Царства" виждаме как Исмаил, от царско потекло и син на Нетания, осъжда на смърт Годолия и евреите, сътрудничили на халдеите: "Но в седмия ден дойде Исмаил, син на Нетания, Елишамов син, от царски род, с десет души, поради Годолия, и той умря, също и иудеите, и халдеите, които бяха в Масифа. Тогава се дигна целия народ, от мало до голямо, и военачалниците, и отидоха в Египет, защото се бояха от халдеите..." (IV, Царства, XXV, 25-26.)

Ще намерим по-пълни подробности за дейността на този Исмаил "от царски род" в "Книга на пророк Иеремия" (XLI, 1-18): "Между това Иоан, син на Карея, и всички военни началници, които бяха на полето, дойдоха при Годолия в Масифа и му казаха: "Знаеш ли ти, че Ваалис, цар на Амоновите синове, изпрати Нетаниевия син Исмаила да те убие?" Но Годолия, Ахикамов син, не им повярва..." (Иер. XL, 13, 14.)

Предлагат на Годолия да предприеме изненадващ ход и да убие Исмаил, но той отказва, обявявайки, че Исмаил няма повод да го убива. Той просто е забравил или не е осведомен за ролята на Ваалис, царя на Амоновите синове. Така се оказва, че Годолия е нищо повече от наемен убиец.

Ако се спрем на Трета книга царства, виждаме как Елисей, за да умъртви царя на Израел Иорам и царя на Иудея Азаил, както и Иесавел, майката на Иорам, най-напред помазва с царско миро младия Ииуй. Изгледжда тогава съществува окултна традиция, според която убийството или екзекуцията са легитимни, само ако са извършени или поръчани от *човек с царско потекло* или помазан с царско миро. Като следват тази традиция, продължила девет века до

¹ Да се замислим над думата „варiona“ (анархист на академски), название, с което Симон-Петър е удостоен от Исус (Иоан, XX†, 15.)

времето на Преброяването, сектантите на Иуда Гамалиел и техните приемници имат съзнанието, че избиват враговете си законосъобразно.

Това обстоятелство помага да разберем по-добре Иисус, който на излизане от Иерихон и на път за Иерусалим заповядва да изколят заложниците и пленниците: "... а ония мои врагове, които не искаха да царувам над тях, доведете тук и посечете пред мен. Като каза това, Той тръгна по-нататък, възлизайки за Иерусалим..." (Лука, XIX, 27, 28.)

И така, Гамала, орловото гнездо, откъдето бойците на еврейската съпротива предизвикват римляните, същият този град Гамала е истинското родно място на Иисус, син на Иуда Галилиец, Иуда Голонит, и внук на Иезекия. А безводната и дива планина, чийто силует е дал името си на града, кацнал на високото като граблива птица, дебнеща равнината, същата тази планина, колкото и парадоксално да е това, е планината на прочутата "проповед".

Ако внимателно във всички текстове от Евангелията, където се говори за *планина* (оставяме настрана планините), стигаме до извода, че всеки път текстът уточнява естеството на планината, или просто става дума за "планината". Така, когато се спомене "свещената планина", разбираме Сион, върху която се издигат Иерусалим и неговият Свещен храм. Ако се отнася за маслинения връх, се говори за Маслинената планина. Ако трябва да се посочи Тавор или върхът на Изкушението, става дума за "високата планина".

Но понякога става въпрос само за "планината". Наистина, има стихове, от които можем да отгатнем, че става дума за *възвишение край брега на Генисаретското езеро*. Но се срещат и други, където няма място за двусмислици и тогава тази планина е Гамала.

Как иначе биха разбрали последователите кое е точното място на срещата, когато Иисус с посредничеството на "ангела" им съобщава:

"Но идете, обадете на учениците Му и на Петра, че Той ви преваря в *Галилея*... (Марко, XVI, 7.)

"... и ето, преварва ви в *Галилея*, там ще Го видите... (Матей, XXVIII, 7.)

Очевидно е, че при толкова дискретно изразяване е необходимо посветените да знаят предварително точното място на срещата:

"А единайсетте ученици отидоха в *Галилея*, на *планината*, дето им бе заповядал Иисус... (Матей, XXVIII, 16.)

А той не казва нищо повече от: "... идете и обадете на братята Ми, да идат в *Галилея*, и там ще Ме видят..." (Матей, XXVIII, 10.) И както виждаме, не се налага да уточнява!

9

ИЗМАМАТА: НАЗАРЕТ

Той ще се нарече Назорей...

Матей, 11, 23

Трябва а изясним един проблем – за идентификацията на Назарет. Този град (Назарет, Назара) не присъства в нито един древен текст. Стариият завет, толкова многословен за географията, Иосиф Флавий, Талмуда, ръкописите от Мъртво море, не го споменават въобще. Името на града се появява едва в каноничните Евангелия, т. е. през 4 в. Тази липса ще се изясни по-късно, когато читателят разбере, че в случая става дума само за нарицателно – градът е просто „град на назореите“, „град на чистите“, на иврит „кадошим“.

Днешното градче в действителност се появява чак през 8 век, тъй като най-после трябва да се посочи този Назарет, за който пише в Евангелията. Поклонниците стават все по-многобройни, те искат да посетят Назарет. Затова той ще бъде създаден.

Не може и дума да става да се представи под това име истинският град на "назореите". Защото да се разкрие истинското име, би означавало да се насочат духовете към истинския баща на Иисус. Но невежата винаги лъже лошо и истината рано или късно побеждава.

Ако се беше заселил в днешния Назарет, в годината на официалното си раждане, Иисус щеше да бъде поданик на Ирод Антипа, тетрарх на Галия и Перейя. А жителите на Гамала стават поданици на цезаря, т. е. на Рим, след 34 г. сл. Хр. и вече са подвластни на прокуратора, в случая Пилат Понтийски. И това показва, че Иисус е разпнат на кръста не по-рано от тази година.

Ето какво казва Юлиан Вероотстъпник, цитиран от Кирил Александрийски в неговия "Contra Julianum": "Човекът, който бе разпнат от Пилат Понтийски, *е бил поданик на цезаря и ние ще го докажем...*" Поданик по рождение, без съмнение.

Разбира се, като съвместен християнски епископ Кирил Александрийски цензурира заявеното доказателство. Но това с нищо не помага на официалната теза. Защото от значение е географското разположение на днешния Назарет. В каноничните Евангелия откриваме следното: "Вие сте светлината на света. *Не може се укри град, който стои на връх планина.*" (Матей, V, 14.)

"Като чува това, всички в синагогата се изпълниха с ярост; и станаха, та Го изкараха вън от града и заведоха *навръх рътлината, на която бе построен градът им*, за да го блъснат надолу. Но Той премина посред тях и си отиде..." (Лука, IV, 28-30.)

Тази сцена предполага наличието на пропаст или дълбок дол съвсем наблизо. Излизат от синагогата като блъскат пред себе си еретика, водят го до ръба и го бутат в бездната. Този начин на екзекуция, който е ритуален за староеврейското правораздаване, напълно отговаря на географските дадености на Гамала – орловото гнездо, заобиколено с урви. Но в днешния Назарет това е *напълно невъзможно...*

Градчето е разположено върху *полегатия склон на хълм* на югозапад от обширна котловина със закръглени хълбоци. Нещо повече, този Назарет е в гънка на местността, хоризонтът е ниско, а наблизо няма никакви пропасти или урви. Невъзможно е да се мисли за каквото и да било блъскане отвисоко.

За да отстранят това несъответствие, измислят, че епизодът на "Блъскането в пропастта", е станал на *съседен връх*, наречен без никакво доказателство "връха на Блъскането". За нещастие разстоянието между този връх и Назарет се изминава пеша за около час. Какъв смисъл има Исус да се съгласи да върви един час в жегата, да се изкачи на върха и след това да мине през тълпата, която желае смъртта му, да се спусне в обратна посока, да ходи още един час, за да поеме пътя, по който ще напусне Назарет?

И как може да се говори за "рътлината, на която бе построен градът им" (Лука, IV, 28-30), ако са необходими два часа за отиване и връщане оттам? Лъжата, а тя е точно такава, не минава.

Напротив, ако сцената става в Гамала, всичко може да протече за няколко минути: излизането от синагогата, избутването на Исус от връждебната тълпа, стигането до ръба, магическото въздействие и ето че Исус се измъква, преди магията да се е развалила. Другото по-просто обяснение е да са се намесили за сетен път неговите обичайни телохранители, което е повече от вероятно. Ако те не са били от еврейски произход, а примерно идумейци, сирийци или египтяни, не са имали право да влязат в синагогата и е трябвало да чакат някъде встрани.

Една подробност подсилва още повече съпадението на Назарет с Гамала. Маркион в своето "Евангелие Господне" пише: "На петнайсетата година от властването на Тиберий, Исус се *спусна* от небесата в Капернаум..."

Според заклетия гностик Маркион става въпрос за еона "Исус", който се материализира, добива плът в Капернаум. За да стори това, той *се спуска от небесата*. Но дали в оригиналния текст на Маркион, изгубен естествено, има "от небесата"? Или тези думи са прибавени, за да се замъгли истинският смисъл от Тертулиан, който всъщност цитира изречението от "Евангелие Господне". По заповед на Църквата то е унищожено през 4 в. не без подкрепата на императорската власт. Всеки последовател на Маркион или неортодоксален християнин, заловен да притежава въпросното евангелие, е заплашен от *смъртно наказание* или каторга в мините за споделянето на залегалата в него доктрина.

Ако Тертулиан е прибавил тези думи, можем да се запитаме дали без тях първоначалният текст не е изглеждал така: "На петнайсетата година от властването на Тиберий Исус се спуснала *от Гамала* в Капернаум..." Защото Капернаум, разположен край бреговете на Тивериадското езеро, е много по-ниско от "орловото гнездо" Гамала, който е насреща, на изток.

Не бихме искали да приключим това кратко изследване на Назарет, без да цитираме и разгледаме един аргумент, който често се цитира и изтъква на преден план от тълкувателите. Поемата на Елеазар Калю, *съчинена през 7 век*, сочи Назарет "като едно от местата в Галилея, където след разрушаването на Иерусалим през 70 г. двадесет и четирите свещенически касти търсят убежище". (Бюлетин на кръга "Ернест Ренан", N137, октомври, 1965 г.)

Добре би било да подчертаем неубедителността на твърдението на Елеазар Калю. Защото:

а) цялото население на Иерусалим, включително и свещениците, е пленено от римляните и отведено в робство. С изключение на тези, които най-напред са били заставени да изравняват града, а по-късно са пръснати по всички краища на Стария свят;

б) не е правдоподобно римляните да позволят прегрупирането и отпътуването на свещениците, след като знаем, че те избиват всички старци, задържат навършилите седемнадесетгодишна възраст, а децата продават на пазарите за роби в Стария свят, като голяма част, а най-вече момичетата, са предназначени за публичните домове;

в) как биха позволили на свещеническото съсловие, душата на еврейската съпротива, да се вдигне на крака, след като по-късно наказват със смърт чрез изгаряне изучаването и преподаването на "Тората"?

Накрая, тази поема на Елеазар Каню е писана *през 7 в.*, време, когато отдавна царуват фалшификаторите, а официалната Църква се заема *да разположи* географски Назарет. Това е достатъчно, за да оценим стойността и.

Все пак ще забележим, че ако текстовете от старите времена не споменават нищо за градче на име Назарет, то през Средновековието, а дори и в наши дни, му се приписва неоспорим блясък.

През 1291-а, годината, в която пада Акра и се слага край на присъствието на франките в Палестина, Сирия и др., както и на Кръстоносните походи, се случва нещо необикновено. На 10 май 1291 г., или на 21 май по григориански стил, предвиждайки предстоящите турски и монголски нашествия, ангелите вдигат дома на Светото семейство в Назарет и по въздушен път го пренасят в Хърватско, в Сушак, на хълма Терсато. Сега точно на това място има църква от 15 в. – “Св. Богородица Морска”.

Три години и половина по-късно, несъмнено чули гласа на Провидението за предстоящото нахлуване на турците в Хърватско, легионът ангели отново вдига къщата на Светото семейство и пак по въздух я пренася в Италия, в Лорета, близо до Анкона, на отсрещния бряг на Адриатическо море. И в утрото на 10 декември 1294 г. най-удивен от всичко е собственикът на терена, върху който ангелите са оставили къщата. По силата на Латранското споразумение светилището, което е построено, за да подслони “Санта Каза”, е собственост на Светия престол. То е обект на голямо преклонение и на чести ежегодни поклонения (празници: 25 март, 15 август, 8 септември, 8–10 декември). Между другото, след 1920 г. Богородицата на Лорета е патрон на авиаторите. Не случайно, разбира се.

И все пак Назарет не изгубва всичко. Ангелите, натоварени с пренасянето на къщата на Светото семейство, постъпват великодушно и оставят на съхранение в Назарет работилницата на свети Иосиф, за да се запази привлекателността на града за поклонници. Наистина, на 100 метра северно от църквата на Благовещението, се намира друга църква, доизградена през 1914 г. по средновековен план. Тя е разположена точно там, където благочестивият св. Иосиф, за когото е всеизвестно, че е бил дърводелец, е въртял рендето и теслата.

На шестотин метра от работилницата на св. Иосиф, по пътя за Тивериада, се намира чешмата, наречена на Девата. Някои съвременни подобрения са я лишили от древната и живописност. Според “Протоевангелие на Иаков” Мария чува гласа на архангел Гавриил, който налива вода оттам. Девата се скрива изплашена в жилището си, съседно на работилницата на съпруга и Иосиф, но Гавриил влиза там и вече и се явява, за да и извести благата вест за нейното чудодейно забременяване. Редно е да вярваме, че това не я е учудило извънредно много, защото същото “Протоевангелие на Иаков” казва малко по-нататък, че когато Мария е заедно с братовчедката си Елисавета, тя “е забравила тайнствата, които и е открил архангел Гавриил...” (Пак там, XII, 2.)

Читателят, който желая да се поклони както в Сушак, Хърватско, така и в Лорета, Италия, ще намери всички сведения относно дома на Светото семейство в обичайните туристически пътеводители. Същевременно специалистите по „ангелология“ още не са установили със сигурност към кой хор са принадлежали въздушните носачи от 1291 и 1294 г.

10

ТАЙНСТВЕНИЯТ ИОСИФ И СВЕТОТО СЕМЕЙСТВО

Аз, Иосиф, стискам вашата ръка и ви казвам: „Сине мой, пази се”.

Вие ми казвате: Не сте ли вие моят кръвен баща?...”

История на Иосиф Дърводелеца: XV††¹

За всеки строго набожен християнин бащата, отгледал Иисус, се казва Иосиф. Но всъщност каноничните Евангелия са доста дискретни за тази тайнствена, неясна личност, която играе твърде второстепенна роля в християнската легенда и се изгубва, без да знае нито къде, нито как. И така, сега ще разгледаме този Иосиф.

При Матей четем следното: “Матан роди Иаков, *Иаков роди Иосифа*, мъжа на Мария, от която се роди Иисус, наричан Христос...” (Матей, I, 15, 16.)

Но при Лука откриваме друг баща: “Иисус, когато начеваше служението Си, беше на около тридесет години, и беше, както мислеха, син Иосифов, *Илиев...*” (Лука, III, 23.)

И така, при Матей и при Лука бащата на Иосиф, официалният дядо на Иисус, не е един и същ. Напълно различни са и двете родословия – от 76-те колена, през които Лука извежда произхода на Иисус от Адам (!) до 50-те колена, с които Матей по-скромно го прави потомък на Авраам.

За да обясни това противоречие, Юлий Африканец се впуска в обстойно тълкуване в своето “Писмо до Аристид”. Последният е напълно непознат. Що се отнася до писмото, то частично е възпроизведено от Евсевий Кесарийски в “Quaestiones ad Stephanum”, откриваме го и в “Почуение на Светата Дева”, приписвано на различни автори, най-вече на Андрей Критски.

¹ Оригинален гръцки ръкопис от 4 век, коптска версия.

Ще спестим на читателя пълния текст на тълкуването на Юлий Африканец, който, за да ни утеши поради трудностите, които сме изпитали, следвайки мисълта му, завършва със следното категорично заключение: "Дали е така или иначе, не бихме намерили по-удовлетворително обяснение поне според моето скромно мнение и на всеки здравомислещ човек. Нека се задоволим с него, макар и недостатъчно, тъй като не може да се представи по-добро и по-достоверно. Поне Евангелието казва пълната истина." (Евсевий Кесарийски, "Църковна история", I, VII, 15.)

Значи това е така, а не иначе... Все пак Юлий Африканец изпитва угризения към своя адресат и като си дава сметка за мъглявостта на своето изложение, го обобщава за последен път: "Матан, произхождащ от Соломон, роди Иаков. Тъй като Матан умря, Мелхи, произхождащ от Натан, роди от същата жена Илия. Тъй като Илия и Иаков следователно бяха едноутробни братя, а Илия умря без деца, Иаков, за да му даде наследник, роди Иосиф, негов кръвен син и син на Илия по закон. Така Иосиф е син и на единия, и на другия." (Евсевий Кесарийски, пак там, I, VII, 16.)

Всеки здравомислещ човек ще възрази, че предлаганата версия за покойника без дете, чийто брат се оженва за вдовицата му, за да го дари със *син според закона*, не може да се приложи към 76-те родословни колена, цитирани от Лука, и към 50-те, цитирани от Матей. Направо казано, това би означавало подигравка със света.

За да обяснят защо Иаков е наречен от Павел в неговото "Послание до Галатяни" (I, 19) "брат Господен", Климент Александрийски и неговият ученик Ориген допускат, че тъй нареченият Иосиф е бил вече женен и е овдовял, преди да се ожени за Мария. Но фактът, че влиза с новороденият Иисус в Храма, за да бъде принесена жертвата, посветена на първородния син, доказва, че той не е имал деца преди това.

Предстои да открием, че Иосиф има брат, Клеоп: "Хегезип разказва, че в действителност Клеоп е бил брат на Иосиф..." (Евсевий Кесарийски, "Църковна история", III, XI.) Следователно той е чичо на Иисус. Между другото, той има син на име Симеон, който наследява Иаков, старейшина на иерусалимската общност, когато през 47 г. римляните разпъват на кръст Иаков и Симон-Петър, както вече разкрихме благодарение на Иосиф Флавий и неговите „Иудейски древности“.

Така, ако разгледаме приемствеността между първосвещениците в Иерусалим, ще видим, че Иаков, братът на Иисус, е първият "епископ", вторият е Симеон, братовчед на същия Иисус: "След мъченичеството на Иаков... апостолите и учениците Господни, както се разказва, се обединиха *около кръвните роднини на Господа* – голям брой от тях бяха все още живи – и всички заедно се посветваха кой ще бъде най-достоеен да наследява Иаков. Всички като един стигнаха до решението, че Симеон, синът на Клеоп, има всички качества да заеме престола на Църквата: бил е, както се говори братовчед Господен, а баща му Клеоп е споменат в Евангелията." (Евсевий Кесарийски, "Църковна история", III, XI.)

В Евангелското повествование се появява и балдъзата на Иосиф. Ето какво съобщава Йоан: "При кръста Иисусов стояха майка Му и сестрата на майка Му, Мария Клеопова, и Мария Магдалина." (Йоан, XIX, 25.) Тази Мария, жена на Клеоп, е всъщност балдъза на Иосиф и леля на Иисус. Именно жените от рода са тези, които са около кръста, или които според Матей (XXVII, 55) "гледаха отдалеч." За Мария Магдалина ще поговорим по-късно.

Такъв е тайнственият Иосиф сред роднинското си обкръжение. Нищо повече не се знае за него от каноничните Евангелия. От апокрифните текстове, дори от събраните под общото заглавие "Евангелия за детството", не може да се извлече нищо сигурно и стойностно. Те са от онези наивни текстове, където вярата и въображението на съставящия ги си съперничат с желанието за чудо на всяка цена.

Сега отново ще се спрем на двойния проблем за истинността на евангелския разказ и за действителното съществуване на Иосиф, баща, отгледал Иисус. Да се върнем към Матей: "А рождението на Иисуса Христа стана тъй: след сгодяването на майка Му Мария за Иосифа, преди още да бяха се те събрали, оказва се, че тя е непразна от Духа Светаго. А Иосиф, мъж и, понеже беше праведен и не желаше да я осрами, поиска тайно да я напусне. Но когато намисли това, ето, Ангел Господен му се яви насъне и каза: Иосифе, син Давидов, не бой се да приемеш Мария, жена си; защото заченалото се в нея е от Духа Светаго; тя ще роди Син, и ще Му наречеш името Иисус; защото Той ще спаси народа Си от греховете му. А всичко това стана, за да се сбъдне реченото от Господа чрез пророка, който каза: "Ето, девицата ще зачене в утробата си и ще роди Син, и ще Му нарекат името Емануил", което ще рече: с нас е Бог. Като стана от сън, Иосиф направи, както му бе заповядал Ангелът Господен, и прие жена си. *И не познаваше я¹, докле тя роди своя първороден Син; и той му нарече името Иисус.*" (Матей, I, 18-25.)

Достатъчно е да прочетем всичко за изпълненото с всевъзможни чудеса раждане на Иисус – при Матей и Лука – за да си дадем сметка, че е невъзможно за Иосиф и Мария да гледат на това свое дете, като на нормално появило се на този свят. Ангелите, пастирите, старецът Симеон, пророчицата Анна, всички уточняват пред Иосиф и Мария, че става дума за Божие превъплъщение, за "Син на Всевишния". И двамата са се възраждали, задето им е възложена подобна мисия – да отглеждат "дете-Бог". Лука има грижата да го съобщи: "А Мариам спазваше всички тия думи, като ги слагаше в сърцето си". (Лука, II, 19.)

Нека да се пренесем дванайсет години напред и да продължим да четем Лука: "Всяка година родителите Му ходеха в Иерусалим за празник Пасха. И когато Той стана на дванайсет години, те отидоха в Иерусалим по обичая на празника; а когато се връщаха, след свършване на празничните дни, *Отрокът Иисус остана в Иерусалим, и не забелязаха това Иосиф и майка Му.* Като мислеха, че Той върви с дружината, изминаха един ден път и Го търсиха между роднини и познаници; и като Го не намериха, върнаха се в Иерусалим и го търсеха. Подир три дни Го намериха в Храма; да седи между учителите, да ги слуша и запитва; всички, които Го слушаха, чудеха се на разума и отговорите Му. И като Го видяха, смаяха се; и Му рече майка Му: Чедо, защо ни направи тъй? Ето, баща Ти твърде много се измъчихме да Те търсим. Той им рече: защо сте Ме търсили? Не знаехте ли, че Аз трябва да съм в онова, що принадлежи на Отца

¹ Той я е познал след това, което обяснява появата на по-малките братя на Христос.

ми? Но те не разбраха казаните от Него думи. Той тръгна с тях и дойде в Назарет; и им се покоряваше. А майка Му спазваше всички тия думи в сърцето си.” (Лука, II, 41–51.)

А сега да направим равностметка на всички тези противоречия:

1. И Иосиф, и Мария много добре знаят, че са “получатели и настойници” на превъплатен Бог. Следователно това загадъчно и родено извън нормите на природата дете не би трябвало да ги учудва с нищо. Нещо повече, всичко в него би трябвало да е за тях обект на наблюдения, разсъждения, размисли. Особено след като се уточнява, че Мария “спазваше всички тия думи в сърцето си...” (Лука, II, 19–51.)

2. Въпреки чудесата, към които трябва да привикнат, въпреки че би трябвало да осъзнават все повече отговорността си, която расте от ден на ден, когато напускат Иерусалим, те ни най-малко не се тревожат за това скъпоценно дете, което според християнската традиция е *единственото им дете*. И през целия дълъг и мъчителен ден на ходене, те по никакъв начин не си правят труда да научат къде е малкия Иисус, с кого е, нахранен ли е, утолил ли е жаждата си. И всичко това по пътя от Иерусалим за Иерихон, който в продължение на 30 километра гъмжи от разбойници, обиращи и убиващи мирните пътници.

3. Чак в края на деня те забелязват неговото изчезване, връщат се обратно, изминават разстоянието между Иерихон и Иерусалим и в продължение на два дни го търсят наляво и надясно. В края на третия ден те влизат в Храма, несъмнено, за да принесат изкупителна жертва, с цел да го открият, и ето че го виждат, заобиколен от учителите законници, да ги слуша и да им задава въпроси.

Но понеже знаят, че това дете е “Син на Всевишния” (Лука, I, 32), какво ли толкова има да се страхуват за него?

От друга страна, след като са вървели цял ден, било пеша, било на магарета, около двадесет–тридесет километра, те веднага се връщат обратно, което общо прави един преход от 40–60 км.

Накрая, когато Иисус им отговаря: “Аз трябва да съм в онова, що принадлежи на Отца ми...”, нито Иосиф, нито Мария разбират, че щом е син на Всевишния, той има за свой баща Всевишния. Безспорно и на двамата липсва проникателност.

4. Архангел Гавриил по време на Благовещението е казал на Мария: “...затова и Светото, Което ще се роди от тебе, ще се нарече Син Божий... Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния...” (Лука, I, 32–35.)

В такъв случай как Мария може да каже на Иисус: “Чедо, защо ни направи тъй? Ето, баща Ти и аз твърде много се измъчихме да Те търсим...” (Лука, II, 48) – нещо, което ни кара да мислим, че тя е спряла да вярва в казаното от архангела и че смята *Иосиф за действителен баща на Иисус*.

Вече отбелязах, че тя не вярва в него (Матей, XII, 46–50, Марко, III, 31–35, Лука, VIII, 20). И нещо още по-неприятно: “И като чува *близките Му*, отидоха да Го приберат, понеже се говореше, че бил извън Себе Си...” (Марко, III, 21.)

Протестантските версии на известните тълкуватели Сегонд и Остервалд използват думата “родители”, католическата версия на Лъометр дьо Саси – “близките му”. Други прибавят до “неговите хора”. Дали става въпрос за родителите на Иисус, Иосиф и Мария, или за братята му? Или за всички тях заедно? Както и да е било, ако Мария не е казала нищо на другите си синове за чудесата, съпроводили раждането на нейния “първороден”, то и Иосиф не изглежда да е в течение на тези чудеса, нито знае за съдбата и произхода на своя приеман син. И това въпреки напътствията, които архангел Гавриил му дава в два съня, на които Иосиф вярва и добросъвестно изпълнява тези напътствия.

Ето ни изправени пред доста несъответствия и противоречия. Трябва човек да е много наивен, за да повярва на всички тези донякъде детински чудесии.

В действителност всичко, за което вече стана дума, е измислено, за да изтрие и засенчи ролята, дейността и трагичния край на Иуда Гамалиел, загинал в бунта при Преброяването през 6 в. сл. Христа.

За целта измислят *човек, който е негова противоположност*. Иуда Гамалиел е млад мъж, малко или много в разцвета на силите си, тъй като в Израел се женят преди да навършат 18 години. Противопоставят му Иосиф, който вече е старец. Иуда Гамалиел е динамичен мъж, истински борец, докато Иосиф е невзрачен и кротък старец. Иуда Гамалиел умира, когато е още млад, не повече от 44-годишен. Според “Евангелия за детството” Иосиф умира на 111 години.

Добре измислена хитрост, защото тази толкова различна, *противоположна фигура* издига задълго непоклатима стена, зад която анонимните писари от 5 век зазидват трупа на Истината.

Сега ще се заемем със загадката на Мария Магдалина, защото и тя е от Светото семейство. “Движенията на духа почти винаги се въплащават в красотата на някоя жена, която се превръща в тяхна жива статуя...”, пише Морис Маг. Една легенда ще бъде противопоставена на първоначалния мрачен, песимистичен и враждебен към жената,

любовта, красотата, брак и съвкуплението християнски идеал. Това е легендата за една красива млада жена, заобиколена от множество ухазващи я любовници и която е, поне духовно, влюбена в Исус в своето разказание¹.

Истината е не толкова романтична, което ни предстои да констатираме. Папа Йоан XXIII и папа Павел VI задраскват от календара на католическите светии 25 или 28 имена, тъй като те никога не са съществували или нищо не се знае за тях. Сред тези имена са това на св. Жорж, един от патроните на рицарството, св. Кристоф, патрон на пътниците, и св. Филомена, с чието посредничество кюрето на Арс постигнало повечето от своите милости.

Всъщност наистина съществува една “дева, посветила се на Господа” и наречена Филомена. Тя живее около 145 г. в обкръжението на Апелес, ученик на Маркион, почитан от християните на великата Църква, както сочи Евсевий Кесарийски в своята “Църковна история” – “заради начина му на живот и старостта”. Девата Филомена също принадлежи към твърде влиятелната тогава маркионска църква и затова Рим не може да я приеме за “действителна” светица.

Но да се върнем на Мария Магдалина. Тя е спомената при Матей (XXVII, 56 и 61, XXVIII, 1), при Марко (XV, 40 и 47, XVI, 1), при Лука (VIII, 2) и при Йоан (XIX, 25.) Но напълно отсъства от Деянията на апостолите, различните Послания както на Петър и Павел, така и на Иаков или Йоан. И нито Папий, нито Евсевий Кесарийски разполагат с никакви сведения за нея.

Това не означава непременно, че тя не е съществувала, а по-скоро, че можем да я открием *под друго име*.. Съвсем скоро ще видим кое.

Легендата без никакво сериозно основание я отъждествява с жената с “недостоеен живот”, която един ден облива с миро краката на Исус и след това ги избърсва с косите си. Този епизод е разказан само от Лука (VII, 37). По нататък ще видим, че лошият превод на първоначалния гръцки текст води до идентифицирането на тази “грешница” с Мария Магдалина.

От друга страна, същата легенда, според която тя напуска Палестина две седмици след Възнесението на Христос и се усамотява в Светата пещера, не е издържана исторически. Защото в свещения разказ се говори, че когато тя достига подножието на планината, покрита с непроходима гора, пещерата, която е на 886 м височина, е напълно *непристъпна за човешки същества*.

Тогава би трябвало ангели да са я принесли догоре и да са я оставили в пещерата, която не се вижда от ниското. Тя е тъмна и влажна и гледа на северозапад. Поради това всяка сутрин споменатите ангели я изнасят сто метра по-високо на една огряна от слънцето площадка, а вечерта я свалят обратно. Напълно изолирана от света, тя е трябвало да се храни с корени и да пие дъждовна вода, събрана в скалните вдлъбнатини. Тъй като в този край рядко вали, Бог се смиява над нея и в края на седмата година в пещерата бликва извор. Тя живее така тридесет години, без дружи и непрекъснато оплакваща своите някогашни грехове. След тридесет години тя вече наближава края на живота си, а и на разказанието си. Тогава ангелите я свалят в отшелническото убежище на св. Максим, което е в подножието на планината. Там добрият светец и дава опрощение и я погребва в близост до своя молитвен кът.

Всъщност св. Касиан и неговите монаси са тези, които откриват пътеката и стълбата към пещерата. Това става през 5 в. и псевдогробниците на Магдалина и св. Максим датират точно от този период.

Да се върнем сега на сериозната история.

Магдала (на арабски *Магдал*) е *Мигдал Нуная* от Талмуда, гръцката *Тарихейя* и в превод означава риба за осоляване, а този звук от *Ихтус* е твърде любопитен. Градът с това име се намира на 5 км северно от Тивериада. Иосиф Флавий го прави свой генерален щаб и център на еврейската съпротива срещу войските на Веспасиан. Вляво, върху скалите, още могат да се видят останките от крепостта на Симон вар-Кохба, водача на последния бунт през 132 г.

Магдала дава името Магдалина, Мадлена, Магелона, означаващо на гръцки “издигната, върховна” (мегалон); староеврейското “мигедол” означава “кула, крепост” и тези два смисъла са твърде близки. Да отбележим мимоходом, че молебените за Дева Мария я наричат “Давидова кула” и “Кула от слонова кост”.

Сега вече можем да разгледаме по-отблизо личността на *Мария Магдалина*.

1. Матей казва, че край Исус има *две* Марии, които го следват от Галилея нататък. Той ги нарича Мария Магдалина и “другата Мария”. Очевидно е, че последната е Мария “жената на Клеоп” и “сестрата на майка Му”. Достатъчно е отново внимателно да прочетем стиховете на Матей, цитирани по-горе, и ще установим, че Мариите са само две. Марко го потвърждава, но прибавя и Саломея. Противно на тях, Йоан като че ли представя три жени с името Мария.

2. Така излиза, че според тримата евангелисти майка на Исус е една от двете Марии, придружаващи Исус, защото Девата Мария, онази от Благовещението, тогава не е при кръста.

3. Лука (VIII, 2) говори за “...Мария, наричана Магдалина, от която бяха излезли седем бяса”. *И точно този стих държи ключа за цялата загадка* — ще го видим съвсем скоро в първоначалния му изказ на гръцки език.

Марко (III, 17) казва, че Иаков и Йоан са наричани Воанергес, на гръцки – “синове на гърма”.

¹ Тази жена е съществувала. Ще я намерим в последната глава на това произведение под името Саломе. Но тя не е Мария Магдалина.

Иоан в Апокалипсиса (т. е. Исус, защото той е авторът на това „откровение“) показва седем души, които говорят като гръмотевици: „Седемте гръма проговориха със своите гласове... Запечатай това, що говориха седемте гръма, и недей го писа...“ (Откровение, X, 3–4).

Но вече знаем, че Евангелията съвсем ясно представят шестима синове на Мария: „Не е ли Той дърводелецът¹, Марииният син, брат на Иакова, Иосия, Иуда и Симона? И не са ли тук сред нас сестрите Му?...“ (Марко, VI, 3.)

Наистина, Исус, Тома Близнака, Иаков, Иосиф, Иуда и Симон – правят шест. Липсва един, за да станат седем. Той все още е много млад, за да го цитират сред събеседниците на Христос. Това е бъдещият евангелист, „любимият ученик“, младият Иоан. Той също е брат на някой си Иаков. Ще го видим в главата, разглеждаща приемниците на Исус. Ако нямаме предвид някакъв нечист намек, този, който „е олронил глава на гърдите на Исус“, е по-малък брат, нежно обичан и нищо повече.

Ето ги седемте „гръма“, тези *Воанергес*, чиито апокалиптични откровения трябва да останат запечатани. Сега разбираме истинския смисъл на думите на Лука (VIII, 2) за „Мария, наричана Магдалина, от която бяха излезли седем бяса...“

Да вземем латинската „Вулгата“ на св. Иероним и да разгърнем на същия стих: „*María quae vocatur Magdalene, de qua daemonia septem exierant...*“ (Лука, VIII, 2). Латинското „демония“ означава естествено „зъл дух“, но и „бесен“. Това е смисълът, придаден му от св. Иероним, който възпроизвежда буквално термина от първоначалния стих на оригиналните ръкописи на гръцки език: „*María, e kaloumene Magdalene, aph' hes daimonia hepta exeluthei...*“ (Лука, VIII, 2). Между другото, на гръцки „*daimonios*“ и „*daimonikos*“ означават „въдъновен, медиум гадател“. Старият гръцки език не предава отрицателен смисъл на тези термини. Виждаме как действителния смисъл на това изречение значително се променя при преминаването от гръцки на латински и оттам на други езици.

Следователно няма обладана от бесове куртизанка, нито разкайваща се грешница, нуждаеща се от заклинанията на Исус. И много добре разбираме, защо Тертулиан, дошъл да проучва в Магдала (или Тарихея) сред християнската общност, не намира на място *никакво предание, никаква следа за съществуването на тъй наречената Мария Магдалина*. Също така стават ясни причините за пълното мълчание по неин адрес в Деянията на Апостолите. Посланията, разказите на Папий и в „Църковна история“ от Евсевий Кесарийски, внушително произведение, създадено по времето на Диоклециан. *Защото никой не знае нищо за Мария Магдалина*.

Причината е, че я бъркат с Мария, майката на Исус, която като потомка на Давид от втората му жена Витсавея, също е от Давидово и царско потекло. По този признак тя може да бъде наречена „Давидова кула“ и „майка на седемте гръмотевици“, главната от които е Христос. Тъкмо тук трябва да препрочетем внимателно следния стих от Марко: „И като чуа близките Му, отидоха да Го приберат, понеже се говореше, че *бил извън Себе Си...*“ (Марко, III, 21.)

Св. Иероним в своята „Вулгата“, официалната версия на католическата Църква, превежда с „... *quoniam in furorem versus est...*“ (Пак там.)

In furorem versus означава „станал луд, бесен“. А това е доста близо до „*diamonius*“ от първоначалните гръцки ръкописи.

Освен това трябва да приемем, че когато каноничните Евангелия представят „светите жени“ в подножието на кръста, е невъзможно ясно да се идентифицира майката на Христос. За да го констатираме, трябва само да направим следните извлечения:

МАТЕЙ (XXVII, 56)

“... между тях бяха Мария Магдалина и Мария, майка на Иакова и Иосия,, и майката на Заведеевите синове.”

МАРКО (XV, 40)

“... между тях беше и Мария Магдалина, и Мария, майка на малкия Иаков и на Иосия, и Саломия...”

ИОАН (XIX, 25)

“... майка Му е сестрата на майка Му, Мария Клеопова, и Мария Магдалина.”

ЛУКА (XXIII, 49) казва простичко, без да ги назовава:

“... и жените, които вървяха подире Му от Галилея.”

¹ Староеврейското „хереш“ означава и дърводелец, и магьосник.

От тези противоречиви изложения можем просто да заключим, че всъщност непрекъснато става дума за майка му, без каквата и да е двусмисленост.

И тъй като Саломея я изключваме от само себе си, остава "Мария Магдалина", или "Мария, майката на Иаков и на Иосиф" (също Иосия), или "майката на Заведеевите синове". И така, всичките тези стихове подчертават, че става дума за *майка на много деца*, а не за тяхната мащеха. Или поне за една единствена жена. При всички случаи изключваме варианта за *доживотната девственост* на Мария, майката на Исус: тя произтича само от митовите и легендите.

ТЪМНИТЕ ГОДИНИ НА ИИСУС

Ако познавахме другите като самите себе си, дори най-осъдителните постъпки щяха да ни се струват заслужаващи опрощение.

Андре Мороа

В глава 14, чиято тема е „Магията в живота на Исус“, ще проследим общото гледище на окултисти и езотерични философи, които заедно с талмудистите лансират версията, че Христос е бил в Египет, за да бъде окончателно посветен в тайното познание след дълги години на послушничество. Тази хипотеза за едните, и историческа традиция за другите (стига да се отнася за същия Исус?!) струва толкова, колкото всяка историческа теза, която не се базира на неоспорими доказателства. Представяме я, защото се защитава от мнозина ерудити. Но каква е реалната и стойност? Можем ли да допуснем, че Исус, ако действително, както го доказва цялото наше изследване, е син на Иуда Гамалиел, а след него и водач на иудейския интегризъм, ще черпи вода от един толкова нечист извор за всеки строго възпитан евреин, каквито са египетската религия и магия, които при това са почти неотделими една от друга?

Не мислим така. По-вероятно е в недрата на *еврейската* общност в Александрия, макар и пак в Египет, да е бил посветен от еврейските кабалисти в най-дълбоките тайни на техното окултно изкуство, което, да подчертаем, е напълно независимо от египетската традиция. Съгласим ли се с това, разбираме, че той не е бил задължен да преживее повече от двадесет години извън родината си, но тайната около „тъмните години“ на Исус остава неразгадана. Стига ключът към тази загадка да не се крие в Евангелието на Лука (от XV†††, 35 до X†X, 28). Точно това ще изследваме внимателно сега.

В "Исус в своето време" Даниел-Роп казва следното: "Понякога са се водили истински битки срещу римляните или техните васални иродови принцове. Вече видяхме тази, която окървави възкачването на Архелай: барикади във вътрешния двор на Храма, бунтовниците отблъскват първите атаки на римляните, налага се да се използват всички налични сили, за да бъде победена съпротивата с цената на смъртта на 3000 души. После, докато Архелай е в Рим, смутовете се подновяват. Цялата страна пламва и е окървавена. В Иудея 2000 войници на Ирод в *отпуск* обсаждат римските войски... Иуда, синът на онзи Езекия, който е причинил толкова грижи на Ирод, превзема оръжейния склад в Селфор и също се провъзгласява за цар. Трябва римският легат в Сирия Варий да пристигне с два легиона и за назидание да разпне на кръст по височините 2000 евреи. През 6 г. сл. Христа нов изблик на омраза..." (Пак там, с. 158.)

Между другото, на с. 138 от своята книга Даниел-Роп уточнява името на водача на тези постоянни бунтовници: "*Иуда, бунтовникът, който победи Архелай и когото наричаха Голонит*". Всъщност това е третото презиме на Иуда Гамалиел, също Иуда Галилеец (син на Езекия), бащата на Христос, който ще бъде споменат в Деянията (V, 37). А на с. 136 от своето произведение Даниел-Роп дава датата на този първи бунт: "Ирод умира през март или април 750 г. от създаването на Римската държава и скоро след това го наследява Архелай. Екзекуцията на 3000 бунтовници става съвсем в началото на неговото царуване." (Пак там.)

Тази екзекуция се свързва с първия бунт, за който той пише на с. 158. Следователно, намираме се в *6 г. пр. Христа*, когато умира Ирод Велики, единадесет години преди абдикацията на Архелай и този втори бунт при Преброяването, който се вдига *през 6 г. сл. Христа*. Получава се интервал от единадесет години между тези две размирици.

И така, Архелай се обявява за цар след смъртта на своя баща Ирод Велики. Но от столицата си Иерусалим той царува само над Самария, Идумея, и Иудея. Защото по същото време двамата му братя отцепват свои територии и властват над тях. Така Филип държи Голанитида, Трахонитида и Витания със столица Пания, която по-късно ще бъде наречена Филипова Кесария. Що се отнася до Ирод Антипа, той царува над Галилея и Перейя, а столицата му е Тивериада.

Измъчван от независимостта на по-малките си братя, отнела му две трети от наследството, което се е надявал да владее изцяло, Архелай решава да се яви в Рим и да се опита да издейства от императора потвърждение на правата си. Също като него, на свой ред и Ирод Антипа отплава за столицата на Империята, за да получи подкрепа за това, което е окупирали. Накрая еврейска делегация от петдесет старейшини на народа, ползващи се с подкрепата на 8000 техни сънародници, живеещи в Рим, пристига там. А техните искания са да бъдат отървани от необрязаните царчета и цезарят да ги управлява пряко.

След като изслушва заинтересованите страни, император Август отсъжда в полза на статуквото. Всеки запазва своята тетрархия, а четвъртата част принадлежи на Рим. Архелай си тръгва за Иудея, изпълнен с ненавист. Докато е отсъствал, две хиляди наемници са се разбунтували. Те са били подчинени на баща му, Ирод Велики, а той им е дал отпуск при своето отпътуване за Рим. Мотивът на тяхното недоволство е, че отпусъкът не е платен. А това ги тласка към разбойничество, за да се изхранват. Намесват се римските легиони и започват сражения.

В този климат на гражданска война се завръща Архелай. Една от първите му мерки е да се отърве от великия първосвещеник Иоазар, когото обвинява, че е участвал в първоначалния заговор и че е бил вътре в Храма, на страната на бунтовниците, водени от Иуда Гамалиел. Поставя на мястото му неговият брат Елеазар. Противно на еврейските закони се оженва за сродницата си Глафира – брачен съюз, забраняван от Второзаконие (XXV, 5) и Левит (XVIII, 16 и XX, 21). После отстранява Елеазар и го замества с Иешуа, син на Сий. Така изминават дълги години на тирания и издевателства.

Тогава евреите и самаритяните, не можейки да понесат повече Архелай, депозират оплакване пред императора. Последният го арестува по време на едно пиршество в Иерусалим и след като го изслушва в Рим, го осъжда на заточение във Виена, в долината на Рона, където той умира. В присъдата на Архелай влиза и конфискация на имуществото му, затова римският легат в Сирия Кириний и прокураторът Копоний започват инвентаризация. Тя включва и *преброяване* на населението. Именно то предизвиква бунта с това име, оглавен от Иуда Гамалиел.

Намираме се в 6 г. сл. Христа. Изминали са 12 години от смъртта на Ирод Велики. Исус, роден “в дните на цар Ирод” (Матей, II, 1, 2) тогава е на 12 години. А според Лука (II, 1–7) той тъкмо се появява на този свят и е само на няколко дни! Според св. Иринея, пряк ученик на апостолите, тогава Исус е на приблизително 23 години. Значи, както вече установихме, той е роден към 16 или 17 г. пр. Христа, когато Ирод решава да построи наново Иерусалимския храм. Това съвпадение ще накара последователите на Исус през 3 и 4 век да го възприемат като “Храм”, виждайки в него поличба.

Ето че стигаме до нишката, която трябва да проследим, за да надникнем в “тъмните години” на Исус.

Да се спрем на Лука, гл. XIX, когато Исус идва от север и се насочва към Иерусалим. Най-напред му се налага да прекоси Иерихон и евангелистът навреме съобщава: “Като отиваше за Иерусалим, Той минаваше между Самария и Галилея...” (Лука, XVII, 11). Ето продължението: “А когато Той се приближаваше до Иерихон, един слепец седеше край пътя и просеше; и като чу да минава край него народ, попита: какво е това? Обадиха му, че Исус Назорей минава.” (Лука, XVIII, 35–37). Оттук можем да заключим, че тъпата привърженици на Исус е внушителна и шумна. Придвижат се група решителни хора, а не дузина стеснителни ученици, придружаващи своя духовен водач.

Но да продължим: “А когато те слушаха това, прибави една притча, понеже Той беше близо до Иерусалим, и те мислеха, че тоз час ще се открие Царството Божие, и рече: някой си благороден човек заминаваше за далечна страна, да получи за себе си царство и да се върне; като повика десет свои слуги, даде им десет мини и им рече: търгувайте, докле се завърна. Но гражданите му го мразеха, и изпратиха след него пратеници, като казаха: не искаме той да царува над нас.

И когато се той завърна, след като прие царството, каза да му повикат ония слуги, на които бе дал парите, за да узнае кой какво е припечелил. Дойде първият и рече: господарю, твоята мина припечели десет мини. И му рече: хубаво, добри рабе; задето ти беше верен в твърде малко, бъди властник на десет града. Дойде вторият и рече: господарю, твоята мина принесе пет мини. Рече и на тогава: и ти бъди над пет града.

Дойде и друг и рече: господарю, ето твоята мина, която пазех в кърпа, понеже се боях от тебе, защото ти си жесток човек: взимаш, което не си турил, и жънеш, което не си посял. Господарят му рече: с твоите уста ще те съдя, лукави рабе; ти знаеше, че съм жесток човек, взимам, което не съм турил и жъна, което не съм посял; тогава защо не даде парите ми в банката, та аз, като дойда, да ги получа с лихва? И рече на присъстващите: вземете от него мината и я дайте на тогава, който има десет мини. (И му рекоха: господарю, той има десет мини!) Защото, казвам ви, всекиму, който има, ще се даде, а от оногава, който няма, ще се отнеме и това, що има; а ония мои врагове, които не искаха да царувам над тях, доведете тук и посечете пред мен.

Като каза това, Той тръгна по-нататък, възлизайки за Иерусалим...” (Лука, XIX, 11–28.)

Продължението е известно. Пристигнал в Иерусалим, Христос ще възседне магарица, за да се изпълни пророчеството на Захария: “... Ликувай от радост, дъще Сионова, тържествуй, дъще Иерусалимова: ето, твоят Цар иде при тебе, праведен и спасяващ, кротък, възседнал на ослица и младо осле, син на подаремница. Тогава ще изтребя колесниците у Ефрема и конете в Иерусалим, и ще бъде счупен военният лък; и Той ще възвести мир на народите, и владичеството Му ще бъде от море до море и от реката до земните краища...” (Зах. IX, 9, 10.)

На влизане в Иерусалим, цялата еврейска младеж ще го посрещне с възгласите: “Осанна Сину Давидову!” или “Освободи ни, Сине Давидов!”. Точно тогава е нападението над Храма, нахвърлянето върху сарафите и търговците на дарения, както и *срещу поклонниците*, които пазаруват от тях (Матей, XXI, 12.)

А сега да си извадим заключенията.

Притчата, която Иисус разказва на излизане от Иерихон, не е поучителна, защото не съдържа никаква поука, а напротив. Иисус ще изпита върху себе си премеждието на Архелай, когото собствените му поданици не искат за цар и който е принуден да ходи до друга страна, за да бъде въведен във владение. И който след това им иска сметка и сурово наказва тези, които са се противопоставили на царуването му. Много е вероятно излизането на Иисус и неговите многобройни спътници от Иерихон да е било съпроводено с избиване на пленниците и вече без този "излишен багаж" да са продължили в стройни редици към Свещения град. За тогавашните нрави този акт е в реда на нещата, а и нашите зилоти не са били по-състрадателни от неприятелите си. Никой не би ги упрекнал.

Но когато Иисус се отъждествява с Архелай, като разказва премеждията му според Лука (XIX, 11–28), то изглежда, *че знае само началото. Той не знае, че за дете е наказал тези, които не го искат за цар, Архелай ще бъде свален от трона си от император Август и пратен на заточение при галите през 6 г. сл. Христа, където не след дълго ще издъхне.*

И сега последното заключение: излизането от Иерихон, екзекуцията на пленниците или заложниците, походът срещу Иерусалим, нападението над Храма, всичко това става *преди 6 г. сл. Христа, преди Бунта при Преброяването*, вдигнат от Иуда Гамалиел.

Значи *той още е жив*, а Иисус, като всеки най-голям син на законен цар, е *престолонаследник*, т. е. истински "син Давидов" и наследник. Както е прието за тогавашните принцове, той командва част от армията на своя баща.

Следователно тази атака срещу Храма и нахлуването със сила в Свещения град под оваците на еврейската младеж стават в периода, описан от Даниел-Роп на с. 158 на "Иисус в своето време" (1945г.): "После, докато Архелай беше в Рим, вълненията се подновиха; страната пламна и се обля в кръв. В Иудея 2000 иродови войници отпускарари връхлетяха над римските войски... Иуда, син на този Езекия, който бе причинил толкова грижи на Ирод, завзе оръжейния склад в Сепфор и също се провъзгласи за цар..." (Пак там.)

Повече от вероятно е, че водената от Иисус атака срещу Иерусалимския храм има за цел да се добере до съкровището на Храма и до оръжейния му склад. Две неща са необходими за всяко въстание – пари и оръжие. Намираме се във 2 или 3 г. сл. Христа и Иисус е на около двадесет години. Този епизод е част от латентната, но постоянна съпротива в очакване на големия бунт при Преброяването през 6 г., който Даниел-Роп обобщава така: "Иуда, бунтовникът, *който ще се сражава с Архелай* и ще бъде наречен Голонит." (Пак там, с. 138.)

Не без основание можем да предположим, че по примера на баща си Иуда Гамалиел, който се е добрал до арсенала и съкровището в Сепфор, Иисус се опитва при нахлуването в Храма да се добере и до складираното оръжие на храмовата милиция и *до съкровището на Храма*. Съществуването на това съкровище е известно на всички и както пише Иосиф Флавий, то изкушава Ирод, а после и римляните. Пилат се опитва да го търси под предлог, че прокарва отводнителната система на града.

Има защо да го желае и Иисус – за да попълни средствата си за водене на война и най-вече, за да осигури изхранването на войската си, съставена от скитници, останали без поминък, а и без домове, след като са били опожарени от римляните. Казват ни, че той често наблюдава съкровищницата в Храма и отбелязва сумите, които поклонниците даряват: "И седна Иисус срещу съкровищницата и гледаше, как народът пуска пари в съкровищницата..." (Марко, XII, 41.)

Впрочем, много е вероятно римляните да са заловили прословутия Иисус-вар-Ава и да са го затворили заедно с останалите нападатели с обвинения за убийства по време на метеж при друга, по-късна атака на Храма (Марко, XV, 7). Не е възможно римляните да не си вземат поука от първото нападение и да се оставят да бъдат изненадани при второ, *и то твърде скорошно*.

Обстоятелствата, последвали арестуването на Иисус, показват Впрочем, че не става дума за задържането на фанатичен предсказател, а на въстанически водач, бунтовник. Има ли битка или не в Елеонската планина? Ето свидетелството на Лука: "Тя, които бяха с Него, като видяха какво ще стане, рекоха Му: Господи, да ударим ли с нож?" (Лука, XXII, 49). Следователно всички те са въоръжени. В това отношение просто са изпълнили указанието, което той им е дал предната вечер: "... а който няма, нека продаде дрехата си и купи нож..." (Лука, XXII, 36.)

Първо заключение, тези, *който още нямат оръжие*, представляват незначително малцинство, защото Иисус казва "който". Второ заключение, те са достатъчно многобройни, щом замислят да дадат въоръжен отпор на кохортата на ветераните (шест елитни центурии), подсилена с лазачите на Храма. Далече сме от легендата за единайсетте привърженици около миролюбивия Иисус. Това войнствено настроение на въоръжени мъже, струпали се около своя вожд, се потвърждава от известните слова на Иисус: "Мислите, че дойдох мир да дам на земята? Не, казвам ви, а – раздяла..." (Лука, XII, 51). В такъв случай, как да не смятаме за по-късно изопачаване (все така от 4 век) прочутата сентенция: "Който вдигне нож, от нож умира!"?! Тя е в пълно противоречие от дадената от Иисус заповед да се въоръжават дори и ако трябва да си продадат дрехите за целта. Освен ако не допуснем, че е непоследователен или че се подиграва с привържениците си. Кое то все пак не е било изключено...

Така навлизаме в проблема за неизбежните крайности на зилотите, които в обвинителния акт са обобщени като „разбойничество“. Тук още веднъж Симон-Петър ще ни даде ключа в една от следващите глави.

ИИСУС И УЧИТЕЛИТЕ

На 5 години идва възрастта за изучаване на Писанието, на 10 — да се изучава Мишна, а на 13 — да се спазват Заповедите...

ТАЛМУД, трактат Абот, V, 24

Вече видяхме как родителите на Иисус, Иосиф и Мария, никак не се обезпокояват за неговото изчезване при еднодневното пътуване по опасен път на връщане от Пасхата в Иерусалим. А когато забелязват отсъствието му, се връщат обратно в Иерусалим и след тридневно търсене го откриват „... в храма, да седи между учителите, *да ги слуша и запитва*, всички, които Го слушаха, чудеха се на разума и отговорите Му.” (Лука, ††, 46,47).

Текстът е повече от ясен. Иисус задава въпроси на учителите законници, те му отговарят, той ги изслушва. На свой ред го питат и те, а той отговаря смислено. В случая присъстваме на обикновен сеанс по иудейски катехизис. От тази съвсем банална сцена, позната на всички еврейски момчета, някои, както ще видим, искат да направят епизод, изпълнен с чудеса. За художници и религиозни историци тя се превръща в шаблона, познат ни и днес — *„Иисус учи учителите“*.

Трудно бихме си представили как тези учители законници, всичките без изключение обиграни в най-тънките тълкувания на Тора и Талмуд, а някои и в тайните на Кабала, ще с принизят дотам, че да ги поучава едно дванадесетгодишно хлапе? Защото според Лука (††, 42) Иисус тогава е точно на тази възраст.

Тъкмо това уточнение дава възможност да определим истинската същност на този епизод. От векове това е важната ритуална церемония „Бар Мицва”. Според иудаизма, когато момчето достигне 13 години, възрастта на религиозната зрелост, то придобива и юридическо пълнолетие и пълните права на мъж. Неговите търговски сделки от всякакъв вид са юридически валидни, както са валидни и годежът и бракосъчетанието му. Носи отговорност за всичките си деяния и нарушения на закона, и по силата на това обстоятелство подлежи на всички санкции, предвидени от същия закон.

От тази дата нататък той е считан за възрастен еврей и е длъжен да спазва всички предписания, както и да не нарушава забраните. Освен това вече се смята за част от кворума, необходим за религиозните обреди. Може да бъде канен да чете Тората в местната синагога. Най-важното последствие от „Бар Мицва” е безспорно правото да носи ритуалните предмети за утринните молитви в работните дни, докато преди това не е бил удостоен с тази чест.

В най-стари времена не е имало церемония за встъпване в религиозна и гражданска зрелост. По-късно, трудно е да се установи точната епоха, се създава цялостна съвкупност от ритуали. Но е много вероятно в Иерусалим по времето на Иисус да се е практикувал само прост изпит пред учителите законници. Този изпит е имал за цел да провери доколко новият вярващ е способен да поеме всичките отговорности в рамките на религиозния закон, който ръководи и гражданския живот в Израел.

По-късно започват да честват „Бар Мицва” като тържествен семеен празник. В съботния ден от седмицата, през която момчето навършва 13 години, то бива повикано на утринната служба в синагогата за четенето на Закона. Дават му да прочете частта „Мафтир” от Тората, както и откъс от Пророчествата, придружени от начални и финални благословия. Поканата за четенето на Тората, изпяването на химна „Хафтара”, представляват един вид публична церемония на посвещаване в религиозната общност. Първо бащата чете своя пасаж от Тората и произнася специална благословия, в която благодари на Бога, задето го е разтоварил от отговорността, която е носел за поведението на своя син дотогава. На свой ред и момчето произнася кратко религиозно слово в синагогата или на тържествения семеен обяд.

И така, онова, което наричат помпозно „Иисус учи учителите”, се свежда по-простичко и по-скромно до неговия *изпит за религиозна и гражданска зрелост*. И е много вероятно, че именно понеже е станал възрастен, Иосиф и Мария, които са заети с по-малките си деца, предприемат своето пътуване, без да се безпокоят за най-големия си син, който вече закононо е пълноправен.

Но за кой ли път това говори колко малко внимание обръщат те на откровенията на архангел Гавриил за техния първороден син.

ИОАН, ПРЕДТЕЧА И КРЪСТИТЕЛ

Христос вдига поглед, забелязва ме и в очите му се изписва смущение, цветът на лицето му се изменя, , задава ми въпроси, при което езикът му се преплита, а гласът му няколко пъти се променя...

“Първият закон на историците би трябвало да е – да не смеят да лъжат. Вторият – да не се страхуват да кажат цялата истина...” – казва папа Лъв XIII.

Налага се да допуснем, че анонимните писари от 4 и 5 век, създали символичното християнство, центрирано около метафизичния живот на чистите първообрази и превърнало се в официално учение, не са напълно наясно с разликата между лъжа и историческа истина.

Всъщност, ако в Евангелията има момент, където пълновластен господар да е противоречието, то това е описанието на отношенията между Исус и Йоан, наричан Предтеча или Кръстител. Ето защо читателят ще ни извини, че му налагаме да сверява откъси от каноничните Евангелия, отнасящи се до отношенията на Исус и Йоан.

Да започнем с Матей, думата има Кръстителят: “... и секирата лежи вече при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не даде добър плод, бива отсичано и хвърляно в огън; аз ви кръщавам с вода за покаяние; но Оня, Който иде подире ми, е по-силен от мене; аз не съм достоен да Му понеса обувката; Той ще ви кръсти с Дух Светий и с огън; лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти гумното Си и ще събере житото Си в житницата, а плевата ще изгори с неугасим огън.

Тогава Исус дохожда от Галилея на Йордан при Йоана, за да се кръсти от него. А Йоан Го възпираше с думите: аз имам нужда да се кръстя от Тебе, а Ти ли идеш при мене? Но Исус му отговори и рече: Остани сега; защото тъй нам подобава да изпълним всяка правда. Тогава Йоан Го допуска. И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата, и ето, отвориха Му се небесата, и видя Духа Божий да слиза като гълъб и да се спуща върху Него. И ето, глас от небесата, който казваше: Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение...” (Матей, III, 10–17.)

Марко (I, 1–11) разказва същото, но по-кратко.

Лука (I, 5–80) описва зачеването и раждането на бъдещия Кръстител, като уточнява, че Мария, бъдещата майка на Исус, е роднина на Елисавета, майката на Йоан. После (III, 1–22) на свой ред разказва за покръстването на Исус от Йоан. Все пак, при него стражите на Ирод задържат Йоан и го вкарват в затвора, като това се случва преди покръстването на Христос. Така че при Лука оставаме в неведение дали Йоан или някой негов ученик е покръстил Исус.

При Йоан (Евангелиста) нещата са още по-точни. Съдете сами: “На другия ден Йоан вижда Исуса, че отива към него, и казва: ето Агнеца Божий, Който взима върху Си греха на света. Този е, за Когото аз казах: след мене иде Мъж, Който ме изпревари, защото съществуваше по напред от мене. Аз не Го познавах; но Оня, Който ме прати да кръщавам с вода, ми рече: над Когото видиш да слиза Духът и да остава върху Него, Този е, Който кръщава с Дух Светий. И аз видях и свидетелствувах, че Този е Син Божий...” (Йоан, I, 29–34.)

Тук е ясно и точно, че Йоан вижда Исус, отгатва, че той е месията и че той ще е носител на Божия дух след покръстването си. Но да се върнем при Матей: “А Йоан, като чу в затвора за Христовите дела, прати двама свои ученици и Му каза: “Ти ли си Оня, Който има да дойде, или друго да чакаме?...” (Матей, XI, 2–3). Този стих говори съвсем ясно, че Йоан е предпазлив и се съмнява в Исус.

Налице е абсолютно противоречие. Как да съгласуваме двата разказа на Матей? Много просто, като припомним до Лука: “А когато се кръсти целият народ, и когато Исус, след като се кръсти...” (Лука, III, 21). И така, Йоан наистина кръщава Исус, който се ограничава да постъпи като “целия народ”. Дали не само от любопитство? Никога няма да го разберем. Но Йоан въобще не разпознава в Исус Агнеца Божий, не вижда да се разтварят небесата и гълъбът, Духът, да се спуска върху Исус. Той кръщава Исус като всички останали, без да му обръща особено внимание. А това променя всичко.

Защото те все пак са братовчеди, майките им се познават. Йоан е приел *Откровението*, съчинено от Исус по време на дългия му престой в Египет. Едва след получаването на този текст, той започва да се държи като избран да кръщава и проповядва: “Откровение на Исуса Христа, що Му даде Бог, за да покаже на рабите Си онова, което трябва да стане скоро. И Той го яви, като го изпрати чрез Ангела Си на Своя раб Йоан, който възвести словото Божие и свидетелството Исус Христово, и всичко, що е видял...” (Откровение, I, 1–3.)

Вече споменахме, че на гръцки език послание и посланик са “*aggelos*”, от което от превод на превод се стига до “ангелос”, ангел, “чист дух”. Така значително се отдалечаваме от първоначалния банален смисъл.

А доказателството, че Йоан от Апокалипсиса (Откровението) е именно Кръстителя, а не Евангелиста, се съдържа в собствените му думи: “Аз Го не познавах; но Оня, Който ме прати да кръщавам с вода, ми рече: над когото видиш да слиза Духът и да остава върху Него, Този е, Който кръщава с Дух Светий...” (Йоан, I, 33). Този, който го е пратил да кръщава с вода, който е дал сигнал за месианското “настъпление”, е пратеникът, който му е донесъл текста на Откровението. Те не се познават, може би само по име, тъй като Исус отдавна е в Египет, а Йоан – в Йорданската пустина.

¹ Мандеи — погрешно наричани „християни на св. Йоан“, те са приемници на учениците на Кръстителя. Писанията им подлагат на съмнение общоприетите взаимоотношения на Христос и Кръстителя, тъй като са с антихристиянска насоченост.

При Матей (XXIII, 35) и при Лука (XI, 51) научаваме от самия Иисус, че бащата на Кръстителя, Захария, е "убит между жертвеника и храма". Различни версии са изтъквани за мотивите за тази насилствена смърт на човек, който е първосвещеник или най-малкото свещеник (коен). На поста го сменя старецът Симеон, автор на пророчеството за детето Иисус (Лука, II, 27 и 34.)

Една от тези версии е, че Захария е убит от наемниците на Ирод по време на "избиването на младенците". Тогава той трябва да е укривл бъдещият Кръстител. Знаем доколко може да се вярва на това псевдообяснение. Затова тази версия отпада.

Друга версия, гностична по произход, е запазена благодарение на Епифаний ("Против ересите", XXVI, 12), който я открива в един гностичен ръкопис, озаглавен "Genna Marias". Според това предание една вечер в светилището Захария го споделя видение – мъж с магарешка глава. Ужасен, той бързо излиза и иска да сподели пред тълпата какво всъщност е божеството, на което се кланят в храма. Но не успява да го стори веднага, защото онемява от уплаха. После, когато говорът му се възвръща, той проговаря и възмутените богомолци го убиват.

В действителност тази смърт настъпва по време на бунта при Преброяването, разпален и воден от братовчедата му Иуда Гамалиел през 6 г. сл. Христа и тя е само епизод от хрониката на въстанието.

Що се отнася до смъртта на самия Кръстител, разпространени са много погрешни варианти и ще се опитаме да възстановим истината. Ирод Антипа, син на Ирод Велики и тетрарх на Трахонитида, Витания и Голанитида, най-напред е женен за дъщерята на Арета, владетел на Дамаск. На път за Рим, за да се яви пред императора, той се отбива при своя заварен брат, Ирод Филип, тетрарх на Авилиния, който е женен за Иродиада, дъщеря на брат им Аристовул. И там Ирод Антипа лудо се влюбва в Иродиада, на която предлага брак веднага щом се върне от Рим, и обещава да отпрати съпругата си, дъщеря на Арета. Последната, щом научава ненадейната новина, отгатва какво я очаква според тогавашните нрави и побързва да се спаси при баща си. Тя е причина за война, в която войските на Ирод Антипа търпят поражение.

Въпреки това Ирод Антипа взема при себе си Иродиада, която се смята за разведена с Ирод Филип и заживява като жена на Антипа. Именно тогава след острите критики на Иоан Кръстител, който го обвинява в разврат, Ирод Антипа задържа под стража Предтечата и го затваря в Махеронската крепост. И четем следното при Матей: "А като чу Иисус, че Иоан е предаден, отиде в Галилея..." (Матей, IV, 12.)

Този откъс води до интересни изводи, защото:

а) ако Иоан е *предаден*, значи се е укривал. Това е поведение на конспиратор, а не на пророк, който огласява истините си в лицето на тирана или грешника;

б) ако Иоан е задържан, просто защото упреква Ирод Антипа в разврат с Иродиада, с какво това засяга Иисус? Напротив, ако, както смятаме, Иоан Кръстител е политическо лице и пропагандатор, дясна ръка на Иисус в едно чисто политическо и месианско начинание, разбираме, че се налага неговият шеф Иисус да вземе предпазни мерки.

Следователно през 28, 29 г. Иисус и Иоан водят политическа агитация, а не просто отправят мистико-нравствени послания. Доказателство за това дава и Иосиф Флавий, който казва следното за Кръстителя: "Около него се бяха насъбрали хора и бяха крайно екзалтирани, като слушаха словата му. Ирод Антипа се страхуваше тази настъпателна способност за убеждаване да не доведе до бунт, тъй като тълпата изглеждала готова да последва във всички съветите на този мъж..." (Иосиф Флавий, "Иудейски древности", XVIII, V, 118.)

Към тази кратка биография ще прибавим две важни дати от живота на Кръстителя. На 28 май 31 г. сл. Христа той е затворен в Махеронската крепост. А на 29 март 32 г. е екзекутиран. Да отбележим мимоходом, че опожаряването на Рим е през 64 г., точно когато в Иудея избухва въстанието, довело до разрушаването на Иерусалим, а пожарът тръгва от конюшните – всичко това се случва 33 години след смъртта на Кръстителя¹. Някои съвпадения са твърде многозначителни. На тях ще се върнем в друг труд.

Но какво всъщност представлява Махерон? Силно укрепен град, разположен в Трансиордания, в покрайнините на Перя, граничещ с Наватейското царство и извисяващ се на 750 м над оловната повърхност на Мъртво море. Според Ренан там Ирод Антипа издига крепост, в чиято вътрешност се намират разкошно обзаведен дворец и затвор, които не са несъвместими в онези страшни времена. Там, пак според Ренан, би трябвало да са се разиграли сцените с танца и обезглавяването.

Ренан се лъже. Евангелските текстове са изключително съдържани в детайлите и подробностите по този повод. Защото, ако ситуираме танца и предизвикалия го празник в обичайния дворец на Ирод Антипа в Тивериада, разказът губи своята достоверност. Между Тивериада, край чаровните брегове на Генисаретското езеро или Галилейското море, и Махерон, върху източния бряг на Мъртво море, разстоянието по въздух е минимум 140 км. Значи палачът на Ирод трябва да измине за няколко часа най-малко 300 км на отиване и връщане през нощта. Нещо напълно невъзможно през ония времена.

От друга страна, когато Иосиф Флавий говори за изграждането на крепостта в Махерон, първоначално наречен Иродион, не споменава за вътрешен дворец. Напротив, той описва дворец също наречен Иродион, който е построен от Ирод Антипа близо до Иерусалим и е много пишно обзаведен. Там трябва да се е разиграла сцената с танца на нощното празненство и да са взети последвалите решения. Но не там става обезглавяването на Кръстителя.

¹ При евреите 33 е числото на „очистението“.

Има и друго противоречие. В двете Евангелия, които разказват за смъртта на Иоан Предтеча (Матей, XIV, 11 и Марко, VI, 28), танцьорката, която омайва Ирод Антипа, е Саломея, дъщерята на Иродиада. След 4 век тези текстове са познати на всички християни. Но по същото онова време, още в 5 в., се появява версията, че танцьорката е самата Иродиада. Лансира я Иоан Златоуст, който сравнява Иродиада с императрица Евдокия и се взема за Иоан Кръстител, защото последната го заточва извън Византия¹.

Същото твърди и св. Атанасий Александрийски, според когото танцьорката е Иродиада. И това поставя нов проблем. Като арестува и затваря *на отдалечено място* Кръстителя, Ирод Антипа иска да запуши устата му и да прекъсне всякакви негови контакти с народа. Махерон, разположен в покрайнините на Наватейската пустиня, е подходящ за целта. Но той все още се страхува да го осъди на смърт. В неговите очи Кръстителя е пророк, шушука се, че той е завърналия се пророк Илия. Освен това е "назир", т. е. посветен на Господа, и с това е недосегаем. А зад този страх вероятно се крие и несъзнателно възхищение, примесено с не много чиста съвест.

Така, когато бива произнесено неблагоприятното обещание, безспорно в резултат на празничното опиянение, и когато Ирод Антипа трябва да го изпълни, възможно е отдалечеността на посочената жертва да му е вдъхвала надеждата да не удържи на дадената дума.

Да обобщим. Саломея (или майка и Иродиада) танцува великолепно пред Ирод и придворните му. За награда той и обещава да и даде всичко, което тя поиска, дори и половината от царството си. Тогава Саломея (или Иродиада) пожелава главата на Кръстителя. Познава ли го тя? Малко е възможно да го е виждала въобще. Жените от нейния ранг излизат рядко, или ако го правят, то е в защитна носилка, придружавани от въоръжени евнуси, а и хубаво разчистват пътя преди тяхното преминаване.

Това, че тя не го познава, улеснява обещаното от Ирод Антипа. Той извиква един от своите офицери, тихо му нарежда нещо и мъжът изчезва. Не след дълго празненството отново е прекъснато, офицерът се връща, а зад него един палач носи върху голям поднос главата на Кръстителя. Ще рече, обезкървена глава на мъж с дълга коса и брада. Такъв поне е разказът на Матей и Марко, който при тях е видимо вмъкнат².

Може би това е главата на някой аскет, който не се е подстригвал и бръснал, а слабостта му е следствие от постите. Или главата на някой обикновен затворник, който, хвърлен в тъмницата, също не се е подстригвал и бръснал дълго време и е отслабнал от недохранването, характерно за всички затворници в онези страшни времена.

Но дали това е главата на самия Кръстител, затворен на повече от 140 км, в близост до Йорданската пустиня? Твърде бързо е изпълнена заповедта, за да е възможно това, тъй като Тивериада е много далече от Махерон.

Някой с основание би възразил, защо празненството да не се е състояло в Махерон? Защото крепостта там, за чието изграждане пише Иосиф Флавий, е в пустинна и безводна местност и няма никакъв разкошен дворец. А и Ирод Антипа би трябвало да е луд да живее там, на границата със своя враг Арета, баща на изгонената му заради Иродиада съпруга. Защо му е да рискува да бъде обсаден и заловен от арабите? Освен това знаем, пак от Иосиф Флавий, че той никога не ходи там. Защо да излага любимата си жена на опасността от отмъщението на дъщерята на Арета? Подобно нещо е направо немислимо.

По времето на смъртта на Кръстителя климатът в Тивериада е великолепен, докато Махерон е в центъра на непрестанни пясъчни бури, които премитат пустинното плато Моав. Нещо повече, престоят в Махерон никак не би вдъхушевил Иродиада, тази привикнала на постоянен лукс жена. В Махерон няма вълшебни градини, нито водоскоци като в Тивериада. Там водата е само във водоохранилището към единственият кладенец, а изворите са отдалечени на повече от 20 км. В днешните останки на крепостта, която все още стърчи със сто метра над охранителния ров, няма никаква следа, от която да допуснем, че на това прегоряло от слънцето място някога е имало дворец, достоен за Ирод Антипа и най-вече за жената, която той боготвори.

Продължението на историята не е по-ясно.

Според византийският теолог Теодорит, един от най-авторитетните историци на Църквата, езичниците от Севастия в Самария оскверняват през 362 г. гроба на Кръстителя в местността Мигрон и изгарят останките му. Става дума за грешка, вероятно съзнателна. Иоан Кръстител е погребан в Махерон (а не в Мигрон, в близост до Арабска Петрея), в самата крепост, където е затворен, а после екзекутиран. Близо до Севастия, в Самария, местността с гробницата, за която говори Теодорит, се нарича Мигрон или Макрон. Това място е упоменато в Книга на пророк Исаия

¹ Освен пожара в Рим при Нерон, който е дело — ще го докажем някой ден — на фанатизирани християни, има подобен в Константинопол *през нощта, в която Иоан Златоуст е трябвало да напусне града* по заповед на император Аркадий, съпруг на Евдокия. Изгарят базиликата „Света София“, Сената, великолепната библиотека и др. На следващата година Евдокия умира при раждане.

² Впрочем, налага се констатацията, че главните насоки на този вмъкнат разказ не съвпадат при двамата евангелисти. При Марко (V†, 20) Ирод изпитва известна симпатия към Иоан. Той го щади, дори се ползва от съветите му. При Матей (X†V, 1–12) не става дума за нищо подобно, Кръстителят е окован в тъмница и не води никакви отвлечени разговори с Ирод Антипа. За читателя, желаещ да провери тези дописвания, е достатъчно да разгърне Евангелието на Марко, да прекъсне прочита при стих 13 (V†) и да го продължи на стих 30 (V†). Тогава лесно се констатира, че разказът не се прекъсва, а пропуснатото е вмъкнат текст.

(X, 28) и в Първа книга Царства (XIV, 2). Там не е погребано тялото на Иоан, а на *Иисус*, след като го измъкват от „позорната яма“ край Голгота¹.

Наблизо е гробът на Елисей и според преданието патриарсите са погребани там.

В друго предание Созомен, цитиран от отец Лагранж, твърди, че напротив, главата на Кръстителя е пренесена от Иерусалим до Силиция, после от Силиция до Константинопол.

В трета версия се поддържа, че тя е прехвърлена в Дамаск. През 4 век в църквата в Теодосия се покланят на глава, за която смятат, че е на Иоан Кръстител. И днес още в джамията на Омаядите има мраморен павилион, където тя се съхранява.

Да отбележим, че става дума само за глава, не за труп. Всъщност главата, която е поднесена на поднос на Саломея (или на Иродиада), е трябвало да понесе съдбата на всички отрязани глави в Близкия изток. Излагат ги забучени на копие или прът на върха на най-високата местна кула, за да станат плячка на птиците и особено на лешоядите, които изобилстват по тези места. Накрая остава само черепът, който изгарят.

Същото сполетява и главите на английските войници, обезглавени през 1964 г. Намират ги овъглени, както е отразено в пресата от края на юни 1964 г. В тези райони нравите не са се променили с вековете и остават все така жестоки.

Много е вероятно също така, Ирод Антипа да си е припомнил заплахата, изказана някога от пророк Амос, който осъждадл посмъртното изгаряне: „...защото той изгори костите на царя едомски и ги направи вар. И ще пратя огън върху Моава – и той ще погълне дворците кериотски, и ще загине Моав всред поразия с шум, при тръбен звук. Ще изстребя съдията изсред него и ще умъртвя всичките му князе наедно с него, казва Господ...“ (Амос, II, 1–3). В такъв случай е възможно Ирод Антипа да е дал заповед да не се обругава главата. Но не и главата на неизвестния затворник, показана на Иродиада.

Що се отнася до Иоан, той несъмнено умира няколко дни след празненството. Ирод трудно би оставил да живее този, който, ако се появи, ще докаже лъжата му пред незаменимата Иродиада. Навярно още призори пратеник се отправя към Махерон. Трябват му четири дни, за да пристигне. И мечът се стоварва за втори път. Стига просто да са престанали да дават всякаква храна на затворника, за да избегнат *да пролеят кръвта* на един пророк.

Като се вземат предвид дължината на пътя и непоносимата жега, малко вероятно е последователите на Иоан да са се оказали в близост до крепостта, да са били осведомени за обезглавяването на своя учител и да са отнесли трупа в Самария. Кръстителя е погребан в Махерон – там, където умира. Заравят го набързо, както постъпват с всеки осъден на смърт в ония времена, ако просто не хвърлят трупа от високите крепостни стени. Освен това, как неговите ученици биха оцелели извън крепостта в този пустинен хаос? Би ли ги търпяла гарнизонната войска? Едва ли. Тяхното присъствие наоколо е щяло да бъде повече от подозрително и да подсказва за евентуален опит за бягство. По тази причина останките, погребани в Севастия, Самария, *не могат да са на Кръстителя*. Твърде скоро ще разберем важността на този извод.

Че Кръстителя също като Иисус е сектант, привърженик на доктрината на Иуда Гамалиел, се доказва от следния пасаж на „Иудейските войни“ от Иосиф Флавий в черковнославянският им превод: „Тогавя след хората се бе появил един мъж, който сновеше из Иудея странно облечен. По неокосмените части на тялото си бе налепил животински косми, а лицето му бе като на дивак. *Натрапвайки се на евреите, той ги призоваваше към свобода* и говореше: „Господ ме изпрати да ви посоча праведния път, по който *ще се избавите от многото господари, които имате*, и накрая няма да бъде над вас смъртен за господар, а само *Всевишният*, който ме е изпратил...“ (Пак там, II, 2.)

„Чувайки тези слова, народът беше щастлив. И целият Иерусалим с околностите си, и цялата Иудея го следваха. А той нищо не правеше с тях, освен дето ги потапяше в течението на Йордан. После ги отпращаше, като ги поучаваше да спрат да вършат злини. Обещавааше им, *че ще им бъде даден цар, който ще ги освободи и ще покори всички непокорни, а самият той няма да се покорява никому*. Едни се подиграваха на словата му, други ги възприемаха с вяра...“ (Пак там, II, 2.)

Нужно е само да сравним тези два откъса, за да констатираме, че вторият противоречи на първият. Това е късна добавка на християнските преписвачи. Очевидно първият откъс напълно съпада в своята терминология с доктрината на Иуда Гамалиел и това ни кара да го смятаме за автентичен. За нещастие последвалите добавки са заместили пасажи на Иосиф Флавий, от които бихме научили много повече, отколкото от Евангелията, писани през 4 и 5 век.

Що се отнася до причините Иоан да покрие неокосмените части на тялото си с животински косми, лесно ще видим в това провокация, предупреждение към узурпаторската династия на Иродите. Така той се оприличава на Исав, който целият е окосмен (Битие, XXV:25, 26 и XXVII:16, 17). Тази хитрина използва Иаков, за да излъже баща си Исаак и да заприлича на по-големия си брат Исав. Между другото, Иаков се превежда като „човек, който измества някой друг“, а Иисус (за когото известява Иоан) ще трябва да измести тетрархите, които сътрудничат на Рим. Накрая, Исав

¹ „Позорната яма“ (fossa infamia) представлява изкоп, затворен с решетка. Докато римляните връщат на близките телата на екзекутираните, евреите ги дават едва когато от тях остават само костите. Дотогава те престояват в общия гроб, наричан още „яма на позора“.

“Косматия”, е първият от двамата близнаци, излязъл от майчината утроба. Исус също е първият от двамата близнаци, родени от Мария.

Пророците говорят образно и винаги придружават казаното с жестове или символични движения. Затова според евреите Иоан играе ролята си съвършено, като говори загадъчно, в духа на традицията.

Досега покорно следвахме класическата версия на легендата за Кръстителя, задоволявайки се само да подчертаваме анахронизмите и несъответствията с историческата истина. Сега ще навлезем в същността. Ирод Велики умира през 5 г. пр. Христа. След неговата смърт в месец “нисан” (21 март – 21 април), Архелай, най-големият му син, отплава за Рим, за да издейства от император Август утвърждаването си на трона на Иудея. Брат му, Ирод Антипа, предприема същото, но с противоположни намерения. На връщане от Рим последният отнема Иродиада, жената на другия си брат, Ирод Филип, която му приставя и заживява при него заедно с дъщеря си Саломея. Това според Иосиф Флавий става малко след раждането на дъщерята.

Следователно през 5 г. пр. Христа Саломея вече е родена и е приблизително на една година. За смъртта на Кръстителя се предполага, че е през март на 32 г. сл. Христа. На тази дата (5+32) Саломея би трябвало да е най-малко на 37 години.

Според Иосиф Флавий Саломея се омъжва за своя братовчед Филип, син на Ирод Антипа, който и се пада чичо, а след брака си с Иродиада – доведен баща. Тъй като Филип Антипа умира, *без да остави потомство*, тя се омъжва повторно за Аристовул, брат на Агрипа. От този втори брак Саломея има трима синове: Ирод, Агрипа и Аристовул. Ще измине време и при смъртта на Исус тя ще бъде приблизително на 40 г.

Тук отново трябва да се постави въпроса за достоверността на каноничните Евангелия относно действителната причина за смъртта на Кръстителя. В своя дворец в Тивериада Ирод Антипа дава пишно празненство. До него е любимата му жена Иродиада. Както и Саломея, вероятно вече омъжена за Аристовул, ако предишният и брак с вече покойния Филип е сключен, когато тя е на четиринадесет години, някъде към 10 г. от н. е. Край тях около голямата маса с формата на подкова са насядали висшите офицери на Ирод Антипа, неговите придворни.

Можем ли дапуснем, че Идумейският тетрарх ще помоли омъжената Саломея да танцува, и то в присъствието на съпруга си? Тогава в Изтока не се танцува “за себе си”. Има професионални танцьорки, чийто занаят се смята за позорен. И да помоли доведената си дъщеря, която му е още и племенница, да се отдаде на съблазнителни движения пред очите на собствения и съпруг и на всички придворни е нещо немислимо. Това би означавало да обиди тежко и двамата. Да не говорим, че става дума за жена, която е вече на 37 години и която на Изток по онова време вече би трябвало да е жертва на преждевременно повяхване.

Недопустимо е идумейският тетрарх да предложи за награда на Саломея да задоволи каквото и да е нейно желание, *“дори и половината си царство”* (Марко, VI, 23.) Ако е истина, то би трябвало толкова пристрастеният към властта и разширяването на своята територия Ирод Антипа да е изгубил разсъдъка си.

Още по-изключена е версията молбата за танц да е отправена към Иродиада, която тогава е на около 50 години! Не можеш да накараш съпругата си, когато е на половин век, да танцува пред публика, нито да и обещаеш половината царство, когато тя съвместно с теб царува над цялото.

Тогава? Тогава, нека приемем просто, че Ирод Антипа залавя Иоан Кръстител и го затваря някъде по-далече, в Махерон, в Моавската пустина, за да го лиши от всякакво влияние над еврейското население. И след една година, пак в Махерон, го обезглавява, щом действията на ръководените от Исус зилоти придобиват застрашителен размах. Това не е нищо повече от безмилостна предпазна мярка, но с нея нито Иродиада, нито Саломея имат общо. Това вече обяснява защо вече цитираните църковни отци игнорират прочутия “танц на Саломея”, епизод, предоставен на преданията. Както и историята с последователите, престояли една година в близост до крепостта без храна и вода, за да получат и отнесат главата на обезглавения пророк и да я пренесат на разстояние над сто километра оттам.

МАГИЯТА В ЖИВОТА НА ИИСУС

Не бива да се намира у тебе... ни вълшебник, нито който пита мъртви.

ВТОРОЗАКОНИЕ, XV†††, 10,11

Няма тълкувател, който да не е забелязал и дори признал, че в живота на Исус има покрити с мрак празнина, период, за който не знаем абсолютно нищо. Според докетите и всички гностици изобщо, Марсион на първо място, Исус се появява изведнъж, без да се знае откъде идва. Първата му поява е в Капернаум. Други я разполагат край брода на река Йордан, наречен Вета-Авара, до село Витания. (в глава единадесета видяхме, че неговите „тъмни години“ обхващат период на политическа, дори въстаническа дейност.)

Слуховете сред еврейската общност включват в този непознат период от живота на Исус престоя му в Египет, за да изучава магията. В Израел здраво е вкоренено схващането, че Египет е родина на тази наука, и че няма по-добри

учители за нея от *египтяните*. За всеки откровен и опитен талмудист, владеещ езотеричната традиция на Свещените писания, магията е едно от откънатите съкровища, които евреите взимат със себе си, когато напускат Египет (Изход, XII, 35, 36.) А прословутите “златни и сребърни вещи”, които евреите заемат ловко от египтяните в навечерието на похода към Обетованата земя, са всъщност ключовете на двойната магическа власт (злато и сребро). Тя и днес е представена езотерично от двата ключа от злато и сребро в папския герб.

Това вярване е залегнало толкова дълбоко в умовете в древен Израел, че всеки пътник, прекосяващ границата между Израел и Палестина е претърсван внимателно. Смъртна присъда заплашва всеки, опитал се да внесе “ръководство” за правене на магии. Защото, казано е в Писанията: “Не бива да се намира у тебе (такъв), който прекарва сина си и дъщеря си през огън, предсказвач, гадател, вражач, магьосник, омайник, ни който извиква дупове, ни вълшебник, нито който пита мъртви...” (Второзаконие, XVIII, 10, 11.)

И още: “Врачка да се не оставя жива.” (Изход, XXII, 18.)

Този остракизъм достига до крайности. През 1 век сл. Христа рави Исмаил бен Елиша, внук на първосвещеника, екзекутиран от римляните, забранява на своя племенник Бен Дама да се довери на един християнин, който да го излекува от змийско ухапване. Той оправдава своята забрана с трактата от Талмуда “Авхода Зара (27 В), който поучава, че: “По-добре да загинеш, отколкото да се спасиш с магия...”

Така че за евреите Исус върши чудесата чрез магии, научени и донесени от Египет, като е успял да скрие под дрехите си най-важното, когато е прекосявал границата. (“Кидушим” 49 В; “Шав” 75 А и 104 В.) Всичките му ученици са като него, защото той ги е въвел в тайните си. Това обяснява и извършените от тях чудеса, успеха им пред невежата тълпа.

По същото време рави Елиезер бен Хирканос първо ще бъде обвинен, че тайно е станал християнин, а после помилван, защото заключават, че толкова учен човек, спазващ строго Закона, може да се заблуди само ако е омагьосан от последователите на Исус.

Подобни обяснения все още се споделят и от голяма част от християните през 5 век. Известно е, че тъй наречените “Евангелия за детството”, които се състоят от “Протоевангелие на Иаков”, “Евангелие на псевдо Матей”, “Историята на Иосиф Дърводелеца” и “Евангелие на Тома”, всъщност са съставени от отделни фрагменти, писани от края на 2 век до 5 век.

В тези текстове виждаме детето Исус, надарено с качества на медиум, вече способно на необикновени чудеса на нивото на детските си реакции. Така например то влиза в пещера, където една лъвица току-що е родила. Момчето се заиграва и с лъвчетата, и с майка им. Друг път по негова заповед една палма свежда клони, за да може майка му Мария да набере фурми. Пак по негово нареждане бликва извор, за да утоли жаждата на родителите му. Когато влиза в Хермополиския храм в Египет, триста шейсет и пет статуи падат на пода. Когато, завърнал се в Иудея, си играе с вода и пръст, тези, които разбутват крехките му конструкции падат мъртви в краката му. Прави дузина птици от глина и им вдъхва живот, като пляска с ръце.

Околните се възмущават от това, че Исус злоупотребява със способностите си и родителите му го затварят вкъщи и му забраняват да излиза. Тогава колкото за да му простят, толкова и за да демонстрира силата си, той връща живота на едно дете, на което току-що е направил магия за смърт. После му намират много възрастен учител, който да го научи да чете. Старецът веднъж го удря с показалката и скоро след това пада мъртъв. Един случай от каноничните Евангелия потвърждава отъстителния характер на Исус. Това е епизодът със смокиновото дърво (Матей, XXI, 19 и Марко, XI, 21), което трябва да даде плодове незабавно и извън сезона, и понеже не го прави бива прокълнато.

Във всички тези апокрифи бащата на Исус естествено се нарича Иосиф. Но са останали частици истина, която по-късно ще бъде умело заглушена. Например казаното в “Евангелието на псевдо Матей” за братята му: “Когато Иосиф отиваше на празненство със синовете си Иаков, Иосиф, Иуда и Симон, с двете си дъщери, Исус и майка му също идваха заедно със сестрата на майка му, наречена Мария, дъщеря на Клеоп...” (Евангелие на псевдо Матей, XLII, 1.)

“Тогава Иосиф изпрати сина си Иаков да събере дърва и да ги занесе у дома, а малкият Исус го последва. Но докато Иаков събираше съчките, една усойница го ухапа по ръката. Страдаше много и се измъчваше, но го приближи Исус и духна върху раната. Скоро болката спря, а усойницата умря, Иаков бе жив и здрав.” (Пак там, XVI, 1.)

Подобни неща ще прочетем и в етиопските апокрифи. Там виждаме Исус вече в зряла възраст да разкрива пред своите ученици странни магически формули, някои от които ще намерим в наръчника на всеки абисински “дабтара”¹.

Такива са суеверните вярвания за “силата” на Исус, споделяни от евреи и християни. Сигурно е, а и не могат да го отрекат дори християнските теолози, привърженици на строгия рационален анализ на текстовете, че *Исус използва някакви техники*. Ето и доказателството.

В своята наивност обикновените вярващи си представят, че стига Исус *да заповяда* и чудото става. Нищо подобно, има нюанси и техниките са различни в зависимост от естеството на желания резултат. Доказват го следните текстове:

“Когато Исус си отиваше оттам, тръгнаха подире Му двама слепци и викаха: помилуй ни, Исусе, Сине Давидов! А когато дойде вкъщи, слепците се приближиха до Него. И Исус им рече: вярвате ли, че мога стори това? Те

¹ В Абисиния „дабтара“ е хорист в храма, практикуващ „бяла“ магия. Там „черната“ магия е строго забранена.

му казват: да, Господи! Тогава Той *се допря до очите* им и рече: нека да бъде по вашата вяра. И очите им се отвориха...” (Матей, IX, 27, 30.)

“След това дохожда във Витсаида; и довеждат при него един сляп и молят Го *да се докосне* до него. Като хвана слепия за ръка, *изведе го вън от селото и като плюна на очите му, сложи върху му ръце и го попита вижда ли нещо?* Той, като погледна нагоре, каза: виждам човеците да минават като дървета. После *пак сложи ръце на очите му и го накара да погледне. И върна се зрението му, и виждаше всичките ясно...*” (Марко, VIII, 22–25.)

“И като минаваше, видя един човек, сляп по рождение. /.../ Това като каза, плюна на земята, направи калчица от плюнката и намаза с нея очите на слепеца, и му рече: иди се умий в къпалнята Силоам (което значи пратен). Той отиде, умй се и се върна прогледнал.” (Иоан, IX, 1, 6, 7.)

Басейнът Силоам е разположен до една от вратите на Иерусалим. Там, облечени в своите празнични одежди, свещениците отиват да черпят вода за ритуалните измивания в Храма. След като е възхвален от пророка Исаия (VIII, 6), басейнът се смята за свещен и се ползва от тази репутация сред мюсюлманите през Средновековието.

Вижда се, че в тези три чудеса Христос използва различни техники:

- а) в първия случай вярата на слепците е гарант за резултата и е достатъчно само да докосне очите им;
- б) във втория случай той намазва със слюнката си клепащите на слепеца и поставя отгоре ръцете си. Тъй като резултатът е непълен, повтаря отначало и най-после слепецът прогледа;
- в) в третия случай той използва проверена рецепта на античната фармакопея. Един медицински кодекс от 3 век, приписван на Серений Самоний, препоръчва налагането на слой кал за лекуването на очните тумори. Но Иисус прибавя към това и потапяне в чудодейната къпалня в Силоам или поне изплакване на очите в тази прочута целебна вода.

Като използва слюнката в лечението на очните заболявания, Христос всъщност прилага древна рецепта, основана на терапевтичните качества на слюнката. В “Анали на пластичната хирургия” от април 1961 г., с. 235–242, в статията “Паротидните отклонения на слюнката при очните възпаления” срещаме следните пасажки: “Синдромът на очните възпаления, който се развива при едно око с бедна или отсъстваща лакримална секреция, води до кератинизация и лющение на изсъхналата конюнктива, с образуване на сраствания... Роговицата се замъглява... Триещите се мигли поражат язвички... Намаляването на зрението често стига до пълна слепота. Слюнката и сълзите имат много сходен състав, и двете съдържат лизозим, бактериална субстанция със защитни функции.” Хирургът ще свърже външния канал на слюноотделящите жлези с конюнктивните торбички. И “... ще последва спонтанно подобрение на зрението.” (Пак там.)

С неосъзнатото познание на това обстоятелство можем да си обясним жеста на много ученици, които, докато пишат домашните си под невзрачна светлина, изпитват болки във очите и с навлажнени от слюнка показалци разтриват ъгълчетата на страдащите си очи.

Случаят с изгонването на демона, който ни представя Матей, също включва един вид магьосническа техника. Съдете сами: “Тогава учениците пристъпиха към Иисуса *насаме* и Му рекоха: защо не можехме ние да го изгоним? А Иисус им рече: поради вашето неверие; защото, истината ви казвам, ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: премести се от тука там, и тя ще се премести; и нищо няма да бъде за вас невъзможно. *Тоя пък род не излиза, освен с молитва и пост.*” (Матей, XVII, 19–21.)

Най-напред наблюдаваме, че има противоречие. Текстът казва, че нищо не е невъзможно, ако имаме абсолютна и искрена вяра. Но същият текст уточнява елементите на мистична и аскетична техника за постигане на резултат: молитва и пост. Налице е неоспоримо противоречие. Последното изречение твърди, че според естеството на злите духове, според вида им, трябва да се използва даден похват. Значи, не е достатъчна само вярата, а трябва да я подкрепим с “психична опора”: пост, молитва, обреди с масло, слюнка, кал, вода и др.¹

Има други случаи, в които анализът трябва да бъде по-тънък и внимателен. Например историята с бесния от Гадара. Един мъж е обладан от много зли духове. Живее в пусти места и гробища. Чупи веригите и оковите, с които искат да го приковат. Идва Иисус и заповядва на злите духове да напуснат този човек. Те го умоляват: “И те молеха Иисуса да не им заповядва да идат в бездната. А там по рътлината пасеше голямо стадо свине; и бесовете Го молеха, да им позволи да влязат в тях. И им позволи. Като излязоха бесовете от човека, влязоха в свинете; и сурна се стадото низ стръмнината в езерото и се издави. Свинарите, като видяха станалото, избягаха, та разказаха в града и околността...” (Лука, VIII, 31–34.)

Ще отбележим най-напред, че това не са диви прасета, а домашни свине, щом са стадо и имат пастири. Действието се развива “в Гадаринската страна, която е срещу Галилея”. Това е в Галаадитида. Там е много малка вероятността да се отглеждат прасета, тъй като консумацията на месо от това животно е строго забранена от Закона, както е рискована и продажбата му. Между другото, в Гадара и околностите няма езеро. За да се заличи този гаф, пренасят сцената във Витсаида–Юлия, на брега на Тивериадското езеро, или Генисаретско езеро, или Галилейско море.

¹ Иисус не би трябвало изобщо да е постил, защото сам признава (Матей, X†, 18) че е „Син Човеческий, Който яде и пие, а казват: ето човек многоядец и винопиец”. А св. Иероним в свята „Вулгата” използва латинската дума rotatgr, която на френски се превежда като „пияница”.

Но тогава историята не се е случила в Гадара, нито в Галаадитида, а в Голанитида, на повече от осемдесет километра по права линия от Гадара... И в този случай анонимните писари от четвърти век преправят както дойде, без да се замислят.

В "Пътуване из Ориента" от Жерар дьо Нервал четем думите на Авицена: "Винаги съм казвал, че конопът, от който се прави хашиш, е тази трева, за която още Хипократ съобщава, че придава на животните един вид бяс и ги кара да се хвърлят в морето."

Всъщност, ако трябва да подредим чудодейните събития, чийто произход е неустановим – евреите ги отдават на магьосничество, християните ги имат за чудеса – то в живота на Исус се открояват три важни момента:

- а) срещата с Царя на Мрака, на връх Четиридесетница, в Иудейската пустиня;
- б) призоваването на Мойсей и Илия на Таворската планина;
- в) финалният диалог с някакъв загадъчен "баща" малко преди арестуването в Елеонската планина.

Всичко това представлява поредица от магически действия, забранени от еврейската религия под страх от *смъртно наказание*.

В сцената на Изкушението (Матей, IV, Марко, I, Лука, IV) Исус е подтикнат от Светия дух да се усамоти в продължение на четиридесет денонощия на един връх, наречен днес връх Четиридесетница, *за да бъде там изкушаван от дявола*. Става дума за изпитание преди посвещаване: подложеният на него трябва да надделее над Долния свят, ако иска да се сдобие с подкрепата на Горния. Срещаме този епизод и в живота на Буда, а и на всички велики чудотворци. След това победителят е "*подпомаган от цялото Небе и му се подчинява целият Ад*" според известната сентенция на кабалистите.

Интересно би било да си отговорим дали става въпрос за призоваване на някакво създание, което трябва да се яви, чрез заклинания с ритуали и думи, или, напротив, изолирането за четиридесет дни в самота и пост е достатъчно само по себе си явяването най-неочаквано да стане? Няма текст, който да уточнява това. Със сигурност можем да смятаме за очевидно преувеличение Исус да е престоял *четиридесет дни, без да пие* в страшната пустош на Иудейската пустиня. Подложен на всички превратности на плътта, той изтърпява бичуване и разпъване на кръст. Умира било от последното, било от копието на римския легионер. Затова е абсолютно немислимо, че е устоял *на страхотната жега, на свръхнажежените камъни* и обезводняването в пустинята.

Така или иначе срещата с възплъщението на силите на Злото е първата важна магическа изява в легендарния живот на Исус. Има и втора, която общо взето остава незабелязана. Исус и Злото се срещат поне още веднъж и това става най-много няколко дни, преди да го заловят: "И рече Господ: Симоне, Симоне! Ето, сатаната поиска да ви сее като пшеница; но аз се молих за тебе, да не оскъднее вярата ти; и ти някога, когато се обърнеш, утвърди братята си..." (Лука, XXII, 31, 32.)

"Вулгата" на св. Иероним употребява думата *conversus*, което означава преобразен, променен.

Какво можем да заключим от тези чести контакти с Неприятеля?

Втората голяма магьосническа операция става на върха на Таворската планина. Това е известната сцена на Преображение Господне, подробно разказана при Матей (XVII), Марко (IX, 2), Лука (IX, 29), Иоан (I, 14) и във Второто послание на Петър (II, 16).

"И след шест дни Исус взе със Себе Си Петра, Иакова и Иоана, брат му, и възведе ги насаме на висока планина; и се преобрази пред тях: и лицето Му светна като слънце, а дрехите Му станаха бели като светлина. И ето, *явиха им се Мойсей и Илия*, разговарящи с Него. Тогава Петър отговори Исусу и рече: Господи, добре е да бъдем тука; ако искаш, да направим тука три сенника: за Тебе един, за Мойсея един, и един за Илия. Докле още той говореше, ето, светъл облак ги засени; и чу се из облака глас, който казваше: Този е Моят възлюблен Син, в когото е моето благоволение; Него слушайте. И като чуха това учениците, паднаха ничком и твърде много се уплашиха. Но Исус, като се приближи, допря се до тях и рече: станете и не бойте се! А те, като подигнаха очи, не видяха никого, освен едного Исуса. И когато слизаха от планината, Исус им заповяда и каза: никому не обаждайте за това видение, докле Син Човечески не възкръсне от мъртвите." (Матей, XVII, 1–9.)

Най-напред забелязваме, че това призоваване се отнася до *двама мъртви*. Мойсей е умрял на планината Нево преди четиринадесет века. А Илия преди единадесет века е отнесен от "огнена колесница с огнени коне" на небето под смаяния поглед на своя ученик Елисей. Ако е нужно само да се демонстрира родството му с Бога, Исус може да го осъществи и в Иерусалим, в разположена високо стая на приятелско жилище. Но тъй като става дума за *призоваване на мъртви, това трябва да стане настрани, в някое пусто място, близо до небето*. И то поради две причини. Първата е, че подобни ритуали изискват да не се рискува с неочаквана поява на невежи свидетели. Втората е, че в Израел не се шегуват с тези неща, които, ако бъдат разкрити, *се наказват със смърт* според Писанията. (Второзаконие, XVIII, 10, 11 и Изход, XII, 35, 36.) Оттам и препоръката на Христос: "Никому не обаждайте за това видение..." (Матей, XVII, 9.)

Що се отнася до целта на това призоваване, Лука я разкрива, казвайки следното: "И ето, двама мъже приказваха с Него, а те бяха Мойсей и Илия; като се явиха в слава, те говореха за смъртта Му, с която щеше да свърши в Иерусалим..." (Лука, IX, 30, 31.)

Следователно Исус призовава Мойсей и Илия, двамата главни водачи в историята на Израел, за да узнае близкото си бъдеще¹.

Помагат му обичайните магически изпарения на силни халюциногенни вещества, което личи от бълнуването и опиянението, които обхващат учениците, от несвързаните думи на Симон-Петър, който сънува с отворени очи и иска да опъне сенници за дошлите. Защото Лука ни казва че: "...Петра и ония, които бяха с Него, бе налегнал сън..." (Лука, IX, 32), а за Петър, че: "...без да знаеше, що говори." (Лука, IX, 33.)

Що се отнася до "светлия облак", обяснението е много просто. Ако застанете на някой планински връх при непроменливо синьо небе и ако изникне облак, а наблюдателят се окаже обвит от този облак, слънцето, продължаващо да огрява планината, ще направи от облака истински дифузор на светлина и контрастът ще бъде такъв, че наблюдателят, най-вече ако е облечен в бяло, ще изглежда още по-ослепителен.

Ето че стигаме до последното призоваване, което става във вечерта на залавянето му на Елеонската планина, близо до Витания, в местността, наречена Гетсимания, което означава преса за маслини. Да вземем разказа на Лука: "И като излезе, тръгна, както обикновено, за Елеонската планина; и след Него тръгнаха и учениците Му. А като дойде на мястото, рече им: молете се да не паднете в изкупление. И Той се отдели от тях до един хвърлей камък, па преклони колена и се молеше, като казваше: Отче, да щеше да отклониш от Мене тая чаша! Но нека бъде не Моята воля, а Твоята. *И яви Му се Ангел от небето и Го подкрепяше.*" (Лука, XXII, 39-43.)

"Като стана от молитва, дойде при учениците и ги намери заспали от тъга; и рече им: защо спите? станете и се молете, за да не паднете в изкушение." (Лука, XXII, 45, 46.)

Тук ще поставим първия въпрос: как може човек да е заспал от тъга? Страхът и болката имат обратно въздействие и ни пречат да спим. Този сън от тъга, този *сатурнов* сън, за кой ли път е предизвикан от изпарения, вероятно на *datura stramonium* или буника, смесена с галбанум или "хелбена", която се кади в Храма. Защото става въпрос за *ново призоваване*, вече не на Мойсей и Илия, а на *неговия баща*. Но кой точно? Ще го разберем по-късно.

Вторият въпрос е следният: щом учениците са заспали, щом той се е отдалечил на разстояние *един хвърлей камък*², как научаваме думите от диалога с бащата?

Не от учениците, които са заспали. Не и от него, понеже Исус дори не успява да предупреди най-после събудилите се свои ученици за приближаващата се опасност. С факли в ръка изникват римските войници от кохортата, слугите от Храма, въоръжени с мечове и сопи, водени от неговия племенник Иуда. Следва залавянето.

"Кореспондентът" е едно лице, за което споменава само Марко, а подробностите са повече от любопитни: "Тогава всички ученици Го оставиха, и се разбягаха. Един момък, обвит с платнище по голо тяло, вървеше подире Му; и войниците го хванаха..." (Марко, XIV, 50-52.)

Учудващо е, че през март навръх Елеонската планина на някакъв младеж му хрумва да върви "обвит с платнище по голо тяло", и то през нощта, в най-студените часове. Толкова студени, че е запален огън в двора на Каиаф, където няколко минути по-късно Петър ще се отрече от своя Учител (Иоан, XVIII, 18.)

В латинската "Вулгата" на св. Иероним за платнище е използвана думата *sinon*, означаваща "саван, плащеница". А това няма нищо общо с дрехата, която един евреин би трябвало да носи в ония времена. Този момък може би изпълнява ролята на ангела, за който споменава Лука: "И яви Му се Ангел от небето и Го подкрепяше" (XXII, 39-43). От него научаваме за молитвата, която Исус отправя към "своя баща". Всъщност това е класическият съучастник в подобен род спектакли.

И разбираме, че целият този мизансцен преследва единствената цел действително да подкрепи Исус в неговата мисия. Той знае, че тя го води към страшен край, че стопява надеждата да успее да освободи Израел. Тази мисия, да възстанови Давидовото царство, особено след оттеглянето му във Финикия, е променила "царството", което вече не е от този свят. Но фанатиците, с които се е заобиколил, не са така чувствителни към промяната.

Едните организират тази измама, за да го активизират отново в този чисто политически месианизъм, макар и без надежда за успех. Друг стига още по-далече и го предава: това е *собственият му племенник, синът на Симон-Петър, Иуда Искариот*. Щом Исус изчезне, царското онаследяване на Израел се прехвърля върху Симон-Петър, а той, Иуда, става престолонаследник. Останалите ще се възползват от нощния мрак, от слабата светлина на факлите, носени от войниците, ще се слеят със сенките на Елеонската планина и без скрупули ще избягат¹.

¹ Нима не го знае? Или не знае и защо е дошъл?

² Разстоянието за един изстрел с прашка в ония времена.

¹ В действителност Симон е брат на Исус: "...Не е ли Той на дърводелеца син?... и братята Му — Иаков и Иосия, Симон и Иуда? (Матей, X†††,55). От друга страна, Иуда Искариот е син на Симон: "...един от учениците му, Иуда Симонов Искариот..." (Иоан, X††, 4). А и други текстове уточняват, че двамата са „кръвни братя“ (Павел, Рим, †X, 5, Евсевий Кесарийски „Църковна история“, †††, XX, †). Що се отнася до „тридесетте сребърника“, има ги и тях, включени през 4 век от анонимните фалшификатори, редактирали и заимствали пасажа от Книга на пророк Захария (X†, 12): „И те ще Ми претеглят за отплата трийсет сребърника..." Тъй като цената за главата на Исус сигурно щеше да е значително по-висока.

За евреите от онова време няма съмнение, че Иисус се отдава на забранените науки. Слухът за срещата му със Самаил в Иудейската пустиня бързо се разпространява. Знае се, че е победил Царя на мрака. С това според общото магическо учение последният е подчинен и вече трябва да му служи: "А фарисеите, като чуха това, рекоха: "Той не изгонва бесовете, освен чрез Веелзевула, бесовския княз." (Матей, XII, 24.)

"Това каза Той, понеже говореха: в Него има нечист дух." (Марко, III, 30.)

В епизода с развратната жена можем да предположим, че той използва магическа техника, било за гадаене, било за пречистване: "А Иисус се наведе надолу и пишеше с пръст по земята, без да обръща на тях внимание. А като настояваха да Го запитват, Той се поизправи и им рече: който от вас е без грях, нека пръв хвърли камък върху нея." (Иоан, VIII, 6, 7.)

Вероятно в случая се касае за "геомантично" гадание. Даже в наше време в Мароко, Тунис, навсякъде в Близкия изток, някои гадатели гледат с една техника, която наричат "дарб-ел-ремел", "изкуство на пясъка". С помощта на точки или тирета, нанесени с пръст по пясъка, се получават оракулски фигури, чийто брой е неизменно шестнадесет и те дават отговора на зададения въпрос.

Може да се говори и за метод за особено психическо разтоварване. Начертават се върху пясъка или земята някои магически диаграми, "обектът" минава над тях и се чувства разтоварен, тъй като злият дух не е понесъл преминаването над свещените рисунки. Оттук идват и предпазващите татуировки.

Можем да си обясним опрощението, което Иисус дава на развратните жени или проститутките, с присъствието на много от тях в неговото родословно дърво. Най-напред Тамара (Битие, XXXVIII, 12–19), която на един кръстопът се отдава на свежъра си, без той да я е познал и с цел да се омъжи за него. Следва Раав, официалната проститутка на Иерихон, която укрива изпратените от Осия шпиони преди разрушаването на Иерусалим и така спасява живота си. После ще се омъжи за Соломон, син на Наасон, Иудейски княз, ш ще роди Вооз (Осия, II, 1, VI, 17 и Матей, I, 5). После идва ред на Рут, съпруга на Махлон, а после на Вооз, която произхожда от моабитите, раса, получила се от кръстоската на пияния Лот и двете му дъщери. Такъв произход би трябвало да е пречка за сродяването на Рут с традиционното еврейско семейство (Рут, I, 4, II, 2, III, 9, IV, 5 и Матей, I, 5). Накрая, това е Витсавея, жена на Уриа, офицер на Давид, когото този цар убива, за да отнеме жена му за любовница, без последната да има нещо против. От това прелюбодеяние ще се роди Соломон (Матей, I, 6.)

Нещо друго, изглежда, че както и учениците му, Иисус не успява да излекува всички, които се обръщат към него за помощ: "А когато Иисус беше във Витания, в къщата на Симон Прокажени, приближи се до него една жена, която носеше алабастрен съд..." (Матей, XXVI, 6.) Значи става дума за жилището на неговия приятел Лазар, брат на Марта и Мария, които неизменно му предлагат гостоприемството си в Иерусалим¹. А въпросният Симон си е все прокажен.

Епизодът с призоваването на Мойсей и Илия на Таворската планина е главният кръстопът в съдбата на Христос. Дотогава той продължава претенциите на баща си Иуда Гамалиел за трона на Давидовото царство. Неговите ученици, приятели и кръвни братя го наричат Господ ("адонай"), защото той е техен господар. Във всички държави от Близкия изток в ония времена, а и векове след тях, тази дума замества "сир" на средновековна Европа. Пред публика съпругата на краля се обръща към него с "господарю мой" или "сир".

Но след тази странна церемония в присъствието на Петър, Иаков и Иоан (пак те ще го придружават и в Гетсимания), Иисус вече няма да е същият. Само той ще разбере, че политическият, земният месианизъм е безнадежден. Провидението има други намерения и не го е грижа за връщането на Давидовите потомци на трона на една миниатюрна държавица. След това призоваване нещо в него се променя, *една много висша същност го обзема и ще си служи с него, за да моделира наново света*. За него тя се нарича Илия. И какво чудно? Той познава само собствената си национална митология. За легионите войници, крачещи в първите бойни редици, тази същност от векове носи името *Митра*.

Иисус има пълното съзнание за този феномен на "психическо обсебване". Откъдето и думите му към Симон Зилот, неговия кръвен брат и законен наследник по старшинство на родството: "Истина, истина ти казвам: когато беше по-млад, сам се опасяваше и ходеше, където си щеше; а като остареееш, ще простреш ръцете си, и друг ще те опаше и поведе, където не щеш..." (Иоан, XXI, 18).

А на Голгота, прикован към позорния кръст, той пак ще призове Илия: "...а около деветия час Иисус извика с висок глас: Или! Или! Лама савахтани!" (Матей, XXVII, 46). Анонимните писари, които редактират Евангелията, няма да пропуснат да го преведат като: "...сиреч, Боже Мой, Боже Мой! Защо си Ме оставил?" (Матей, XXVII, 46.) Но евреите, присъстващи на разпъването, няма да се подлъжат: "Някои от стоящите там, като чуха, казваха: "Той вика Илия..." (Матей, XXVII, 47).

Някои тълкуватели и лингвисти, специалисти по мървите езици, смятат, че тази фраза е на финикийски език и означава: "Боже Мой! Боже Мой! Мрак! Мрак!", което можем да си обясним със състоянието на агонизиращия човек, чийто живот постепенно гасне. И съзира страховити гледки, като описаните в тибетската "Книга на мъртвите" или в

¹ За отбелязване е, че Иисус никога не преспива нощем в Свещения град на Израел. Пристигнал вечерта, той върши, каквото има да свърши, и въпреки умората бързо заминава за Витания и ноцува там, в подножието на Елеонската планина. Защото с падането на Слънцето затварят вратите на Иерусалим, докато село Витания няма такива. При затворени врати и неосветени улици нощният Иерусалим е като капан за мишки. А когато положението стане още по-тежко, той ще престане да ноцува във Витания и ще прескача до Гетсимания

апокрифа "Книга на Иосиф Дърводелеца". Ще рече, това са само вътрешни фантазми, освобождаващи се от подсъзнанието на агонизиращия.

Оставяме този превод на тяхна отговорност, защото според нашето мнение и както ще видим скоро, тези последни думи имат съвсем друго значение.

ЦАРЯТ НА ЕВРЕИТЕ

Достойнството, с което ви удостояват, често е слугуването, което ви налагат.

РАВИН ГАМАЛИЕЛ, †, 2 век

Вярващите обичат често да повтарят думите (според нас добавени през 4 век от анонимните писари), с които Исус се обявява за цар на извънземно царство: "...Моето царство не е от този свят, ако беше царството Ми от този свят, Моите слуги щяха да се борят, за да не бъда предаден на иудеите; но *сега* царството Ми не е тук..." (Иоан, XVIII, 36).

Ако анализираме внимателно това изречение, ще стигнем до важно заключение: Исус сам признава, че се е излъгал. *До залавянето си той е вярвал, че неговото царство е от този свят*, но понеже е изоставен от своите, предаден и пленен, вижда, че съдбата му не е да стане цар. Тогава, мисли си той, ако не е цар на този свят, значи ще бъде другаде, *сред мъртвите*, и така несъзнателно заимства и присвоява една легенда, която би трябвало да е познавал – тази за Озирис. Така можем да си обясним и страшната фраза в края на отговора му на Пилат: "Но *сега* царството Ми не е тук." (Пак там).

Ако не ни удовлетворява подобно тълкуване, можем да прибегнем до друг откъс от каноничните Евангелия: "А когато дойдоха в Капернаум, приближиха се до Петра ония, които събираха дидрахмите¹, и рекоха: вашият Учител не плаща ли дидрахма? Той отговори: Да. И когато влезе къщи, Исус го изпревари и рече: как ти се струва, Симоне? *Земните царе* от кого взимат мито или данък? От своите ли синове, или от чуждите? Петър Му казва: от чуждите. Исус му рече: *"И тъй, синовете са свободни..."* (Матей, XVII, 24–26.)

Така с тази проста фраза Исус въобще не се обявява за син на небесния цар, а чисто и просто зза син на един от *земните* царе, какъвто е Давид.

За щастие в каноничните Евангелия са запазени и други стихове, защото са се изплъзнали на цензурите въпреки строгите ревизии, осъществявани през първите пет века от н. е. Ще ги разгледаме един след друг: "А когато се роди Исус във Витлеем Иудейски в дните на цар Ирода, ето, мъдреци от изток дойдоха в Иерусалим и казаха: де е родилият се Цар Иудейски? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним." (Матей, II, 1, 2.)

В случая месианското пророчество и евангелският текст не говорят за *цар на Света*, за възплатен Бог, а за *цар Иудейски*, който ще властва над Израел, което предполага, че предстоят важни за ония времена събития: възстановяване на еврейското единство, нарушено най-напред с рразделянето на Самария, после със създаването на тетрархиите и с римския протекторат над останалата територия.

Много показателен в това отношение е текстът на Иоан: "Тогава Пилат пак влезе в преторията и повика Исуса и Му рече: Ти ли си *Иудейският Цар*? Исус му отговори: от себе си ли говориш така, *или други ти казаха за Мене?*" (Иоан, XVIII, 33, 34.)

Тази думи показват, че Исус е подозрителен. Преди да отговори, че претендира за трона на Израел, нещо, което може да му струва живота, той иска да научи какво може да знае Пилат за тази претенция. Но оттук се вижда, че мълвата вече смята Исус за цар, защото е "Син Давидов". Оттам и последвалото признание: "А Пилат Му рече: и тъй, цар ли си Ти? Исус отговори: ти казваш, че съм цар..." (Иоан, XVIII, 37.)

Синоптичните Евангелия са още по-ясни: "А Пилат Го попита и каза: Ти ли си Царят на иудеите? А Той отговори и му рече: ти казваш." (Матей, XXVII, 11, Марко, XV, 2, Лука, XXIII, 30.)

Ходът на процеса показва недвусмислено, че Исус е изправен да отговаря пред Пилат като *цар на иудеите, цар на Израел*... "А той им отговори и рече: искате ли да ви пусна Иудейския цар? /.../ Пилат отговори пак и им рече: какво искате да сторя с Тогава, Когато вие наричате *Иудейски Цар*?" (Марко, XV, 9 и 12). Този откъс свидетелства, че за голяма част от населението Исус е законния цар.

Така е и за повечето римски войници. Когато се гаврят с него в преторията, те се подиграват с царската му титла, защото са в течение на нещата, никакво колебание, пълна осведоменост. "След това войниците управителски взеха Исуса в преторията, събраха срещу него цялата чета войници и, като Го съблякоха, облякоха Му багреница; и

¹ Две драхми е бил определеният данък за храма.

сплетоха венец от тръни, наложиха Му го на главата и Му дадоха в дясната ръка тръст; и като заставаха пред Него на колене, присмиваха му се и думаха: радвай се, Царю Иудейски!..." (Матей, XXVII, 27–29.)

Не случайно го обличат в багреница, за да пародират претенциите му за трона, тъй като в ония времена пурпурните дрехи са характерни за монарсите. А когато го разпъват, над главата му окачват надпис, който напомня за тази претенция: "... и туриха над главата Му надпис, който показваше вината Му: Този е Иисус, Царят Иудейски." (Матей, XXVII, 37.) Марко е още по-кратък. И според него надписът е само: "*Цар Иудейски*" (Марко, XV, 26.)

Тази краткост подчертава главният мотив за осъждането на Иисус – *бунт срещу цезаря*, престъпление, наказвано със смърт. Към този мотив ще се прибавят и други, не по-малко тежки – черна магия, размирици, бунтовничество и др.

А когато еврейските му противници се струпват край разпятието му, те го предизвикват да слезе от кръста, като се подиграват именно с царската му титла: "Христос, *Царят Израилев*, нека слезе сега от кръста, та да видим и повярваме..." (Марко, XV, 32.)

Още едно неволно свидетелство за намерението на Иисус да бъде цар на Израел ни дава Иоан: "А първосвещениците иудейски казаха на Пилата: недей писа: Цар Иудейски, но че *Той каза: Цар Иудейски съм...*" (Иоан, XIX, 21.)

Има период, в който Иисус е можел да стане цар, ако не на цял Израел, то поне на част от него. Откриваме при Иоан следния показателен откъс: "А Иисус, като разбра, че възнамеряват да дойдат да Го грабнат, за да Го направят цар, пак се отдалечи в планината самичък..." (Иоан, VI, 15.)

Този отказ на Христос да бъде обявен за цар, ще изкуши някого да види противоречие с предишните текстове. Но без основание. Защото, ако той се стреми към нещо, то това е тронът на Израел, а не на което и да е от малките царства. Той иска да обедини враждуващите Иудея и Самария, разделени след смъртта на Соломон през 930 г. пр. Христа. Доказва го следният цитат: "Иерусалиме, Иерусалиме, който избиваше пророците и с камъни убиваш пратените при тебе! Колко пъти съм искал да събера чедата ти, както кокошка събира пилците си под крилето, и не рачихте! (Матей, XXIII, 37.)

Ето с какво можем да си обясним контактите на Иисус с територията на Самария, на които иудейците не гледат одобрително. Една обединена Палестина би могла да се изправи срещу Римската империя и да постигне свободата си.

А тези, които "възнамеряват да дойдат да Го грабнат, за да Го направят цар", не са от неговите хора. Те са тъпла бездомници, сбирщина от скитници и разбойници. Във всеки случай, изглежда че те не са автентични евреи, а хора със смесена кръв и един евреин, който смята, че има легитимни права над трона, би трябвало да ги избягва. В този смисъл е достатъчно да прочетем казаното от Иоан: "След това Иисус отиде отвъд морето Галилейско, сиреч, Тивериадско..." (Иоан, VI, 1.)

"Когато пък се свечери, учениците Му слязоха при морето, и като влязоха в кораба, потеглиха за отвъд морето в Капернаум. Беше се вече стъмнило, а Иисус не бе дошъл при тях..." (Иоан, VI, 16, 17.)

Достатъчно е да вземем една карта на района, за да констатираме, че:

а) Иисус и привържениците му заминават първо за Тивериада и прекосяват Галилейско море. Там заговорничат да го отвлекат през нощта, за да го направят цар (Иоан, VI, 15.);

б) те отплават отново и пак прекосяват Галилейско море, но този път в посока Капернаум.

Простият преглед на картата показва, че първият им престой на суша е на територията, наричана Декаполис, елинистична федерация от десет града, следователно обитавана от гръцко население и която дължи на Помпей обявяването си за свободна. Но за Иисус е нежелателно да бъде цар на една "нечиста", нееврейска нация. Тук е цялата тайна на неговия отказ. А намерил убежище в Капернаум, той е в Галилея, ще рече – у дома.

От друга страна, съществува един коптски апокриф, "Евангелие на дванадесетте апостоли", смятан от учения Ориген за най-старото апокрифно евангелие заедно с "Египетско евангелие". Според него вероятно и двете предхождат Евангелието на Лука. "Евангелието на дванадесетте апостоли" представя едно много любопитно предание за възможността Иисус да е бил преживе цар. Евангелието е преведено към 1904 г. от д-р Е. Ревию, професор и реставратор в Лувъра. Той твърди, че "твърде подробните разкази на въпросното евангелие предлагат много любопитни разкрития, написани през втори век, защото още през трети век Ориген го определя като стар апокриф, чиито автор би могъл да бъде св. Лука". (Пак там, с. 128.)

Обаче в първите откъси се говори за някой си Карий, който бил изпратен от император Тиберий, за да определи нов тетрарх, докато според каноничните Евангелия, се търси Иисус, за да бъде провъзгласен за цар. (Иоан, VI, 15.) Робинсън предполага, че в действителност Карий е Кириний от Евангелието на Лука (II, 2). Д-р Ревию от своя страна смята, че по-скоро е Кай, който, според Тацит, е изпратен от Тиберий да омиротвори Армения и да наложи там цар по свой избор.

Според друг откъс, който би трябвало да предхожда първите, Тиберий още преди да е решил да сложи нов тетрарх на мястото на Филип, получава от брат му Ирод Антипа донос, който го изобличава в подготовка на заговор.

Тогава Тиберий нарежда да се отнемат имуществото и тетрархията на Филип, като оставя живи жена му и тяхната дъщеря. Всъщност Ирод Антипа вероятно е искал да анексира тетрархията на Ирод Филип.

Можем ли да заключим, че това е поводът Ирод Антипа да си присвои за съпруга снахата Иродиада и нейната дъщеря Саломея? Много е възможно и в такъв случай вече сме в 29 г. сл. Христа.

Както и да е, *там някъде ще намерим обяснението на това, което каноничните Евангелия не поясняват* – причините за тайнственото скарване между Пилат и Ирод Антипа, които се помиряват едва след залавянето на Исус, понеже то дава възможност на Ирод Антипа да констатира, че Пилат повече не поддържа кандидатурата на Исус (Лука, XXIII, 12.) Един откъс от откритото в началото на този век "Евангелие на св. Петър" като че ли потвърждава всичко това.

А ето и пасажите от "Евангелие на дванадесетте апостоли", които описват намерението на Тиберий да провъзгласи Исус за цар на мястото на Ирод Филип, тетрарх на Голанитида, Трахонитида, Ватания и Пания: "Ирод също беше тетрарх, но на Галилея. Накрая го обзе Сатаната. Вдигна се и се яви пред императора Тиберий. Пред него той обвини Филип в ... (Тук липсва текст.) Императорът се ядоса много и каза: "Цял свят е подчинен на моята воля от времето, когато Бог предостави всичко в ръцете на моя баща Август. А Филип подклажда бунт срещу властта ми. Аз няма да позволя това." И той заповяда... (Липсва текст.) "Ще конфискуваш всичко, което е на Филип, ще му вземеш къщата. Ще му отнемеш имуществото, слугите, добитъка, всичките му богатства, всичко негово и всичко това ще изпратиш в моята столица. Целият му имот ще стане мой и нищо няма да му оставиш, освен живота му, този на жена му и този на дъщеря му." Ето какво казва Тиберий на нечестивия Ирод Антипа.

Антипа се върна заедно с тези, които изпратиха да го придружават. Той залови Филип, без последният защо се отнасят така с него.

Така се случи, че в дните, когато Исус възкреси Лазар, един големец от Галилея беше дошъл да се срещне с Ирод по въпроса за администрирането на области, преди това принадлежали на Филип, но след отнемането им опустошени от него под претекста, че си отмъщава за жена си, взета му от Ирод Антипа.

Карий (това е големецът, изпратен от императора) щом чул за чудесата, вършени от Христос, побърза да го види и стори това. После Карий се върна с новина за Исуса и каза на Ирод: "Този е достоен да го направим цар на цялата Иудея и областите на Филип."

Когато Ирод чу тези неща за Исус, той бе крайно затруднен и отправи силни обвинения към Исус като прибави: "Ние не искаме той да стане цар на Иудея." Събра също така всички големци на евреите. Каза им какво мисли Карий (Кай) за Исус, за да го направи цар. Тогава Ирод заповяда като рече: "Този, когото хванем, че е съгласен с това нещо, ще бъде посечен с меч и ще изземем цялото имущество, което намерим в жилището му."

Ана и Каиаф, големци на евреите, се явиха заедно пред Карий, пратеника на император Тиберий. Те опровергаха лъжите и фалшивите показания срещу Исус, от раждането му до тогава. Някои го изкарваха магьосник, други – че е отгледан само от жена¹, трети – че е размирник и че е разрушил синагогата на евреите (Храма).

След тази среща Ирод Антипа поиска от всеки знатен евреин по една златна лира и събра голяма сума. Даде я на Карий, за да не каже истината за Исус на император Тиберий. Карий взе парите от ръката на Ирод и изпълни обещанието си." (Пак там, II фрагмент.)

Всичко това не е толкова лишено от основание, колкото изглежда на пръв поглед поради наивността на разказа. Защото тази реставрация според Тиберий би умиротворила веднъж завинаги териториите, които са в непрекъснат раздор помежду си. Той иска да ги повери на един законен владетел, на един "Син Давидов". Ако същият този претендент, водач на постоянни бунтовници, син и внук на размирници, поеме по този начин по пътя на законността, сам би умиротворил страната. Така, сдобил се с нещо като годишна заплата от събираните такси и данъци, той ще има легални доходи. Между другото, коронясвайки Исус за цар на всички евреи, Рим е щял да удовлетвори мнозинството от населението, което трудно понася тиранията на иудейските царчета. Но това очевидно не изнася на Ирод Антипа.

Тази версия на "Евангелие на дванадесетте апостоли" обяснява два загадъчни откъса от каноничните Евангелия.

"В същия ден дойдоха някои фарисеи и Му казаха: излез и замини оттук, защото Ирод иска да Те убие." (Лука, XIII, 31.)

"А Исус, като разбра, че възнамеряват да дойдат да Го грабнат, за да Го направят цар, пак се отдалечи в планината самичък." (Иоан, VI, 15.)

Съвсем очевидно е, че ако Исус се беше ограничил само да изцелява болни и да проповядва праведност, Ирод Антипа не би имал никакви основания да желае смъртта му. Ако лукавият тиранин се решава да го убие, то е защото Исус представлява за него заплаха, и то в област, засягаща интересите му на монарх. *А за това трябва Исус*

¹ Намек за твърдението на някои, че Исус е незаконен син на римски или асирийски наемник.

с поведение, с думи и дела да е демонстрирал подобна заплаха. Ето ни далече от пасторалната идилия, която описва, или по-скоро си въобразява Ернест Ренан.

Но на Исус не му е писано да бъде цар и противно на легендата за Благовещението "Господ Бог" не му дава "трона на Давид, неговия баща" и той не царува "вечно над дома на Иаков". Защото за по-малко от четиридесет години след неговата екзекуция вече няма дом на Иаков и Израел не съществува.

И все пак, в "Галилейски завет", чиито най-стари открити преписи са най-рано от осми век, поне е уточнена датата на прословутото "завръщане" на Христос в цялата му слава. Би трябвало първоначалната редакция на текста да предхожда тази дата, защото, ако е по-късна, това не би било пророчество. Ето този фрагмент, превод от етиопски, по най-стария познат ръкопис: "Истина ви казвам, аз ще дойда, както изгрява слънцето, ще бъда седем пъти по-бляскав от него в своята слава, докато пред мен ще върви моят кръст. Ще дойда да съдя живите и мъртвите... Ние му казахме: О, Господи, след колко години ще се завърнеш? И той ни каза: Когато годината 150 ще е навършена, в дните на Пасха...!" (Пак там, 28, фолио 16.)

Значи първоначалната редакция е предходна, но близка до 150 г.

Въпреки добрите намерения, с която нашия герой обявява своето завръщане, той не се връща нито през 150 г., нито през хилядната. Очакването продължава.

16

МЕСИАНСКИЯТ ДЕСЯТЪК

Преподаването на „Тора“ не трябва да бъде лопата за събиране на пари...

РАВИ ЗАДОК, 50 г. сл. Хр.

За да разберем реквизициите, облагането и насилствените отнемания, които сикарите налагат на хората в Израел, и то за сметка на данъците, определяни от римляните и нудейските тетрарси, в чиито очи това си е чисто разбойничество, трябва да си припомним две неща:

а) всяка партизанска армия живее на гърба на страната, където се разпростират действията и, иска или не, харесва или не местното население; другояче не би и могло да бъде;

б) при нашите сикари, убедени, че представляват еврейската монархия в цялата и легитимност, освен всичко е налице и дословната подкрепа на Писанията.

Когато евреите пожелават по примера на съседните народи вече да ги ръководят не мъдри старейшини, а цар, пророкът Самуил ги предупреждава, че този цар ще придобие над тях права, които няма да могат да отменят после: "И Самуил обади всички тия думи Господни народу, който искаше от него цар, и рече: ето какви ще бъдат правата на царя, който ще царува над вас: той ще взема синовете ви и ще ги прави свои колесничари и свои конници, и те ще препускат пред колесниците му; и ще ги постави да му бъдат хилядници и петдесетници, да му обработват нивите, да жънат житото му и да му правят войнишко оръжие и всичко потребно за колесниците му; ще взема дъщерите ви да правят благовонни мазила, да готвят ястие и пекат хляб; ще взема най-добрите ви ниви, лозя и маслиненни градини и ще ги дава на слугите си; ще взема десятъка от сеитбите ви и от лозята ви и ще ги дава на скопците си и на слугите си; ще взема робите и робините ви, най-добрите ви момци и ослете ви и ще ги употребява за своя работа; ще взема десятък от дребния ви добитък, а вие сами ще му бъдете роби..." (I Царства, VIII, 10-17.)

Благодарение на тези думи от Писанията по-късно във всички християнски държави ще узаконят васалното положение, кръвния данък, военната служба под знамето на владетеля, десятъка, ангарията и др. А корените на крепостничеството откриваме в последните думи на 17 стих.

Когато фанатичите са убедени, че служат на справедлива кауза и че ги покровителства Бог, бързо минават всяка граница. За пример могат да послужат френските шуани, които много бързо биват наречени от местното население "разбойници" поради неизбежните им "разбойничества". Такива са, пак във Франция, и "другарите на Йеху", които действат край бреговете на Рона и колят републиканците след победата на революцията. Подобни на тях са и някои партизани "маки", които трябва да бъдат ликвидирани, за да не петнат с крайностите си Съпротивата. Така те попадат извън закона и спрямо своите съмишленици. Следователно ако имаме предвид всичко казано дотук, ще разберем по-лесно поведението на Исус и неговата "армия", защото навсякъде по света "нужда закон прави...", а парите са нервната система на войната.

В Евангелията има един откъс, казващ много за начина, по който се попълват месианските редици: "...истина ви казвам, че митарите и блудниците преварват ви в царството Божие; защото дойде при вас Иоан по пътя на праведността, и вие му не повярвахте, а митарите и блудниците му повярваха; вие пък, като видяхте това, не се разкаяхте отпосле, за да му повярвате." (Матей, XXI, 31, 32.)

Проститутките са поставени извън еврейското общество и следващият текст го доказва: "Блудница от Израелевите дъщери да няма, и блудник от Израелевите синове да няма. В дома на Господа, твоя Бог, не внасяй блуднишка плата, нито цена на псе¹, срещу никакъв оброк, понеже едното и другото е гнусота пред Господа, твоя Бог." (Второзаконие, XXIII, 17, 18.)

От тези два цитата може да се заключи, че израелското население в огромното си мнозинство остава сдържано към разпространявания от Иоан Кръстител месианизъм и не е особено склонно за нов бунт (през предходните седемдесет и две години почти четиридесет пъти са ставали размирици, но без успех). Затова тези евреи ще останат без място в бъдещото царство на Сина Давидов, на законния наследник, т. е. на Иисус.

И обратното, тъй като митарите и проститутките застават на негова страна, те ще имат привилегировани места във възстановената Давидова монархия.

Споменатите и без друго са на най-ниското стъпало в иерархията на еврейската нация, нямат какво да загубят, ако се приобщат към месианизма и могат само да спечелят от успехите му.

Да си припомним, че митарите, наречени още гешефтари, са особено презирани от обществото. Пише го в Талмуда: "Разбойниците, убийците и митарите са една стока..."

Те са събирачи на такси, един вид митничари, които седят в малки каменни постройки на влизане в градовете и селата, пред мостове и бродове. Те удържат пари за сметка на римляните (ако се намират на територия, управлявана от тях) или за сметка на тетрархите, т. е. на подвластни на Рим управници. Прибавят към таксата и една десета за себе си, а понякога и повече, защото от това се издържат.

Нашите сикари обаче измислят много прост начин, за да попълват "партийната каса", същата, в която свободно бърка Иуда Искариот, без никой да му попречи (Иоан, XII, 6), тъй като той е от онези, които трябва редовно да я поддържат с нови средства. Това средство е *да се облагат с десятък събирачите на десятък*. В наши дни го наричаме рекет, английска дума, в чийто смисъл се съдържа и насилие.

Анонимните писари, които през четвърти и пети век редактират Евангелията такива, каквито ги познаваме днес, са страдали от липса на въображение. Така, за да се предпазят от отклонения от основната нишка на преданията и за да имат канава, върху която само да разместват думите, те запазват основната историческа конструкция. Фактите са си факти и тях никой не може да отрече. Фалшификациите са прокарани в подробностите и най-вече в коментарите, които те прибавят по-късно.

Най-напред ще видим, че Иисус (или Симон Зилот, неговият брат и помощник) поддържа в месианското движение строга дисциплина, която действа дори в семейната среда. Затова, когато майка му Мария иска да измоли нещо за други двама свои синове, *тя коленичи пред него*. "Тогава пристъпи към Него майката на синовете Зеведеви със синовете си и кланяйки се, просеше Нещо от Него..." (Матей, XX, 20). Знаем, че Мария е името на жената на Зеведей: "...между тях бяха Мария Магдалина и Мария, майка на Иакова и Иосия, и майката на Зеведеевите синове..." (Матей, XXVII, 56). Това е същата Мария, майката на Иисус, защото Иаков, син на Зеведей, е брат на Иисус: "Другиго от апостолите не видях, освен Иакова, брата Господен..." (Павел, "Послание до галатяни", I, 19).

На прословутата сватба в Кана той се отнася с майка си високомерно: "...какво имаш ти с Мене, жено? (Иоан, II, 4.)

Сега по-добре разбираме защо братята и учениците му изпълняват дословно всяка една негова заповед. Там, където наивният вярващ вижда божие знамение, рационалният наблюдател констатира просто известен авторитет на Иисус и пълно покорство на сподвижниците му. В ония времена, а и векове по-късно царските заповеди се изпълняват без сянка на съмнение. Ето как ще бъде организирана нова форма на облагане.

Най-напред да допуснем, че *митарят Леви* и *апостол Матей* са едно и също лице. Това ще ни улесни в разбирането на следващите редове: "Когато минаваше оттам, Иисус видя одного човека, на име Матей, седнал на митницата, и му каза: върви след Мене. И той стана и тръгна след Него." (Матей, IX, 9.)

"Когато вървеше, видя Левия Алфеев, който седеше на митницата, и му каза: върви след Мене. Той стана и тръгна след Него..." (Марко, II, 14.)

"След това Иисус излезе и видя одного митаря на име Левий, който седеше на митницата, и му рече: върви след Мене. И той, като остави всичко, стана и тръгна след Него..." (Лука, V, 27-28.)

Никакви усложнения! Леви получава заповед от своя брат или братовчед, който е и негов цар, и се подчинява. Какво по-нормално от това? Продължението е съвсем просто: "И приготви за Него Левий у дома си *голяма гощавка*, и там имаше *много митари* и *други*, които седяха на трапезата с тях..." (Лука, V, 29.)

"И когато Иисус седеше на трапезата къщи, ето, *мнозина митари* и *грешници* дойдоха и насядаха с Него и учениците Му..." (Матей, IX, 10.)

¹ Псе — проституиращ хомосексуалист

“И когато Исус седеше на трапеза в къщата му, заедно с Него седяха и учениците Му, и много митари и грешници...” (Марко, II, 15.)

Тази “голяма гошавка” май е нещо като “бандитски конгрес” и сравнението не е пресилено, защото самия Исус поставя въпросните митари на последното стъпало в обществената иерархия: “Защото, ако обикнете ония, които вас обичат, каква вам награда? Не правят ли същото и митарите? (Матей, V, 46.)

Той поставя събирачите на такси до проститутките, следвайки по този начин еврейската традиция от Талмуда, който ги приравнява с разбойниците и убийците.

Трябва да кажем, че само допреди тридесет години в тези все още подчинени на вековното разбойничество региони (Йемен, Ирак и др.), издевателствата на събирачите на такси не са по-безвредни от административните злоупотреби и пътните обири.

Самият Исус също никак не обича да си плаща налозите: “А когато дойдох в Капернаум, приближиха се до Петра ония, които събираха дидрахмите и рекоха: вашият Учител не плаща ли дидрахма? Той отговори: да. И когато влезе въкъщи, Исус го изпревари и рече: как ти се струва, Симоне? *Земните царе*, от кого взимат мито, или данък? От своите ли синове, или от чуждите? Петър Му казва: От чуждите. Исус му рече: и тъй *синовете са свободни!*” (Матей, XVII, 24–26.)

Това е така, защото той отлично съзнава, че е син на цар (баща му е Иуда Гамалиел, Син Давидов преди него), следователно трябва да получава, а не да плаща. Оттук и язвителното му отношение към тъй наречените митари: “Ако съгреси против тебе брат ти... нека ти бъде като езичник и митар...” (Матей, XVIII, 15–17.) В случая митарът е поставен дори след езичника. Но от практическа гледна точка той трябва да бъде пазен, защото чрез него се попълва “партийната каса”, за която отговаря Иуда Искариот. Бъдещият предател често бърка в нея, но това не и се отразява чувствително, защото се пълни лесно. Толкова лесно, че Иуда Искариот *все още я държи в навечерието на залавянето на Исус.*

Всъщност Леви–Матей, митарят, е главният събирач. Той натрупва и събира внесените суми от другите митари, а Иуда Искариот, ковчежникът на движението, осчетоводява и съхранява бюджета на зилотите. Напълно е възможно повечето проститутки да са заслужили мястото си в Царството Божие не само с вярата си в него. Те направо подпомагат бюджета.

Впрочем знае се, че Иуда присвоява част от средствата на движението, но все пак не ги поверяват на някой по-честен, *не посмяват да го отстранят от тази функция.* Тук има някаква малка тайна, която заслужава внимание. *Какво толкова знае Искариот, за да е така непоклатим?* Очевидно не много приятни неща, които биха стоварили върху някого позорно и сурово наказание.

Доказателство, че зилотите (или сикарите) използват съдействието на събирачите на такси, е следният откъс от Павел: “Ония от Левиевите синове, които приемат свещенство, имат заповед, да взима по закона десетък от народа, сиреч от братята си, макар и тия да са произлезли от Авраамовите чресла...” (Послание до Евреите, VII, 5.)

Между другото, Исус ще стане “Първосвещеник навеки по чина Мелхиседек”. А ето и продължението: “сам Левий, който взема десетъци, даде десетък...” (Послание до Евреите, VII, 9.)

Тук обаче не става дума за Леви, синът на Иаков и Леа, племенника на Рахела и внука на Авраам. Този Леви никога не е плащал данък никому. Силата и непокорството му са пословични, пише го в Битие. Става дума за този Леви, също Матей, митарят, много близък на Павел. А той не само, че си плаща десетъка, но и организира събирането на същия от събратята си митари. В полза на месианската каса, разбира се.

След смъртта на Исус еврейските бунтове за възстановяване на Давидовото царство ще продължат. Както и събирането на този десетък. Ето какво можем да прочетем по този въпрос при Иосиф Флавий: “По времето, когато Фадий управляваше Иудея, един магьосник на име Тевда убеди голяма тълпа хора да вземат със себе си богатството си и да го последват по крайбрежието на Йордан. Той говореше, че е пророк и след като раздели реката със заповед¹ ще им помогне да я прекосят. С тези слова той излъга мнозина. Но Фадий не ги остави да се радват на лудостта си. Той изпрати срещу тях конен отряд, който ги нападна внезапно, изби повечето от тях, други плени, залови Тевда и след като го обезглави изпрати главата му в Иерусалим. (Иосиф Флавий, “Иудейски древности”, XX, 97, 98)². Намираме се в 45 г.

Знаем, че през 44 г. Иаков Младши, “син Алфеев” е обезглавен в Иерусалим (Евсевий Кесарийски, “Църковна история”, II, 1, 5.) Той има син, който е апостол Иуда, наричан също Тадей. По този въпрос са съгласни всички католически и протестантски тълкуватели. Точно този син е Тевда, също Тадей, който подобно на баща си е обезглавен по заповед на Фадий. Наричат го “магьосник”, защото е наследил от баща си владението на магията, която Исус донася от Египет. Така, както в онези времена наричат астролозите “халдейци” (това е факт), магьосниците са назовавани “египтяни”. През Средновековието ще наричат така и циганите.

Ето защо, когато Павел е задържан в Иерусалим по време на поредния бунт (Деяния, XXI, 27–36), попадаме на следното свидетелство: “Когато щяха да го въведат в стана, Павел каза на хилядника: мога ли да ти кажа нещо? А тоя

¹ Както Елизей, приемник на Илия, е постъпил подобно на учителя си (††, Цар, ††, 8, 14). Този Тевда (който е и Тадей, също Иуда) следва примера на Исус по отношение на Илия.

² Каспий Фадий е изправен от император Клавдий през 45 г. През 46 г. е заменен от Тиберий Александър, който разпъва на кръст през 48 г. Симон Зилот (също Петър) и брат му Иаков–Старши.

рече: знаеш ли гръци? Та не си ти, значи, оня египтянин, който преди няколко дни разбунтува и изведе в пустинята четирите хиляди мъже разбойници!" (Деяния, XXI, 37, 38.)

Явно не става дума за жител на Египет, който не би имал нищо общо с еврейската независимост и Давидовото царство, а за "египтянин" като синоним на магьосник. Всичко това се случва в разгара на въстанието, защото Евсевий Кесарийски и Иосиф Флавий единодушно ситуират тогава и страшния глад: "В ония времена, в Иудея имаше голям глад..." (Иосиф Флавий, "Иудейски древности", XX, 101.)

Едва под перото на анонимните писари, които дооформят целия Нов завет през четвърти и пети век, тези неспирни и страшни въстания се превръщат в незначителни малки бунтове, които били подклаждани от лошите фарисеи, за да навредят на добрите християни, а превъзходните римляни искали да им сложат край и да служат за арбитри, с цел да поддържат обществения ред. Историческата действителност е съвсем друга. Но във времената, когато се редактират Евангелията, цялата Римска империя волю-неволю става християнска. Трябвало е да се щадят императорът и римският народ. Затова ще стоварят всичко на гърба на евреите, останали верни на своята религия.

Ето сега един епизод от грабителствата на зилотите, които анонимните редактори на псевдоевангелията държат да възпроизведат, за да просветят непосветените като съчетаат обикновеното преклонение пред чудотворството с необходимата изящност: "А множеството повярвали имаха едно сърце и една душа; и никой нищо от имота си не наричаше свое, но всичко им беше общо. Апостолите пък свидетелстваха с голяма сила за възкресението на Господа Исуса Христа и голяма благодат беше върху тях всички. Помежду им нямаше ни един, който да се нуждае; защото, които притежаваха земи или къщи, продаваха ги и донасяха цената на продаденото и *слагаша пред нозете на апостолите; и се раздаваше всекиму според нуждата.*" (Деяния, IV, 32–35.)

Да съдържим малко ентузиазма си и да отбележим, че "нуждите" навярно са оценявани съвсем произволно, тъй като другаде четем следното: "В тия дни, когато учениците се умножаваха, произлезе между елинистите (евреи из езическите страни) ропот против евреите, задето вдовиците им не били пригледвани при разпределяне всекидневните дажби..." (Деяния, VI, 1.)

Но да продължим четенето на редходната глава на Деянията: "А един мъж на име Анания, с жена си Сапфира, като продаде имот, скри от стойността *със знаянето и на жена си*, а една част донесе и сложи пред нозете на апостолите. Но Петър каза: Анание, защо сатаната изпълни сърцето ти да излъжеш Духа Светаго и да скриеш от стойността на нивата? Докато беше непродадена, не беше ли твоя, и като я продаде, стойността не беше ли в твоя власт? Защо вложи в сърцето си това нещо? Ти излъга не човеци, а Бога. Като чу тия думи, Анания падна и издъхна; и голям страх обзе всички, които чуха това. А *младежите* станаха, покриха го, и като го изнесоха, погребяха го.

След като минаха около три часа, влезе жена му, без да знае какво се е случило. А Петър я попита: кажи ми за толкова ли продадохте нивата? Тя отговори: да, за толкова. Но Петър и каза: защо сте се наговорили да изкусите Духа Господен? Ето, при вратата са нозете на ония, които погребяха мъжа ти; и тебе ще изнесат. И тя веднага падна пред нозете му и издъхна. Като влязоха *младежите*, намериха я мъртва, изнесоха я и погребяха до мъжа и. И голям страх обзе цялата църква и всички, които слушаха тогава..." (Деяния, V, 1–11.)

В този разказ забелязваме не един и два изненадващи момента. Той е видимо омекотен, но въпреки това насилническата роля на Симон, бащата на Иуда Искариот, чиято безчувственост за сетен път оправдава презимето му "Скала", блика от всеки стих.

Симоновият Свети Дух е повече от подозрителен. Когато синът му Иуда Искариот бърка в общата каса, Светият Дух *си затваря очите* и не се намесва, макар че Иуда е "крадец" (Иоан, XII, 6). Напротив, когато Ананий продава своя имот, за да дари на апостолите част от взетите пари, на него му се отказва правото да запази част от придобитото за себе си. За това се полага смърт. А жена му, която му е предана по силата на закона и на съпругеската любов, жената, която не предава мъжа си, също заслужава смърт.

Според нашите анонимни редактори от четвърти и пети век тъкмо този Дух Утешител, който Исус обещава да изпрати след възнесението си в Небесата (Иоан, XV, 26) като последен дар за своите вярващи, изпълнява функциите на палача.

Поговорката, която казва "какъвто бащата, такъв и синът", може да бъде инверсирана по правилото на силлогизма и да стане: "какъвто синът, такъв и бащата..." Симон Зилот, също Сикарият, този, който заслужава прозвището Скалата заради своята безчувственост, е достоен родител на крадеца Иуда Искариот. Прякорът Скала му е даден още преди Исус да го изкара на сцената: "И като вървеше (Исус) покрай Галилейско море, видя двама братя, Симона, наричан Петър (Камък) и брата му Андрея..." (Матей, IV, 18.)

"А имената на дванаесетте апостоли са тия: първият Симон, наричан Петър (Камък) и Андрея, негов брат..." (Матей, X, 2.)

"Когато видя това, Симон Петър падна пред коленете Исусови и рече: иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек..." (Лука, V, 8.)

"Един от двамата, които бяха чули за Исуса от Иоана и бяха тръгнали след Него, беше Андрей, брат на Симона Петра (Камъка)..." (Иоан, I, 40.)

Ще забележим, че има голяма вероятност нещастният Ананий да е същият, който приютава Павел в Дамаск по време на покръстването му. Тъй като това става през 39 г., убийството на Ананий и съпругата му Сапфира би трябвало да се е случило, след като те напускат Дамаск, за да се преселят в Иерусалим, навярно, за да се спасят от евентуални преследвания след покръстването на Павел. Продаденият имот (Деяния, V, 1) вероятно не е нива, а жилището им в Дамаск. Вече знаем как ги възнаграждат!

Не е трудно да отгатнем как са убити. Страховитата "сика" (тази сирийска, йорданска или палестинска кама, която дава името на сикарите) е страшно оръжие. Родените по тези места в ония времена, а и в наши дни, я допълват с оръжие за удране, било палка от палмово дърво, било тояга от зелен дъб, било сухожилие от бик с навързани оловни топчета. Милицията на Иерусалимския храм използва тези помощни средства в случаите на народни вълнения.

Ананий и Сапфира чисто и просто са зашеметени, ако съдим по моменталното им свличане на земята. И ако на "младежите", всъщност охраната на Симон Зилот, са нужни три часа, за да отидат да погребат Ананий и да се върнат, значи са отнесли трупа доста далече от Иерусалим. Случаят се разиграва през деня. Нощем градските порти са затворени и те не биха могли да излязат.

Възможно е трупът да е скрит в чувал или съндък, свит в положението на зародиш. Извън Иерусалим не липсват писти места, подходящи за нелегални погребения. Трябва само да се отиде достатъчно далече, за да се действа на спокойствие. Достатъчен е един час, за да се измине нужното разстояние. Половин час – да се изкопае гроб, тъй като почвата е ужасно скалиста и трудна за изгребване с лопата. (За да изкопаят малки дупки, в които да заровят изпражненията си, есеите използват брадва, наричана "ашиа".) Още един час за връщане... Така бихме разположили на четири километра мястото, където тайно е погребан Ананий.

Това вероятно е в посока Иерихон, защото според казаното от Иисус, прекосяваният район е пуст и кръстосван от разбойници, които живеят в многобройните пещери наоколо: "Отговори Иисус и каза: един човек слизаше от Иерусалим в Иерихон, и налетя на разбойници, които го съблякоха, изпонараниха го и си заминаха, като го оставиха полумъртъв..." (Лука, X, 30.)

Несъмнено Симон Зилот би могъл да постъпи като повечето сикари, които зарязват умъртвените си жертви напред града, по улици и кръстовища според разказаното от Иосиф Флавий ("Иудейските войни", II, 5). Но обикновено жертвите на техния кървав тероризъм са садукееи или фарисеи. При възможността Ананий да бъде идентифициран като привърженик на новата секта, следствието бързо би направило заключение, че е налице *криминално престъпление*. И вместо обезглавяване, бърза и безболезнена смърт, убиецът рискува да бъде осъден на разпъване, най-жестокото наказание, запазено поради същата причина за големите престъпници. Между другото, тъкмо това сполетява през 47 г. Симон-Петър и Иаков, както вече видяхме.

Сега стигаме до един загадъчен епизод от зараждането на християнството – с "търговците в Храма". Съвременните християни не пропускат никаква да изтъкнат действията на Иисус, който пропъжда търговците заедно със сарафите, за да покажат доколко християнството се противопоставя на крайния капитализъм. Те обаче пренебрегват папските обвинения срещу социализма, "вродено извратен", както буквално се изразява папа Пий XII.

Ето го и този епизод. Ще го разгледаме без сляпото възхищение на вярващите, а така, както би го видял и преценил някой отговарящ за обществения ред, примерно шефът на храмовата милиция. Да отбележим най-напред, че открай време, където има култ, наблизо се навъртат и даставчиците на аксесоари за извършването на култовите обреди.

В днешния Иерусалим, в Мека, Бенарес, Рим, Лурд, Лизийо и Фатима поклонникът ще намери всичко, което му е необходимо, за да засвидетелства вярата си в своя Бог. Така е и в ония далечни времена пред Иерусалимския храм. Тези неща не учудват никого. Краят на това положение не е непосредствено предстоящ, уточнява пророкът Захария. Споменавайки този далечен ден, когато Иерусалим ще стане месианската световна столица и когато Израел ще победи всички нации и те ще идват "да се поклонят на Царя, господа Саваота" (Зах., XIV, 16) – нещо, което със сигурност не е утре – големият ясновидец казва следното: "В онова време дори до конските обори ще бъде (начертано): светиня Господу, и котлите в дома Господен ще бъдат като жертвените блюда пред олтаря. И всички котли в Иерусалим и Иудея ще бъдат светиня на Господа Саваота, и ще дохождат всички, които принасят жертва и ще варят в тях, и *няма вече да има нито един ханаанец (търговец) в дома на господата Саваота в оня ден...*" (Зах., XIV, 20, 21.)

Ето сега евангелския разказ. Иисус е тръгнал от Иерихон за Иерусалим и го следва голяма тълпа: "И когато излизаха из Иерихон, *подире Му вървеше множество народ...*" (Матей, XX, 29). "Когато наближиха до Иерусалим и дойдоха до Витфагия при Елеонската планина, Иисус изпрати двама ученици, като им каза: идете в селото, що е настреща ви, и веднага ще намерите вързана ослица и осле с нея; отвържете и докарайте Ми ги; и, *ако някой ви рече нещо*, ще кажете, че те са потребни Господу; и веднага ще ги прати. А всичко това стана, за да се сбъдне реченото чрез пророка, който казва: "кажете на дъщерята Сионова: ето, твоят Цар иде при тебе кротък, възседнал ослица и осле, син на подяремница". Учениците отидоха и сториха тъй, както им бе заповядал Иисус: докараха ослицата и ослето и метнаха им дрехите си по пътя; други пък сечаха клони от дърветата и постилаха по пътя; и народът, който вървеше отпред и който Го съпровождаше, възкличаваше и казваше: осана Сину Давидову! Благословен Идещият в име Господне! Осана във висините! (Матей, XXI, 1–9.)

Да спрем дотук. Ако в ония времена идвате от Иерихон и вече сте стигнали до Витфагия, пред вас се откриват два пътя. Единият се изкачва нагоре към върха на Елеонската планина от дясната ви страна, следователно в посока североизток. Другият води право пред вас, преминава през Гетсиманската градина, която е в подножието на планината. После пътят пресича местността, наречена Гетсимания, където има преса за маслини и склад. Това място ще се прочуе впоследствие. *Но преди Иерусалим няма населено място.*

Всъщност в обратна посока е Витания, където живеят Симон Прокажени, Лазар и сестрите му Марта и Мария, всички те роднини и приятели на Исус. Ако магаричата и нейното магаренце са били привързани за маслиново дръвче в Гетсиманската градина или някъде в село Витания (което предполага отклонение от маршрута), то това е предварително подготвено, за да "се сбъдне" без усложнения видението на Захария. Това е завършващият щрих. Разбира се, някой наблюдава животните и се грижи за тях, за да не бъдат откраднати и за да бъдат невредими взети и откарани навреме при получателя си. Което и става.

А когато Исус им нарежда да кажат "те са потребни Господу", той има предвид царствения си статут (Господ в смисъл на господар), а не божествения си произход. Тези думи всъщност са паролата и пазачът на двете животни ги предава без усложнения на дошлите да ги вземат. Това е, както се казва, "съвпадение с пророчеството". Но да продължим.

"И когато влезе в Иерусалим, цял град се потресе, и думаха: кой е Този? А народът отговаряше: Този е Исус, пророкът от Назарет Галилейски. И влезе Исус в Божия храм, изпъди всички продавачи и купувачи в храма, прекатури масите на менячите и пейките на гълъбопродавците, и казваше им: писано е: "Домът Ми дом за молитва ще се нарече", а вие го направихте разбойнически вертеп..." (Матей, XXI, 10-13.)

Ето какво казва и Исаия: "И синовете на другоплеменниците, които са се присъединили към Господа, за да Му служат и да обичат името на Господа, да бъдат негови роби – всички, които пазят съботата, да я не осквернят и здраво се придържат о завета Ми, Аз ще заведа на светата Си планина и ще ги възрадвам в Моя дом за молитва..." (Исаия, LVI, 6, 7.)

Тук въобще не става дума за разбойници. Съвсем разбираемо е, че ужденците и израилтяните, които идват на поклонение в Иерусалим, ще искат да принесат своите жертви в Храма. Този Храм е разделен на две главни части. От едната страна са разположени едно до друго предверия с техните преградки и портици, до които имат достъп съответно чужденците, израелските жени, мъжете, свещениците, принасящите жертви жреци, първосвещеникът. Прекрачването на преградите е строго забранено и се наказва със смърт. По нататък е олтарът, същинското Светилище, следвано от *Светая светих*, където достъп има само първосвещеникът един път годишно. Така е и в императорския град в Пекин или в московския Кремъл. А дребните търговци и сарафите ссе разполагат само в полусвещените места. Те са необходими за култа и никой не се заяжда с тях. Без тях, без продажбата на животни за жертвоприношенията е невъзможно извършването на службите.

Исус доста се престаравя в строгостта си към този малък свят на търговци и сарафи, особено щом знаем, че лично той избира за свои апостоли двама убийци, баща и син, като синът на всичко отгоре е и крадец, а именно Симон Зилот и Иуда Искариот. Освен това, бити и гонени са *богомолците купувачи*.

Всъщност случилото се е подготвено предварително и грижливо. Исус не е в състояние сам да катурне масите на сарафите и да разблъска всички търговци, които чакат клиенти в предверията. Те заемат обширно пространство, колкото панаир или земеделски пазар. *Множеството народ*, което го следва от Иерихон, е събрано тъкмо за това. Побоят е замислен отпреди и се разгаря веднага след думите на Исус. Можем да се запитаме, дали всичките пари, пръснати по земята, стотиците златни и сребърни монети са събрани от законните им собственици? Вероятно, известен брой Искариоти, дошли от Иерихон специално с тази цел, са ги напъхали в джобовете и пазвите си. Може би тези сарафи и търговци са по-малко сговорчиви от събирачите на такси.

Можем с основание да се запитаме как така "стратегът" на Храма, командващ неговата милиция, не изпраща веднага след сблъсъка въоръжен отряд, който да залови смутителите на реда. И защо наблюдателите от крепостта Антония не вдигат тревога и не изпращат една центурия легионери, за да нападнат в тил Исус и неговите зилоти. Всичко това е логически *неизбежно*, но в каноничните Евангелия няма и дума по въпроса.

Навярно при същите обстоятелства (Храмът е нападнат неведнъж) е заловен и някой си Исус-вар-Ава, който заедно с други метежници е обвинен, че "във време на бунт бяха извършили убийство" (Марко, XV, 7). Съвсем не е невъзможно в такава среда и такива хора, за които всяко сбиване е свещена война, както разкриват и някои ръкописи от Мъртво море.

От друга страна, има основание да се предполага, че по примера на своя баща Иуда Гамалиел, добрал се първи до оръжейния склад и съкровището на Сепфор, Исус се опитва с този метеж в Храма да сложи ръка върху оръжията на храмовата милиция, а и на съкровищницата. Съществуването на това богатство е всеизвестно, то изкушава Хиракан, Ирод и римляните. Заграбването на съкровището би увенчало с добър край размирицата.

Фактът, че Иосиф Флавий не споменава за нападения над Храма преди падането на Иерусалим, не доказва нищо. Никога не бива да забравяме, че оригиналните ръкописи са изчезнали. *Притежаваме само по-сетнешни копия, по-късни с няколко века, а монасите-преписвачи и християнските цензори са си свършили добре работата*.

Тук ще отворим една скоба. Сред многото така наречени документи от Мъртво море са и медните свитъци, чийто староеврейски текст е разшифрован през 1956 година в Манчестърският университет от Райт Бейкър. Те са от първи век сл. Христа. Написани са на разговорният диалект от най-старата част на Талмуд "Мишна", а не на неокласически иврит.

Известно е, че зилотите са създадени от въоръжената политическа фракция на есеите, от които накрая се отделят. Според Сесил Рот хората от Кумран са зилоти. В свитъците се говори за внушително съкровище, състоящо се от *двеста тона злато, сребро и скъпоценни камъни*, което е заровено и скрито на шестдесет различни места в Свещената земя. Нерон, който въпреки жестокостта си се отвърщавал от безполезните екзекуции, вземал от водачите на зилотите големи откупи за живота им и само редовите бойци били предоставяни на римското законодателство и

суровите му присъди. Тук Иосиф Флавий се изявява като забележителен историк, тъй като написаното от него се потвърждава от медните свитъци от Кумран, с изключение на някои преувеличения в количествените показатели.

Ето че вече сме твърде далеч от "божествения Иисус" с милостивото сърце, от Агнеца, саможертвал се за изкупление на чуждите грехове. От *Иешуа* на еврейската гноза, от Незримия Спасител, когото всички религии на изобавлението заимстват от вечните архетипове за своите мистерии на посвещението. Това е еонът Иисус на валентинските гностици, Митра, иудаизиран през четвърти век и доизмислен от псевдоевангелистите в служба на император Константин. Това е *идеализираният Христос*, на когото винаги са се кланяли искрените християни.

Но той няма нищо обща с материалиста, претендент за трона на Израел, повел своите сикари на поход към Иерусалим, където ще нападне миролюбиви поклонници и ще ограби дребни търговци и сарафи. Нито с този, който презира събирачите на такси, но им отнема част от приходите, за да попълва средствата си за водене на война. Който избира за преки заместници двама убийци, баща и син, като последният е на всичкото отгоре и крадец. Тъкмо този, който започва така своя "поход към Рим" ще бъде разпнат на кръст от Пилат Понтийски. Той е храбър политически водач, магьосник, гордост на учителите си от Александрия. Но е *човек*, похабен е, на прага на старостта, а смъртта му е близко.

Тъкмо него гностиците, манихейците, катарите и тамплиерите ще откажат да признаят за Бог. Тамплиерите и катарите никога няма да се кланят пред неговия позорен стълб, пред нечестивото разпятие от онази епоха, което им вдъхва ужас. В техните очи подобно преклонение е постоянно светотатство спрямо истинската божествена същност, нагърбила се със "спасението на поклонниците на всички култове".

Ще бъде разпнат *низшият, земен и падвластен на материята Христос*, когото манихейските писания противопоставят на *възвишения, небесен, чисто духовен и въздушен Христос*. А и протоколите от разпитите на тамплиерите напълно доказват чрез някои целенасочени въпроси, че инквизиторите са нашрек именно за това разграничаване на понятията...

Тъй че крайностите на Симон-Петър вменяват вина и на Иисус. Да се твърди обратното, би било погрешно и ние ще го докажем.

При Матей (XVII, 24-27) четем следния разказ, допуснат твърде непредпазливо от анонимните писари от четвърти век, защото той за сетен път разкрива начина за попълване на доходите, характерен за Иисус и зилотите: "А когато дойдоха в Капернаум, приближиха се до Петра ония, които събираха дидрахмите, и рекоха: Вашият Учител не плаща ли дидраха? Той отговаря: Да. И когато влезе къщи, Иисус го изпревари и рече: как ти се струва, Симоне? *Земните царе* от кого вземат мито или данък? От *своите* ли синове, или от *чуждите*? Петър му каза: От чуждите. Иисус му рече: *И тъй, синовете са свободни*, но за да не ги съблазним, иди на морето, хвърли въдица, и първата риба, която се улови, вземи; и като и разпориш устата, ще намериш статир, вземи го и дай им за Мене и себе си..."

Че е чудо, чудо е, и то какво! Но след като е въплътен Бог, Иисус може само да щракне с пръст, за да се появи в ръката му искания статир. Може и просто да каже на Симон-Петър: "Бръкни с ръка в пояса си и ще намериш там монетата, с която и двамата да си платим таксата..." Нищо подобно. Симон, който също като него току-що е прекосил цяла Галилея, предварително е втъкнал в пояса си въдица. Има си и стръв, но не казват от какво. И след като той веднага улавя рибата, Иисус от разстояние материализира в устата и статира, с който да си плати таксата. По-хубаво от това – здраве! Никога няма да узнаем дали рибата дълго се е разхождала с монетата в уста, напалана неизвестно как и къде и пазена през цялото време, докато на пътя и се изпречи куката на Симон-Петър. Нещо, което ще и позволи да издъхне с отворена уста, извън естествената и среда. Няма да ни бъде обяснено как отваря уста, за да захапне стръвта, без при това да изтърве монетата. За наивниците, лакоми за чудеса, всичко е наред. Само че истината е по-проста. И по-грозна, а истинското лице на историческия Иисус се явява без маска.

Когато един папа умре, счупват пръстена му, наричан "пръстен на рибаря". И гравират нов за следващия папа. Този ритуал е в памет на думите на Иисус: "...вървете след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци..." (Матей, IV, 19.) Всъщност тези, към които са отправени, особено Симон, няма защо да си сменят професията. Защото Симон, както и синът му Иуда, носи и презимето *Искарот* (Иоан, XXI, 15) и *Варйона* (Иоан, IV, 70). Тъй че нашите двама убийци и джебчи са напълно готови да действат под командването на един от синовете на "*земните царе*". Трябва да се уточним. Дали Иисус е *син на Небесният цар, или син на земните царе?* Тук е налице очевидно противоречие. Симон напълно си дава сметка за предишните си престъпления: "... иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек..." (Лука, V, 8.)

Можем да кажем, че *рибата* от тази история е *баламата* от съвременния жаргон. Има ли случай някоя риба да бъде измъкната от естествената и среда, за да и се осигури духовно бъдеще? Уловена, нашата риба я чака неизменната и съдба: най-напред ще и махнат люспите (ще и отнемат облеклото), после – вътрешностите (парите) и накрая ще бъде изпечена или още по-добре *изпържена*, за да послужи за храна на този или тези, които са я "пленили". Баламата също бива "сгашван", "разпердушинен" и "изкльопан".

Всъщност "пръстенът на рибаря", атрибутът на наследника на Симон-Петър, представлява именно *него, хвърлящ рибарска мрежа*. И тук символите говорят. *Никой не вади рибата от водата за нейно добро, а единствено в интерес на рибаря*, и тя предварително вече е в тигана.

Нека разтълкуваме този откъс от Евангелията. В него Иисус се обявява за син на "земните царе", отказва да си плати налога и дори претендира той да го събира. За него решението на задачата, поставена от събирача на такси в Капернаум, е много проста. Симон ще се спусне към езерото, ще намери там някой "балама" ("риба"), а всъщност някой човечец, от когото ще откъдне необходимата сума за влизане в Капернаум. Това е лесно за Симон, той е привикнал да изпълнява такива задачи. Лявата ръка ще се протегне красноречиво, за да получи четирите драхми или равностойния

им статир. А дясната леко ще открие скритата под наметалото сика, страшната палестинска кама, дала името си на сикарите. Така, без да се отказват от статута си на "синове на земните царе", Исус и Симон ще влязат в Капернаум, без реално да платят изискваната такса.

Категоричното доказателство, че става дума за взимането на откуп от минувач, а не за чудо, е в това, *че не Исус се заема да достави статира.*

Да направиш така, че тази монета да се появи изневиделица, сякаш от небитието, сякаш си фокусник, е само във властта на превъплатен Бог. Няма нужда от излишни усложнения, от въдица, от кука и стръв, от риба и т. н. И все пак, не Исус осъществява операцията. Защо? Ами защото той е дребен на ръст, застарял, слаб и не би уплашил с нищо евентуалната жертва. Може да го стори само Симон, "Камъка", "Скалата". Защото той има вид, който би стреснал тази жертва, а и знае как.

Известна е латинската сигла ICHTYS, транскрипция с латински букви на гръцкия монограм на Исус, съставен от първите букви на думите "Исус Христос, Син Божи, Спасител" (на този език: "Iesus Christos Theou Uios Soter"). И точно тази латинска сигла ICHTYS (на гръцки език *ikhtus*: *риба*) ще ни разкрие хитрината, до която прибегват анонимните писари от четвърти век, за да прикрият неудобната истина за епизода с рибата и статира. Известно е, че Исус дели хората на две доста отчетливи категории: *овците*, т. е. "добрите", *неговите* хора (Матей, XV, 24 и XXV, 32,33; Иоан, X, 2). За тях е определено място от дясната му страна и вечно блаженство. Другите са "*козите*", т. е. "лошите", *неговите неприятел*и, за които се пази място от лявата му страна и ги чака вечно нещастие...

Ето че стигаме до истинското значение на латинската сигла ICHTYS. Фонетично тя съответства на на староеврейското "иш-тис" (алеф-иод-шин и тау-иод-шин), означаващо буквално "човек-козел". Тези "хора-козли" ще бъдат цял век постоянни жертви на зилотите, както пише Иосиф Флавий в своите "Иудейски войни" и "Иудейски древности".

Все пак, не можем да отменим с мълчание още една хипотеза за чудото с рибата и статира. Знае се, че в древна Палестина (примерно в Декаполис) наред с евреите обитава и компактно гръцко население. При тях погребалните традиции изискват мъртвите да отпътуват за другия свят с монета, *обол*, между зъбите, с която да платят на лодкаря Харон, за да ги прекара през реката Стикс и да им спести по този начин безкрайното лутане на душите им в междинния свят. Монетата от един обол няма голяма стойност. Но заможните семейства очевидно са поставяли по-скъпи монети в устите на своите покойници. И съвсем естествено възниква въпросът: дали "човекът-козел" не е просто труп, който чака окончателното си погребение и от когото Симон-Петър трябва да отнеме монетата? Когато имаш смелостта да огриши живите, колко му е да обереш мъртвите...

Друг епизод от ония времена, предаден от Иосиф Флавий, потвърждава всичко дотук. В неговите "Иудейски древности", в глава 20, четем нещо, което би трябвало да се е случило през 63 г.: "Тъй като Фестий бе умрял, Нерон даде управлението на Иудея на Алвиний и цар Агрипа отне от Иосиф воденето на жертвоприношенията, за да го даде на Анания, син на Анания. Бащата Анания бе смятан за един от най-щастливите хора на земята. Дълго се бе радвал на голямата чест и му се родиха пет сина, като всичките го наследиха на длъжността му. Нещо, което не се е случвало другиму. Единият от синовете, Анания, за когото ни е думата сега, бе дръзновен и предприемчив мъж. Той бе от сектата на садукейте, които, както вече казахме, са най-строгите от всички евреи и най-сурови в мирогледа си. Той издебна момента – Фестий бе вече мъртъв, а Алвиний не бе още пристигнал, – за да свика съвет, пред който призова *Иаков, брат на Исус, наричан Христос* и някои други, като ги обвини, че са погазили Закона и ги осъди на пребиване с камъни. Стореното никак не се хареса на онези жители на Иерусалим, които носеха в сърцата си милост и истинска любов в съблюдаването на нашите закони. Те изпратиха тайни пратеници до цар Агрипа, за да го помолят да вмени на Анания да не предприема подобни неща, тъй като бе извършил нещо непостиимо. Някои дори тръгнаха да посрещнат Алвиний, който бе потеглил от Александрия, за да му разкажат какво е станало и да издействат Анания да не може да свиква този съвет без неговото разрешение. Той откликна на техните чувства и написа гневно писмо до Анания, като го заплаши с наказание. Агрипа, като научи за отношението на римския легат, му отне воденето на жертвоприношенията, което той бе осъществил само четири месеца, и го предостави на Исус, син Дамнеев.

Когато Алвиний пристигна в Иерусалим, той вложи всичките си усилия, *за да възстанови спокойствието в провинцията, като осъди на смърт голяма част от тези крадци*. По същото време, Анания, който бе свещеник с много заслуги, бе започнал да печели сърцата на всички, като хората го почитаха заради либералността му..." (Иосиф Флавий, "Иудейски древности", XX, VIII.)

Съвсем очевидно е, че този пасаж от ръкописа на Иосиф Флавий е претърпял намеса на монасите преписвачи, която не блести с интелигентност. Защото:

а) казва се, че Анания и синовете му са се изредили във воденето на жертвоприношенията и същевременно, че един от тях наследява някой си Иосиф. Така че има противоречие;

б) казват ни, че Иаков, брат на Исус (това е Иаков Младши, тъй като Иаков Старши умира със Симон-Петър през 47 г.) е пребит с камъни заедно с други, задето е погазил еврейския Закон. Но този еврейски закон, съблюдаван така стриктно от садукейте, забранява да се произнася повече от една смъртна присъда на ден. Точно срещу това протестират жителите на Иерусалим, а не срещу самото осъждане на смърт на пристъпилите закона. Значи, Иаков Младши и "някои други" са съдени и осъдени с *други мотиви*. Какви? Ето ги:

в) в последния параграф от този цитат се казва, че Алвиний "вложи всичките си усилия, за да възстанови спокойствието в провинцията, като осъди на смърт голяма част от *тези крадци*". Но къде в *предходния текст става дума за крадци*? Никъде. Поне в оставеното ни от монасите преписвачи. Защото със сигурност в текста на Иосиф Флавий се

е говорило за тях? Както и в предишните глави на труда му, където той с подробности разкрива издевателствата на сикарите.

Всъщност откъсът, който монасите преписвачи старателно са премахнали, е разказът за екзекуцията на този "Иаков, брат на Исус, наричан Христос". Не става дума само за нарушаване на еврейските религиозни закони, а чисто и просто за криминални престъпления. В премахнатия от преписвачите откъс е присъствала думата "крадци", шом се споменава после. Но нашите преписвачи, малко или много невежи, като се има предвид епохата (ранното Средновековие), които са сричали мъчително ред по ред, като са сочели с пръст думите, не са могли да четат с лекота, с която ние го правим днес, и не са забелязали, че добавките им не се връзват с продължението на текста.

За да избегнем използването на съвременен превод, който би могъл да отразява идеологическите пристрастия и религиозните предпочитания на преводачите, се спряхме на превода на Арно д'Андили (1588–1674), преводач на множество религиозни произведения, по-голям брат на Антоан Арно, "великия Арно", защитник на янсенистите срещу иезуитите и брат на Анжелика, абатесата на "Порт Роял".

По онова време либералната критика на християнството все още не съществува и Арно д'Андили не подозира колко е важна неговата искреност в тази област. Така текстът, който използваме, придобива по-голяма дълбочина¹

БЯГСТВОТО ВЪВ ФИНИКИЯ

Този, който се отнася с милосърдие към всички хора, печели милосърдието на Небето

РАВИН ГАМАЛИЕЛ †††, 3 век

Придвижванията на Исус през четирите години на публично открития му живот не са плод на случайност. Те се налагат от съображения за сигурност. Той претендира за възстановяване на царство с религиозен характер. Обявява се за наследник на трона на Давид. Заобиколен е от зилоти, някои от които имат много лоша репутация, ако се съди по прякорите им. Няма начин да не е следен от полициите на римляните и на идумейските тетрархи. Ето защо, когато виждаме как християнските историци определят като "оттегляне" неговото пътуване във Финикия, можем само да се удивим или възприемем тази дума в нейното военно значение.

Когато си в Иерусалим, Свещения град, където като всеки еврейин по кръв имаш право на достъп всеки ден до предпоследното предверие на Храма за мъжете (Исус не се лишава от него), трудно може да се обясни "оттеглянето" във Финикия. Там населението винаги е било враждебно към еврейския народ и култовете му са основно езически. Неизбежно ще се сблъскаш непрекъснато с несправедни ритуали.

Всъщност наистина става дума за военно оттегляне, т. е. бягство, и то в места, за които никой не би помислил, че Исус ще търси спасение там. От Иерусалим, където се намира тогава, до Сидон, през Иудея, враждебната Самария и Галилея, има около сто и деветдесет километра по права линия. Все още не знаем точно по кой път минава Исус, но можем да предположим, че заедно с няколкото придружаващи го ученици (безспорно сред тях са неизменните Симон, Иаков и Иоан), той се смесва с кервана от поклонници, поели за Финикия, за да участват във възпоменателните церемонии по повод смъртта и възкресението на Адонис. Защото, ако се доверим на трудовете на католическите историци и тълкуватели, Исус се укрива във Финикия точно през юни 29 г. Той пристига там за началото на годишните церемонии, чието провеждане съвпада с лятното слънцестоене, когато разцъфтява "розата на Дамаск", тази анемония, *посветена на Адонис*.

Той ще остане там замалко, най-много десетина дни, защото го разпознават: "И като излезе оттатък, Исус замина за страните Тирка и Сидонска, И ето, една жена хананейка, като излезе от ония предели, викаше към Него и казваше: помилуй ме, Господи, *Сине Давидов!* Дъщеря ми зле се мъчи от бяс. Но Той не и отвърна нито дума. И учениците Му се приближиха до Него, молеха Го и казваха: отпрати я, защото вика подире ни..." (Матей, XV, 21–23.)

При Марко вече се уточнява, че желанието му е да остане скрит: "И като стана оттатък, , отиде в пределите Тирки и Сидонски; и като влезе в една къща, *не желаеше никой да Го узнае*, ала не можа да се укриве. Защото чу за Него една жена, чиято дъщеря беше обхваната от нечист дух, и като дойде, падна пред нозете Му..." (Марко, VII, 24, 25). Значи той наистина не иска никой да знае кой е, желае да остане скрит. Странно държане за един въплътен бог, явил се да огласи истината пред тълпата – бяга и влиза "в една къща", за да се "укриве". Този дом вероятно е на тайнствения брат, чието име не знаем и който е живял в Сидон под името Сидоний. Дали той не е загадъчният *скрит син*, за когото говорихме в глава 5?

Знаем продължението на този епизод. Исус не може повече да остане във Финикия, защото е разпознат. *Той бяга отново*.

¹ Вж. Иосиф Флавий, „Древна история на евреите и еврейската война срещу римляните“. Превод от гръцкия оригинал на Арно д`Андили, адаптиран на съвременен френски от Бюшон, изд. „Лидис“, Париж, 1968.

“Като излезе пак от пределите Тирски и Сидонски, Исус отиде към Галилейско море през пределите на Десетоградие (Декаполис)...” (Марко, VII, 31.)

Ако разгледаме картата на този район, ще констатираме, че Исус се опитва да заблуди гражданите на Тир. Всъщност от този град той поема на север по средиземноморското крайбрежие до Сидон, град, разположен над Тир на приблизително петдесет километра. Така тирските граждани могат да предположат, че той окончателно напуска Палестина. И ако са предали някаква информация на конната римска жандармерия, тя е погрешна. След Сидон свива косо на изток и се връща в Галилея, но през Декаполис. Всичко това е напълно нормално за човек, чиято глава има цена и е следван по петите от римската полиция. Но защо да го крият от нас?

“Оттеглянето” във Финикия, провалено от жената хананейка и нейната бърливост, става по време на церемониите, посветени на Адонис. Той е бог на житото и изобщо на радителността и култът към него е от най-стари времена. Специалистите по религиозна история го смятат за предшественик на египетския Озирис. Някъде го честват под името Есхмун, Афлад, другаде е известен като Думузи, Тамуз, Сандон и накрая Адонис.

По времето на тези опити за религиозен синкретизъм пророците в Израел са ужасени. За тях това е духовен разврат. И все пак в Израел почитат Тамуз: “И доведе ме до входа във вратата на дома Господен, които са към север, и ето, там седят жени, които оплакваха Тамуза...” (Иезекиил, VIII, 14.) Той носи името “Небесен пастир” или “Истински син”. Когато слиза сред смъртните, става техен господар и приема името “Земен пастир”. А когато възкръсне и започне да се възнася към светлината, взема със себе си и покойниците. Преди това, докато трае символичната му смърт, статуята му се измива, намазва се с ароматни благоухания и се покрива с тъмночервен покрив. Ето защо специалистите по древните религии на Асирия и Вавилон, и в частност Едуард Дорм, правят извода, че: “Смърт, възкресение, възнесение, нищо не липсва в мистериите на Думузи.” (Едуард Дорм, „Религиите на Вавилон и Асирия”).

А. Море заедно с много други автори не се колебае да напише: “С пълна сигурност можем да твърдим, че финикийците са черпели от култа към Адонис надеждата за подновяване на човешкото съществуване след смъртта.” (А. Море, „Древна история на Изтока”).

Налага се да се съгласим, че анонимните писари, които през четвърти и следващите векове редактират Евангелията, ни изправят пред два възможни извода:

а) или самият Исус, впечатлен от церемониите, посветени на Адонис, през краткия си престой във Финикия, предопределя края си по подобен начин, като предизвиква събитията и инструктира, които ще се погрижат за трупа му след смъртта;

б) или ние просто не знаем какво е станало в действителност. А писарите от четвърти век, съчинявайки Евангелията, за да попълнят празнините във фактологията, са заимствали детайли от култа към Адонис и култа към Митра.

Защото Исус също се сравнява с Небесния пастир, нарича се *единствен Син Божи*. Когато слиза в Шеол, той разрушава империята на Царя на Мрака и освобождава мъртвите. Легендата разказва, че в момента на неговата смърт са видели мъртъвци да излизат от гробовете си и да бродят из Йерусалим. Освен това трупът му бива обит в благоухания. На третия ден възкръсва и заема мястото си на Небето, до Бога. Всичко това *като Тамуз и Адонис*, нищо не липсва и плагиатството е очевидно.

За престоя му от три дни и три нощи в земята и последвалото възкресение се споменава само в три пасажа от Евангелията. Вижда се аналогията с престоя на Йона в стомаха на голяма морска риба. Нещо, което Исус заимства, без да го изуми абсолютният му абсурд. Учудващо е как Синът Божи приема и разпространява подобна глупост: човек да преживее три денонощия в стомаха на кашалот и да излезе оттам жив и невредим.

Ето ги и тези текстове от Евангелията:

а) “Но Той им отговори и рече: лукав и прелюбодеев род иска личби; но личба няма да му се даде, освен личбата на пророк Йона; защото както Йона беше в утробата китова три дни и три нощи, тъй и Син Чомеческий ще бъде в сърцето на земята три дни и три нощи...” (Матей, XII, 39, 40.)¹

б) “Род лукав и прелюбодеев иска личба, но личба няма да му се даде, освен личбата на пророк Йона...” (Матей, XVI, 4.)

в) “Когато пък народът начена да се струпва, Той заговори: Лукав е тоя род; търси личба, но личба няма да му се даде, освен личбата на пророк Йона; защото както Йона беше личба за ниневийци, тъй и Син Човеческий ще бъде за тоя род...” (Лука, XI, 29, 30.)

Хронологично престоят на Исус във Финикия се разполага между текста “а” и текста “б”. Или “а” е по-късна добавка, нещо, което често се случва при Матей, или, вече във Финикия, Исус замисля да инсценира нещо подобно на мистериите за Тамуз и Адонис. В рамките на добавката от “а” са искали читателят да не установи връзката между

¹ Този откъс явно е допълнен по-късно, защото прекъсва текста и думите на Исус. Достатъчно е да преминем от стих 37 на стих 42, за да констатираме, че са свързани и че е очевидна добавката от стихове 38 до 41 включително. Напротив, при XV†, 4 откъсът за Йона стои добре на мястото си.

запознаването му с церемониите, посветени на Адонис, и неговата заявка за възкресение. Защото за него *не се споменава преди това*. Идеята го споделя и той започва да я споделя едва след пребиваването си във Финикия.

Впрочем над Сидон, на географската ширина на Кипър, в района на Арад, Хамат, Емаус, римските легиони, разположени във Финикия, от дълго време съблюдават култа към Митра. Отсъстващ от Палестина (не случайно), този бог се появява отново в Александрия и завладява древния свят.

Този култ е най-разпространен през четиринадесети век пр. Христа. А последният документ, където става дума за него, датира от пети век сл. Христа. Така че бог Митра царува в сърцата на своите вярващи цели хиляда и деветстотин години. Изчезването му съвпада с предприетите срещу него мерки от християнските императори, насъсквани от църковните отци. Води се борба срещу всичко, което не е християнско, и то ортодоксално християнско. Питагорейци, платоници, гностици, сектанти от различни независими християнски разклонения тогава се срещат с месианската и християнската толерантност.

Всъщност Митра е бог на легионите. Внесен през 181 г. пр. Христа в самото сърце на Рим, той се сдобива с императорското покровителство. Комод, Диоклециан, Галерий, Лециний, Юлиан, Орелиан са горещи поклонници на Митра. Възможно е Нерон, роден на 25 декември, денят, в който честват раждането на Митра, да е един от първите императори, възстановили култа към този бог.

Митра също се ражда в *пещера* и при раждането му присъстват овчари; той е божественият стрелец с лък, пронизващ със стрелите си творенията на Злото. На Тайната вечеря на сектантите на Митра се чува следното удивително изречение: *“Този, който не яде от тялото ми и никак не отпие от кръвта ми, така че да се слее с мене и аз с него, няма да го ошастливи Спасението...”* (Цитирано от Мартин Вермасерен в „Митра“, с. 86.)

А Исус на своята Тайна вечеря казва следното: *“...ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот...”* (Иоан, VI, 53.) Когато християните открият сходството между текстовете, никак няма да им е весело. Разгневен, Тертулиан ще твърди, че дяволът е пародирал Тайната вечеря хиляда години предварително, за да омаловажи думите на Исус.

Първоначално, както и при Исус, на изток Митра ще бъде боготворен от магьосниците. Те го правят в качеството си на проповедници на религията на Зороастър, чиято разновидност е култът към Митра. Когато Митра се възнася в Небесата, той заема мястото до баща си Аура Мазда, като последният ще обяви, че който “се моли на Митра, се моли на Аура Мазда”. Нека читателят направи сравнението с *“...та всички да почитат Сина, както почитат Отца...”* (Иоан, V, 23) и с *“...Защото Отец и не съди никого, но целия съд предаде на Сина...”* (Иоан, V, 22). Аналогията е очевидна.

Невъзможно е да не забележим влиянието на култа към Митра върху християнството. Но ако култът към Адонис е могъл, в най-строгия смисъл на думата, да порази ума на Исус, то заемките от Митра (съзнателно или не) са въведени по-късно, през първите векове, от анонимните редактори на Евангелията.

Други епизоди сочат категорично: Исус е осъзнал, че не може да бъде цар приживе поради присъствието на римските легиони, враждебността на част от еврейският народ, а и поради самата доктрина на баща му Иуда Гамалиел (приета от всички зилоти) *“Бог е единственият цар!”*. Отказал предложението на Тиберий да стане тетрарх след свалянето на Филип, Исус *си въобразява, че ще бъде бог след смъртта си*, което се случва след срещата му във Финикия с церемониите, посветени на смъртта и възкресението на Адонис.

За това съдим от факта, че започват да се натрупват данни за очакван месия (като се пренебрегват други с противоположна насоченост). А и също така като се правят опити да се съчетаят някои епизоди от публичния му живот с пророчески изказвания. Както и от заемки на езотерични ритуали от вече съществуващи култове. Първо, това се отнася до формата и съдържанието на култа към Митра. Второ, до индуизма – кръщаването с потапяне във водите (все пак *нечисти*) на Йордан. Вече двадесет или тридесет века поне в Индия и Непал водата от свещените реки като Ганг, “великата майка Ганг”, служи на индийците да се пречистват от греховете си само с едно потапяне.

Така че когато Исус изпраща през 27 година сл. Христа инструкциите до бъдещия Кръстител и свой братовчед Иоан за връзката между *живата вода* и *бъдещия живот* (Откровение, XXII, 17), той всъщност пародира ведическата религия.

Пак в Апокалипсиса, когато говори за съотношенията между Злото (Звяра) и числото 666 (Откровение, XIII, 16), Исус плагиатства от таоизма. Достатъчно е да се разгърне “Китайската мисъл” от Марсел Гране и да се прочете неговото научно изследване върху магическия квадрат, съставен от девет квадратчета, това “Ло шу”, добре познато на геомантите, практикуващи “И-кинг”. Тогава той ще констатира, че 50 е числото на Логоса (срв. “петдесетте порти на Разума” в Кабалата), а 666 е числото на демона на Злото. И в този случай Исус не измисля нищо ново. При все това всичко ни води до заключението, че той чисто и просто притежава, *значи е получил* магическо образование. Нещо, което добронамерените вярващи с възмущение отказват да приемат въпреки настойчивостта на съвременните неприятели на Исус (виж главата „Магията в живота на Исус“).

Съд, който дори един път на седемдесет години произнесе смъртна присъда, заслужава да бъде смятан за съд на убийци...

РАВИН ЕЛЕАЗАР–Вар–АЗАРИА, 2 век

Даниел–Роп в своята книга “Иисус в своето време” прибегва до следната кратка хронология на последните дни от живота на Иисус:

- четвъртък, 6 април: Тайната вечеря (през нощта), залавянето в Елеонската планина;
- петък, 7 април: (през нощта) процесът, разпъването на кръст, смъртта;
- събота, 8 април: престоят в гроба;
- неделя, 9 април: възкресението (при изгрев слънце).

Сега ще разгледаме внимателно твърденията на християнската легенда и ще предложим своята критика. Тези, които през четвърти и пети век редактират каноничните и апокрифните Евангелия, не разполагат с всички необходими условия, за да извършат едно неузвимо дело. В отсъствието на комуникации, на леснодостъпни за консултации библиотеки и писмени кореспонденции, улеснени като днешните, за тях е много трудно, да не кажем невъзможно, да съгласуват до съвършенство труда си. В ония времена, без нашите съвременни средства за проверка и контрол, не всеки може да бъде добър разказвач.

Освен това те със сигурност са евреи. Доказва го изобилието от грешки. Не всичко за иудейските обичаи и ритуали им е известно, а би трябвало. Тук ще цитираме част от уместния критичен анализ на Огюст Олар в неговия “Произход на християнските празници”: “Последната храна, която Иисус приема с учениците си в четвъртък, в навечерието на смъртта си, оставя в техните спомени неизлишно впечатление. Тогава за последен път любимият Учител произнася благословия, разчупвайки хляба, за да го подели след това като символ на единението. Тогава той пълни чашата и я благославя, преди да я подаде на учениците си.”

В това няма нищо извън еврейските обичаи, включително и молитвите за благослов, които са следните: “Да се свети името Ти, Господи Боже наш, цар на света, който кара земята да ражда хляба!”, “Да се свети името Ти, Господи Боже наш, цар на света, който си създал гроздето!” На тази вечеря Иисус заявява пред учениците си: “Аз вече няма да пия от лозовия плод до оня ден, когато ще го пия нов в царството Божие.” (Марко, XIV, 25.) Там ще бъде мястото на следващата им среща, дотогава и преди това не ще имат случая, нито времето да се съберат, тъй като Царството приближава. Дори Иисус да има предчувствието, че преди да се възкачи на трона, ще трябва да премине през смъртта, той не е съвсем сигурен. Известно време след това, в Гетсиманската градина, той ще моли Бог да му спести върховното изпитание.

Ето защо Иисус дори и не помисля да “институционализира Тайната вечеря”, тъй като близката перспектива за среща в небесата я прави излишна. *Последната вечеря на Иисус не носи нито една от чертите на пасхалната вечеря с изключение на финалния химн (Марко, XIV, 26 и Матей, XXVI, 30), който в краен случай би могъл да поема функцията на традиционния “халел”. Но ги няма острите подправки и четирите чаши; агнето (агнецът, който най-добре би символизираше Иисус), безквасния хляб.*

При Марко (XIV, 22, 23) и при Матей (XXVI, 26, 27) четем: “И когато ядяха, Иисус взе хляба и, като благослови, преломи го и, раздавайки на учениците, каза: Вземете, яжте: това е Моето тяло. И като взе чашата и благодари, даде им и рече: Пийте...” За да видим в тази вечеря пасхална вечеря – колкото и да не си приличат – трябва да приемем, че тази благословена чаша е *третата от еврейския пасхален ритуал*. Лука е по-прозорлив, защото при него (XXII, 17), вечерята започва с благославянето на чашата. Той не казва като другите “и когато ядяха”, което в действителност нарушава реда на храненето, а завършва с поднасянето на чаша, която в краен случай би могла да бъде четвъртата от ритуала. “ (виж Гинбер, „Иисус”).

Очакват ни и други противоречия. Как да приемем този nonsens при преките свидетели като Иоан и Матей и това непознаване на традиционните еврейски ритуали, толкова очевидно при набожни евреи като Лука и Марко? Според Матей, Марко и Лука, Иисус чества годишната Пасха преди своята екзекуция, като поделва с учениците си хляба и виното, трансформирани мистично в плът и кръв. Според Иоан напротив, това става *при подготовката за Пасха*, като принасят в Храма в жертва ритуалните агнета, чиято кръв се стича по олтара (главата на семейството после ще ги отнесе у дома, където ще ги изядат, *следвайки стриктно ритуала*). При Иоан точно в този момент на езотерична символика Иисус издъхва на кръста.

Според Матей, Марко и Лука вечерта преди деня, в който ще бъде екзекутиран на Голгота, Иисус свиква Тайната вечеря със своите ученици. Това се случва в четвъртък вечер. И тъй като според еврейският Закон денят започва със слънчевия залез, това е началото на петнадесетия ден от месец нисан. През този ден пасхалните агнета са жертвани в Храма. През нощта, която следва непосредствено този ден, Иисус е заловен в Гетсиманската градина, съден и екзекутиран – значи, *на следващия ден, в петък*. После прекарва съботния ден в гроба и възкръсва в неделя сутринта.

В противоречие с тях влиза разказът на Иоан. И тук става въпрос за хранене, за вечеря и епизодът с хляба, потопен във вино и поднесен на Иуда, го доказва. Но не се говори за свикване на Тайна вечеря, нито за пасхална трапеза *в иудейския и ритуален смисъл на думата*. Залавянето на Иисус става не през нощта на петнадесетия ден от

месец нисан, а през нощта на четиринадесетия. На другия ден сутринта евреите не влизат в римската претория от страх да не се омърсят и така на същия ден вечерта да не могат да ядат от пасхалното агне (Йоан, XVIII, 28.)

И точно когато хиляди от тези агнета се принасят в жертва в Храма, Исус издъхва на кръста. Намираме се в следобедна на четиринадесетия ден от "нисан". Значи разликата с Евангелията от Матей, Марко и Лука е два дни. И въпреки това! Събитията се случват в същите дни от седмицата: в петък е екзекуцията, в неделя – Възкресението. Смихът на тези трикове е ясен. Защото петъкът е денят на Луцифер и Исус издъхва в деня на своя неприятел. Оттам идва и вековната забрана да се чества причастната Тайна вечеря с чаши и съдове от мед, тъй като това е металът на Луцифер. Събота, денят на шабата, на почивката, е прекаран в тишината на гроба. А в неделя, денят на слънцето и на светлината, с изгрева настъпва Възкресението.

Който иска да докаже много, не доказва нищо – казва мъдростта на народите.

Събитията, такива, каквито ни ги предават Матей, Марко и Лука, водят до невъзможни за приемане анахронизми и доказват, че анонимните писари, редактирали Евангелията през четвърти и пети век, са лишени от най-елементарна логика.

Как да допуснем, че точно в първия ден на Пасха, който задължително е отреден за почивка, ненарушим като шабат (Изход, XII, 16), през седмицата, която изцяло е предназначена за истинско религиозно "оттегляне", ще може да се осъществи залавянето на Исус, препирните на обвинителите помежду им и с Пилат Понтийски, а после купуването на плащеница от Исусиф Ариматиец и погребението на Исус?

В своята "Пасхална хроника" древният автор Аполинарий с основание отбелязва, че изпълнението на смъртна присъда в Иерусалим, в такъв свещен ден като петнадесетия от месец нисан, би обругало подготвящия се пасхален празник и би възпламенило искрата на народното недоволство. Рим, винаги деликатен в това отношение, е свил и прибрал знамената на своите легиони, докато пребивават в Иерусалим. Също така е взел обратно подарените на Храма златни щитове, тъй като са били предложени от необрязани. Въобще Рим, който винаги е засвидетелствал уважението си към иудейският култ, никога не би се впуснал в подобна съдебна провокация.

От друга страна, евреите, които според Евангелията са искали от Пилат залавянето на Исус, трудно биха се лишили да присъстват на мъченическата му смърт. Защото, казано е за Пасха: "На първия ден (да имате) свещено събрание; никаква работа не вършете..." (Числа, XXVIII, 18). В тези сакрални дни Иерусалим е "нападнат" от хиляди поклонници. Никога при подобни обстоятелства римската претория и еврейският Синедрион не биха водили съдебен процес срещу Исус. Когато няколко години по-късно Симон-Петър ще бъде също заловен през пасхалната седмица (за поредната си размирица), Ирод Антипа ще има грижата да отложи съдебния му процес за "след Пасха" (Деяния, XII, 4.)

Впрочем Матей, Марко и Лука потвърждават, че залавянето и последващият съдебен процес не би трябвало да са се състояли тогава: "...първосвещениците и книжниците и старейте народни се събраха в двора на свещеника, на име Каиафа, и решиха в съвета да уловят Исуса с измама и убият; но казваха: само не на празника, за да не стане смут у народа..." (Марко, XIV, 2 и Матей, XXVI, 3, 4.) Всъщност, разпитът на Исус през пасхалната нощ е невъзможен юридически, защото знаем доколко фарисеите и учителите законници са обвързани с тези тънкости на правосъдните табуа.

В един град без нощно осветление, където като във всички антични селища е наложен полицейски час, физически е невъзможно да се събере веднага след залавянето на Исус към един часа през нощта Синедрионът, състоящ се от седемдесет и двама членове, всичките на възраст, ръководителите на коханями, книжниците, старейшините и многобройните свидетели. Нещо повече, Синедрионът, който разглежда криминалните, според Закона може да бъде свикан само през деня и никога през нощта, "защото мракът уврежда преценките на човека..." От друга страна, при криминалните дела, когато обвиняемият е признат за виновен, *присъдата може да бъде произнесена само на другия ден*. Ето защо според Закона "криминален процес никога не може да започва в навечерието на седмичния шабат или в навечерието на религиозен празник" (Вж. "Мишна", "Синедрион" IV, Вавилонски Талмуд, с. 32). А и на петнадесетия ден от месец нисан, когато подобно на шабата почивката е задължителна, не е възможно Симон Киринеец да минава "на връщане от полето", където е работил (Марко, XV, 21 и Числа, XXVIII, 18), нито да го накарат да носи кръста на Исус, защото и това е работа.

Накрая излизането на Исус заедно с учениците след пасхалната вечеря (или поне претендираща за такава), описано от Марко (XIV, 26), е несъвместимо с точните предписания на Изход (XII, 22), в които *строга се забранява да се излиза от жилището, където е взета свещената храна, и това – до следващата сутрин*. "...и никой от вас да не излиза от къщите си врати до сутринта..." (Изход, XII, 22).

По улиците на Иерусалим в такава нощ може да се видят само римските патрули, бдящи някой нов бунт да не наруши празника. И всеки евреин (лесно познаван по типичното си облекло) е щял да бъде неминуемо задържан като подозрителен.

Следва поредица от очевидно недостоверни моменти и противоречия.

Главното обвинение, което предизвиква арестуването на Исус, е обявяването му за цар. То ще е нанесено и в надписа, съчинен от Пилат, който според обичая изписват на дъска, закована на върха на кръста. В това ще го упрекне и прокураторът по време на разпита и Исус няма да го отрече. Това е престъпление от категорията на размириците. Исус е заповядал на хората си да се въоръжат, като продадат дрехите си (Лука, XXII, 36) и за да го залови, Пилат ще проведе цяла военна кампания. В операцията ще участват една кохорта от шестотин *елитни* ветерани, командвани от

трибун с ранга на консул (Иоан, XIII, 3 и 12). Контингентът от въоръжени левити, добавен от Синедриона, е включен само за да се демонстрира лоялността на официалния иудаизъм.

Всичко ни кара да предположим, че щом Пилат е издал заповедта за операцията, би трябвало да заведат при него заловения Иисус. Но не става така! Според нашите анонимни редактори на Евангелията Иисус е изправен пред еврейските религиозни власти да отговаря за богохулство. В краен случай бихме могли да твърдим, че е отведен при Ирод Антипа, защото последният е тетрарх на Галилея и Перя и представлява законната власт като пълномощник на Рим. По същото време Ирод Антипа е не къде да е, а в иерусалимският си дворец и като галилеец Иисус е подчинен на неговата власт.

Всъщност нашите Евангелия твърдят, че най-напред Иисус е отведен:

- а) пред "Каиафа, първосвещеника" (Матей, XXVI, 57);
- б) пред "първосвещеника" (Марко, XIV, 53);
- в) пред "първосвещеника" (Лука, XXII, 54);
- г) пред "Ана, защото той беше тъст на Каиафа, който през нея година беше първосвещеник" (Иоан, XVIII, 13).

Единствената въпросителна тук е пред Ана или пред Каиаф отвеждат първо Иисус?

Даниел-Роп не без затруднение отбелязва: "Досадно е, че четвъртото Евангелие е толкова объркано. Първо четем, че най-напред са отвели Иисус при Ана, тъста на Каиафа, "първосвещеник през нея година" (XVIII, 13). После следва сцена на разпит, продължаваща с отричането на св. Петър, която според Матей, Марко и Лука изглежда е протекла при Каиаф. После стих 24 съобщава, че "... Ана Го прати вързан при първосвещеник Каиафа." За да възстановим мигновено логическото продължение и съвпадението с Матей, Марко и Лука, трябва да поставим стих 24 след стиховете 13 и 14 – място, което той впрочем заема в един древносирийски ръкопис и при Кирил Александрийски. Но пък така няма да знаем нищо за това, което Ана е казал на Иисус!" (Даниел-Роп, „Иисус в своето време“, с. 496).

Няколко страници по-нататък (с. 501) Даниел-Роп неволно разкрива, че нищо в този разпит не дава повод на иудейския първосвещеник да обвини Иисус в богохулство. По-нататък поне ние виждаме в сцената на явяването пред Синедриона епизод, съчинен от анонимните писари от четвърти век, които като гърци и антисемити се опитват да разтоварят Рим от отговорността за смъртта на Иисус. По това време християнството е държавна религия в Римската империя и на никаква цена не трябва да се нахърнява нейният авторитет.

Напротив, много вероятно е Иисус да е отведен първо при тетрарха, понеже Ирод Антипа представлява *иудейската светска власт*, както Пилат – *светската власт на окупатора и защитника Рим*, която следователно е върховна. И още там е отправено обвинението за претенции към царския трон. Доказателство намираме в този откъс, , свързан с дотогавашната дейност на Иисус: "В същия ден дойдоха някои фарисеи и Му казаха: Излез и замини оттук, защото Ирод иска да Те убие. И рече им: Идете и кажете на тая лисица..." (Лука, XIII, 31, 32.)

Защо Ирод Антипа, тетрарх на Галилея и Перя, желае още тогава смъртта на Иисус? Ами, защото след баша си Иуда Гамалиел той е законния представител на Давидовия царски род и не го крие, а открито претендира за трона. Иначе кое би подклаждало тази омраза на тетрарха? С какво биха му навредили уроците по милосърдие и колективна нравственост, давани на народа? С какво би могло да го заплашва евангелското послание? Но факт е, че Иисус се явява пред него след залавянето си, а разказът, които ни предлага Лука, е в противоречие с предишния: "Пилат, като чу за Галилея, , попита: нима Човекът е галилеец? И като узна, че той е подвластен на Ирода, изпрати го при Ирода, който през тия дни беше тъй също в Иерусалим.

А Ирод, като видя Иисуса, много се зарадва, понеже отдавна желаше да Го види, тъй като беше слушал много за Него, и се надяваше да види някое чудо да стане от Него, и Му задаваше много въпроси, но Той нищо не му отговаряше. Но Ирод с войниците си, като го унизи и подигра, облече Го *в светла дреха* и *Го изпрати назад при Пилата. И него ден Пилат и Ирод станаха приятели помежду си, понеже по-рано враждуваха един против други...*" (Лука, XXIII, 6–12).

Според Даниел-Роп голяма част от коментаторите смятат, че тази "светла дреха" е бяла туника, аналогична на тази, която военните трибуни обличат преди битка. Или пък, че се отнася за задължителната бяла тога, обличана от кандидатите на изборите в Рим. Наричат я *toга candida*.

И в единия, и в другия случай, Ирод иска да покаже с това, че смята Иисус за *военачалник* или за *домогвач се до някакъв пост*. Намекът е ясен и подкрепя тезата, че в лицето на Иисус преследват бунтовник, претендент за трона и "партизански командир", стигнал впоследствие от жизнена необходимост до разбойничество. Но в никакъв случай не и богохулник. Процесът срещу Иисус е *наполовина политически, наполовина криминален*, без да можем да разграничим двата полюса.¹

В следващата глава предлагаме анализ на обвинителния акт, който ще изясни това.

¹ В наше време биха определили това като присвояване. Но римляните предпочитат термина „разбойничество“. Всъщност така действат и френските армии от времето на Монархията, Революцията и Империята. Дори през 1943 г. уставът на френската армия дава правото на грабеж и насилие за частите от цветнокожи (уточнение, дадено от маршал Жуен на папа Пий X† †)

ОБВИНИТЕЛНИЯТ АКТ СРЕЩУ ИИСУС

Обикна проклятието — то и ще падне върху него...

ПСАЛТИР, CV†††

17

Различните смутове, подклаждани от месианската и интегриската дейност на Иисус, които ще наречем "Великият бунт" поради влиянието, което имат над световната история и което ще приключи с края на "ерата на Рибите", продължават не повече от четири години.

Не е лесно за Иисус да се движи свободно с няколко хиляди души зад гърба си, въоръжени привърженици, следвани според обичаите на Близкия изток от жените и децата си и живеещи без работа, защото са изтръгнати от обичайния си живот. Те постепенно се превръщат в хора извън закона и се изхранват криво-ляво от местата, в които пребивават. Необходимо е Иисус да се възползва било от страха, било от мълчаливата подкрепа на местното "неангажирано" население.

Така е и в Иерусалим: "В същия ден дойдоха някои фарисеи и Му казаха: излез и замине оттук, защото Ирод иска да те убие..." (Лука, XIII, 31)¹.

А ако се позовем на Иоан (VII, 30 и VII, 44) виждаме как стражите на Храма се измъкват, за да не участват в залавянето му и как членовете на Синедриона добродушно увъртат. Не е трудно да се досетим, че тези откъси са измислени от анонимните писари от четвърти век в опит да се обясни учудващата му и постоянна безнаказаност. Защото в ония времена е немислимо стражите да обсъждат свободно получената от висшестоящия орган заповед и да решават дали да я изпълнят, или не. Двадесет века оттогава, във всички армии по света отказът на войника за подчинение се наказва със смърт.

Твърде дълго време Иисус се ползва от дискретната добронамереност на едни, от благоразумния неутралитет на други и от враждебното безразличие на трети.

После настъпва ден, когато Рим изгубва търпение и решава да приключи случая. Вече се налага и официалния иудаизъм да застане на открита и ясна позиция. Възможно е Пилат да е решил да задържи заложниците и да нанесе удар върху цялата еврейска общност. Или пък с разумни доводи да спечели съучастието на Иисус. Така че вече се налага Синедрионът да вземе страна.

Няколко думи от Евангелията доказват това: "Един пък от тях, на име Каиафа, който нея година беше първосвещеник, им рече: вие нищо не знаете, нито помисляте, че за нас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото цял народ да погине..." (Иоан, XI, 49, 50.)

Значи активността на Иисус и неговата зилотска войска е стигнала дотам, че е изправила целия еврейски народ пред риска да загине. Този факт не би учудил никого, ако си спомним разказите на Иосиф Флавий, където виждаме римляните да изселват и продават в робство цялото население на някои градчета, провинили се, че са оказали подкрепа на еврейската съпротива. Между другото, ето едно обстоятелство, което оневинява първосвещеника Каиаф за цялата тази егоистична сметка. Евангелието от Иоан уточнява, че той произнася тези думи не от себе си, а намирайки се в истински пророчески транс, т. е. с божие вдъхновение, което му се признава от самия евангелист. От това толкова ясно и просто изречение "ясновидецът" Павел извлича понятието за Иисус, умиращ за духовното (не материалното) спасение на всички народи (а не само на еврейския).

Именно за да поласкаят имперската власт на Рим и Константинопол в частност, анонимните писари от четвърти век с присъщия си антисемитизъм се заемат да представят евреите като ожесточено искащи да погубят Иисус, а Пилат като упорстващ да го оневини, когато е обратното. Защото продължителността на времето, в което те се вметват, опровергава тезата, че евреите са искали смъртта на Иисус. Ако те са я желали, щяло е да им бъде лесно да я постигнат много по-рано. Евангелията го потвърждават: "...всеки ден седях с вас, поучавайки в храма, и Ме не хванахте..." (Матей, XXVI, 55.)

Кой ли може да бъде очевидният и исторически известен ни факт, от който чашата прелива и Пилат решава да сложи край? Една хипотеза заслужава нашето внимание. При Лука четем следното: "В същото време дойдоха някои и Му разказаха за галилейците, на които кръвта Пилат смесил с жертвите им..." (Лука, XIII, 1.)

Според възприетата от Даниел-Роп хронология, този епизод може да се разположи през януари на 30 г. Да видим дали тази дата има някаква стойност и за целта да разлистим "Иудейски древности", книга XVIII, от Иосиф

¹ Разбира се, става въпрос за Ирод Антипа

Флавий: “И на самаряните не липсваха вълнения, защото бяха подстрекавани от човек, който нямаше лъжата за тежко провинение и който добре пресмяташе ходовете си, за да се хареса на народа. Той заповяда на хората да се изкачат заедно с него на Гаризимската планина¹, смятана от тях за най-святата планина, като силно ги убеждаваше, чее веднъж стигнали там, ще им покаже свещени гърнета, скрити от Мойсей, който ги е складираше там. Те повярвали на правдоподобните му слова, въоръжили се и като се настанили в едно село, наречено Тирца, присъединили към себе си всички, които е можело да съберат, така че започнали изкачването на тъпли. Но Пилат побързал предварително да разположи войски по техния път, изпращайки конници и пехотинци. Те нападнали хората, събрани в селото, в бъркотията убили един, подгонили други, а трети, които никак не били малко, пленили. Най-влиятелните от заловените Пилат осъдил на смърт.

Веднъж потушени смутите, Съветът на самаряните се събрал при консула Вицелий, управител на Сирия и обвинил Пилат в избиването на хората, защото те се били струпали в Тирца не за да се бунтуват срещу римляните, а за да избягат от насилието на Пилат. След като изпратил своя приятел Марцелий да успокои евреите, Вицелий заповядал на Пилат да се яви в Рим, за да уведоми императора в какво го обвиняват евреите. След десет години упорство в Иудея, Пилат, подчинявайки се на заповедта на Вицелий, побърза да пристигне в Рим, тъй като не бе в състояние да се противопостави. Но преди той да се появи в Рим, умря Тиберий.” (Иосиф Флавий, “Иудейски древности”, XVIII, IV, 85–89.)

Да обобщим. Пилат става прокуратор на Иудея през 25 година. Управлява десет години, както сочи Иосиф Флавий. Самарянското въстание следователно е през 35 г. Тиберий умира седемнадесет дни преди априлските календи на 37 г. сл. Христа, ще рече на 18 март по юлианския стил или на 29 – по григорианския календар. Пилат все още плава в морето, когато този император издъхва. Значи получава през 36 г. заповедта да се яви за обяснения в Рим и е заместен от Марцелий.

И така, възниква един въпрос. Кой е този тайнствен непознат, “който добре пресмяташе ходовете си, за да се хареса на народа” и който организира въстанието? Едно име идва незабавно на уста ни, на Исус, който никога не е криел симпатиите си към самарянския народ, въпреки голямото възмущение на строго религиозните евреи. И какво друго е това, освен поредната хитрост на анонимните писари – вместо за самаряни, да се говори за галилейци във вече цитирания откъс от Евангелието на Лука, като се укрие фактът, че именно Исус е организиран това ново въстание.

За нещастие то ще бъде последното. Исус трябва да е бил сред бегълците от Тирца, за които говори Иосиф Флавий. Успява да стигне до Иерусалим и да се скрие там сред внушителната тъпла, прииждаща за празнуването на приближаващата Пасха. Нещо, което значително увеличава броя на пребиваващите в свещения град. Тогава трябва да е прозвучал ултиматумът на Пилат към членовете на Синаедриона, както и съветът на Каиафа, вече цитиран: „...нито помисляте, че за нас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото цял народ да погине...” (Иоан, †X, 50.)

Ако хипотезата ни е точна, значи Исус е екзекутиран не през 34 г., както ние лично вярваме, а през 35 г. При всички случаи изнесената от Даниел-Роп хронология е чиста фантазия, стига да не е сгрешена съзнателно. Някои протестантски изследвания разполагат тази екзекуция през 31 г., като уточняват, че календарът им е с четиригодишно закъснение, което ни препраща в 35 г. Лъометр дьо Саси в своята “Света Библия” сочи 37 г. Видно е, че средноаритметичната дата е между 34 и 35 г., понеже през 36 г. Пилат вече е на път за Рим.

Ако допуснем, че проведената от прокуратора наказателна акция в Гаризимската планина е тактическа грешка и гаф, предизвикал отзоваването му в Рим, то административно той не е упрекуван за екзекуцията на Исус. За нея Римската империя има достатъчно основания, достатъчно реални и законни мотиви за смъртна присъда. Да си спомним император Траян, властвал от 98 до 117 г., който, разпитвайки един месиански водач, “прибягнал до съдействието на цезаря”, го прекъсва с думите: “За кого ми говориш, за този, който бе разпнат от Пилат ли?...” Тази изтървана реплика ни дава повод за сериозен размисъл.

Ще трябва ли да цитираме император Максимин, който през 311 и 312 г. разгласява из цялата империя законните мотиви за осъждането на Исус? Трябва ли да припомним и изразите, до които прибягва пишещият на латински език и набожен християнин Минуций Феликс в своя “Октавий”, за да резюмира обичайните нападки: “Това е човек, който заради престъпленията си е умъртвен на злокобния дървен кръст... Да боготвориш един злодей и неговия кръст... Не! Човек да бъде бог... И то такъв престъпник...” А Минуций Феликс заедно с Тертулиан е един от първите християнски латински писатели през трети век. Хиероклей, съдия в Никомедия по времето на Диоклетиан, яростен гонител на християните, казва: “Някакъв бандит...” Римските палачи не са безобидни. Но без да пренебрегваме нравите, характерни за онези времена, не бива да забравяме, че императорският дворец в Никомедия загадъчно избухва в пламъци и е напълно разрушен. По-късно, към 303 г., в Сирия и в Мала Азия, край Багдат и в Селевкия някои отправят взор към императорската власт и провъзгласяват за император трибуна Евгений. В последвалите репресии много християни са задържани под стража и квалифицирани като “бунтовници”, съобщава ни магистър Дюшен в своята “Древна история на Църквата”, т. II, с. 14. Ясно защо.

И все пак в какво *наистина* биха могли римляните да упрекуват Исус? Най-напред ще отбележим, че Пилат, римският прокуратор в тези далечни области е представител на цезаря, респективно на Тиберий, който най-малкото е добродушен и наивен император. Освен всичко друго задължение на Пилат е най-вече да поддържа реда, и то само римския ред. Обвиненията, които евреите биха могли да отправят към Исус, едва ли засягат Рим. Пилат като всеки римлянин презира евреите и ги държи изкъсо. Иосиф Флавий дава много примери за неговото отношение.

Да молиш римския прокуратор за смъртта на човек, който претендира, че е “Син Божи”, значи да рискуваш да те изхвърлят от преторията! Да не забравяме, че много от римските родове смятат, че водят началото си от връзката на

¹ Близо до Сихем

смъртна жена с бог, или обратното. Такъв е случаят именно с Юлий Цезар, чието семейство произхождало от любовта на Афродита и негов смъртен предшественик. Какво тогава би могло да се поддържа като обвинение пред Пилат? Всичко, което е поместено в следващите редове. Но Пилат може само да прехвърли тези обвинения към евреите. Неговата единствена задача е да осигури спазването на *римския ред*.

А този римски ред е дефиниран точно от римските закони. И който ги наруши, си навлича предвидените в тях присъди, т. е. римските наказания: бой с тояги, бичуване, тъмница, обезглавяване, разпъване на кръст и т. н. А Иисус явно не е екзекутиран според еврейските закони, а според римските и от римляните, по обвинения, които са само римски. Кой са престъпленията спрямо Рим, които Иисус извършва като жител на римска провинция и волю-неволю "цезаров поданик", както по-късно ще напомни император Юлиан? Ето ги:

1. *Самопровъзгласява се за цар* – извършва го. Достатъчно е само да препрочетем внимателно Матей (XVII, 24–26), за да констатираме, че Иисус претендира да е царски син. А пред Пилат, когато той го пита: "Ти ли си Иудейският цар?", Иисус ще отговори отчетливо: "Ти казваш..." (или "Ти го каза...") (Матей, XXVII, 11.)

Безспорно има един откъс, в който се говори, че той се укрива в планината, след като узнава, че ще се опитат да го отвлекат, за да го направят цар (Иоан, VI, 15). Но Иисус отказва да бъде коронясан от римляните, от отвратителните окупатори, а и въобще отказва, просто защото доктрината на баща му Иуда Гамалиел не допуска друг цар освен Иахве.

Каквото и да е, със сигурност Пилат не е в течение на тъкостите на всичките тези еврейски доктрини, изложени в ръкописи, които той не притежава, и на език, който не знае – иврит. Известно е, от друга страна, колко безмилостен е той към всякакви размирици: "В същото време дойдоха някои и Му разказаха за галилейците, на които кръвта Пилат смесил с жертвите им..." (Лука, XIII, 1). Прокуратор с желязна ръка, Пилат едва ли би гледал с добро око на този Иисус, който прекосява от север на юг и от изток на запад Палестина, за да проповядва учение и царство, които не се вменват в римския ред. На всичкото отгоре Иисус води със себе си тълпа от скитници, сред които се прикриват зилоти убийци.

2. *Определя и събира данъци, сякаш е цар* – това потвърждава предходното обвинение. Фактът, че светът на събирачите на такси и на проститутките пълни касата на движението, прави Иисус още по-подозрителен за Пилат. При всички случаи да облагаш поданиците на цезаря с данъци е проява на непокорство или на разбойничество. И двете престъпления се наказват по един начин – разпъване на кръст.

3. *Отдава се на разбойничество* – Защото нападенията над поклонниците и търговците пред Храма на Иерусалим в действителност нарушават римския ред и са форма на гангстеризъм. Те стават два пъти, ако се доверим на Евангелията и на две различни Пасхи. От друга страна, при Марко (VI, 35) и най-вече при Лука (IX, 12) виждаме как сподвижниците му се настаняват и изхранват в селата, през които минават: "...разпусни народа, за да отидат в околните села и колиби да нощуват и да намерят храна..." Заплащат ли? Тези хора са скитници, които не работят. Ориенталското гостоприемство едва ли би могло на такова количество "гости". А ако плащат, то е с придобитото от рекета. И в единия, и в другия случай за римляните е налице престъпление. Още повече, че ковчезникът на групата, Иуда Искариот, чието презиме означава наемен убиец, е вече познат като "крадец" (Иоан, XII, 6.)

4. *Превземането на Иерихон* – на всичкото отгоре има една странна сцена, описана от Лука (XIX, 11–28). Ако я препрочетем внимателно, не можем да не изпитаем известно притеснение. За какви неприятели наемква Иисус? Кой са тези, които трябва да бъдат изклани в присъствието на този загадъчен мъж от царско потекло? Трябва ли да допуснем, че в случая Иисус използва някаква *парола* и дава точни указания на своите *следовници, които ще го разберат от половин дума?* Това се случва точно преди похода срещу Иерусалим и преди нахлуването в третото предверие на Храма, където са сарафите и търговците.

Тази заповед за обезглавяване изисква наличието на някакви пленници, вече заловени след акцията в Иерихон. С това обстоятелство четвъртия пункт от нашия обвинителен акт ще говори за истинско масово убийство, присъщо на всички движения от този род. Някои точни факти потвърждават тази хипотеза. Тъкмо преди четвъртата Пасха, когато започва да нараства притокът на богомолци в Иерусалим, е времето, в което Иоан (II, 14) разполага второто известно ни нападение над сарафите, търговците и *поклонниците*. Значи сме се озовали няколко дни преди залавянето на Иисус от *кохортата ветерани, командвани от трибун* (Иоан, XIII, 3 и 12). Части от охраната на Храма са присъединени към тези шест центурии от елитни войници в знак на лоялност на Синедриона към Рим. И когато арестът бива извършен, ние ще научим напълно случайно, че има някой си Иисус-вар-Ава, "...тогава беше затворен някой си Варава, със събунтовниците си, които във време на бунт бяха извършили убийство..." (Марко, XV, 7 и Лука, XXIII, 19.)

Съвсем очевидно е, че Пилат няма навика да проточва нещата във времето, това не е неговият начин на действие. Бързината на процеса срещу Иисус, малкият отрязък от време между съдебното заседание и изпълнението на присъдата го доказват повече от убедително. В такъв случай става още по-очевидно, че метежът и убийството, за които Иисус-вар-Ава е обвинен заедно със своите съучастници, са съвсем скорошни събития. И че смъртната му присъда е току-що произнесена, както и тези над другите двама разбойници, които ще бъдат екзекутирани заедно със Иисус.

От друга страна, със сигурност в тези няколко дни, предхождащи Пасха (Изход, XII), има само една размирица, тази пред Храма, където Иисус и неговите хора нападат поклонници, сарафи и търговци. Защото Рим не би се оставил да бъде изненадан повече от един път с подобни масови вълнения...

Значи точно по времето на метежа, оглавяван от Иисус, са заловени Варава и другите размирици. Тогава става и убийството, в което е обвинен Варава. Но интересно, занимават ни само с него, макар че всъщност смутителите на реда са повече и са също в затвора. Възможно е да има и други жертви, убити и ранени. Тъй като е водач на

нападателите в ограденото място на Храма в Иерусалим, Иисус носи отговорността за пролятата кръв. Защото той нито предотвратява, нито прави по-безобидно с някакви предварителни указания въоръженото нападение. Напротив, той го предизвиква и предприема много преди Иерихон и сам дава началния сигнал, като започва да удря с преплетени въжета хората, които първи се изпречват на пътя му. Трупът или трупове, останали по плочите на Храма, ще жалонират изминатия от Иисус маршрут. За представителя на *римския ред* Пилат това си е чиста проба "разбойничество" и *римският закон* трябва да бъде приложен с цялата му строгост. Още повече след като са информирали Пилат за поведението на Иисус *пред съкровищницата на Храма*: "И седна Иисус пред съкровищницата и гледаше, как народът пуска пари в съкровищницата..." (Марко, XII, 41), а някои ръкописи допълват: "...многозина богати пускаха много". Сред тези писмени документи освен Евангелието от Марко са "Светата Библия" от Лъометр дьо Саси, католическа версия, редактирана от абат Жаже; и протестантските версии на Секонд и Остервалд. Та в този епизод Иисус наблюдава и оценява не начина на даряване, а количеството. После, ако съкровищницата се окаже препълнена, Искарот и сродните му души ще намерят начин да я облекчат.

5. *Упражняване на магьосничество* – Законът, гравирен върху "дванадесетте медни свитъци", предвижда в някои свои членове смъртно наказание за всеки, който чрез магии, чародейство или *заклинания* причини вреда на хора, добитък или реколта.

И така, неизброими са случаите, в които Иисус стоварва проклятията си над градове и еврейски религиозни общности. "Нещастие вам..." са думи, които често излизат от устата на Иисус. Още по-зле, той обучава учениците си в този род вредителство, какъвто е ритуалът със сандалите, при който се използва замърсената прах от подметките, за да се прокълне един дом или град, като се изтупват срещу тях (Матей, X, 14, 15). Да не говорим за Апокалипсиса, чийто пролог обявява Иисус за негов автор (Откровение, I, 1). Достатъчни са само стиховете от 1 до 6 на глава XI, за да му бъде наложено смъртно наказание от закона на дванадесетте медни свитъци.

Нещо още по-лошо за времена, в които целият античен свят се отнася с голяма толерантност към всички култове и където единствено атеизмът е осъдителен (това е единственият упрек, отправен към Сократ). Иисус отпраща към адските глбини всички, които не споделят неговите възгледи. Достатъчно е само да прелистим отново Матей (XXV, 31–41) и най-вече Апокалипсиса, глава XVIII, където пожарът в Рим е ако не открито препоръчан, то поне несръчно "предсказан", за да се убедим колко кротък и добродушен е водачът на зилотите.

При всичките тези окултни заплахи няма как Пилат да забрави закона от дванадесетте медни свитъци.

Всички параграфи на този достатъчно пълен обвинителен акт са явно второстепенни в сравнение с първия – "*Самопровъзгласява се за цар*". Защото, когато Иисус се нарича "царски син" в Матей (XVII, 24–26), той тайно претендира за титлата на баща си. Знаем вече, че тогава е прието на осъдените на разпване да се посочва мотивът, поради който трябва да понесат това наказание. Заковават на кръста дъсчица, на която е написано какво е тяхното провинение.

По всичко личи, че в случая с Иисус Пилат съвсем точно изписва на латински, гръцки и еврит в какво се състои *основният мотив за неговото разпване*: "Иисус Назареец, цар на евреите", като може би е прибавен намек за разбойничеството, за да се обоснове разпването му с главата нагоре.

На евреите, желаещи от дипломатия и предпазливост да уточнят този надпис, като се направи допълнение: "...недей писа: Цар Иудейски, но че Той каза: Цар Иудейски съм" (Иоан, XIX, 21), Пилат отговаря остро: "Каквото казах, казах го..."

Това говори, че за Пилат е очевидно – Иисус е възприеман от евреите като техен законен цар, макар и нелегален, при това през всичките години на неговата дейност, и че вече е твърде късно те да го отричат.

Както много справедливо отбелязва безспорния виден тълкувател и протестантски историк д-р Кулман в своята малка по обем книга "Бог и цезар", Иисус е осъден на разпване именно като зилотски водач и това обвинение е напълно достатъчно по силата на своята сериозност да засенчи всички други престъпления. Също така много е вероятно двамата разбойници, разпнати с него, да са зилоти, което в очите на римляните означава хора, отдали се на разбойничество. Може би и те са заловени в Елеонската планина, "извадили са ножове" и са посягали с тях (Лука, XXII, 49). Иначе защо ще го упрекват за безсилието да направи чудо, с което да освободи себе си и тях самите? Вероятно в своето крайно отчаяние те са си спомнили за някогашните му уверения, че крайната победа ще бъде постигната чрез свръхестествена намеса, дошла в последния момент. Само при Лука единият от двамата се заема да брани Иисус (XXIII, 41), докато при Матей и Марко и двамата разбойници го ругаят заради безсилието му. Лука изпада в противоречие, когато пише как Иисус уверява добронамерения престътник, че още същия ден ще бъде с него в Рая. Защото в такъв случай какво ще стане с прословутия тридневен престой в бездната на Ада?

Накрая те виждат как Иисус умира пред тях. Вечерта войниците счупват долните им крайници, за да ускорят задушаването, от което умират всички разпнати, а те го отлагат, като се подпират на краката си. После ги захвърлят все още агонизиращи в общия гроб на позора, запазен за трупове на осъдените на смърт. Нещо, което Евангелията предпочитат да премълчат. Защото всъщност това е прословутият личен гроб, който бил собственост на Иосиф Ариматиец.

Все пак буди недоумение защо Евангелията пишат, че римляните дават на Иисус да пие, докато е разпнат. Във времена, когато разпването и набиването на кол са често прилагани наказания, да направиш това, означава да съкратиш мъчението и да довършиш потърпевшия. Няма случай разпнат или набит на кол да не е умрял веднага, след

като са му дали да пие. Можем все пак да допуснем, че римският офицер, отговарящ за екзекуцията, тайно е получил съответните разпореждания. Би трябвало Исус, "Синът Давидов", да има право на по-лек режим. Ликвидират го бързо, за да му спестят агонията в "ямата на позора".

Един откъс от "Евангелие на дванадесетте апостола", коптски ръкопис от пети век, чийто първоначален текст, изглежда, предхожда Евангелието на Лука според Ориген, разказва за тази "яма на позора", като я нарича "кладенец".

"Заведоха Пилат и центуриона при градинския кладенец, който беше много дълбок... Погледнаха надолу. Евреите се развикаха: "О, Пилате, не е ли там долу тялото на мъртвия Исус?" Но Неговите ученици казаха: "Господарю, плащаницата, която държиш в ръцете си, е на Исус! Това тяло там е на крадеца, когото разпнаха заедно с Него..." ("Евангелие от дванадесетте апостола", 15 фрагмент).

Всъщност предположението, че наблизко има градина, внушава на коптските книжници от Долен Египет да говорят за кладенец с вода. Със сигурност първоначалният текст на иврит е използвал само думата "шоат" (яма, в смисъл на дупка-затвор или дълбок изкоп) или думата "бехр", която има същия смисъл, но може да означава и дупка, получена от разрушение, както е в стих 24 от псалм LV, където двата термина са свързани: "Бехр-шоат".

На всяка цена трябва да се разгледа и присъствието на една твърде загадъчна личност – Иосиф, наричан Ариматиец или Ариматийски. Наивната легенда за Свещения Граал го прави свое действащо лице още в началото си.

Този Иосиф Ариматийски по волята на евангелските редакции придобива различни аспекти. Матей само споменава, че гробът, в който е погребан Исус, е негова собственост. Иоан ни казва, че той е ученик на Исус, но "таен". Марко (XV, 43) го прави "виден член на съвета", а Лука (XXIII, 50) го нарича просто "съветник", вероятно в Синедриона. Колкото до истинското му име Иосиф-вар..., то не ни е известно. Познат е като Ариматиец или Ариматийски. Между другото, в Стария завет, в произведенията на Иосиф Флавий, както и в Талмуда, напразно ще търсим населено място с това име. Да се примирим с извода, че както при Назарет това не е случайно и целта е нещо да се укрие.

Ако разчленим това странно име на съставните му части, се оказваме пред две основни срички – "ар" и "мат" – които ще срещнем в иврит в термини, отнасящи се стриктно до смъртта и погребенията:

- "арец", означаващ поле, терен;
- "хар", означаващ яма, дупка;
- "мат", означаващ смърт.

Така библейското име Хацармавет, означаващо "двор на мъртъвците" (Битие, X, 26), произлиза от същите филологически корени.

Съвсем очевидно е, че псевдоселището Ариматия, несъществуващо по времето на Исус, е съставено като банален варваризъм, възникнал въз основа на староеврейското "вар'мат", означаващо едновременно гробище и погребение. С една дума, Иосиф Ариматиец е Иосиф Гробаря, "пазачът на гробищата", ако Исус е погребан в ритуалния некропол в Маслинената гора (на югоизток от Иерусалим), или "пазачът на ямата на позора", ако е погребан на Голгота. При всички случаи този "виден съветник" в действителност е човек от нисшето съсловие, *постоянно омърсен според еврейския Закон, тъй като непрекъснато е имал работа с труповете.*

Ето ни отдалечени от легендата за Граала, издялан от изумруд със 72 фасетки, открил се от челото на Луцифер по времето на неговото падане и прибран от Иосиф Ариматийски след Тайната вечеря.

Накрая и друг детайл ще потвърди, че Иосиф Ариматиец не е никой друг, освен Иосиф Гробаря.

В "Евангелието от Вартоломей", един твърде гностичен текст, който е цитиран през четвърти век (значи е съчинен малко по-рано), собственикът на градината, където би трябвало да са погребали Исус, не се казва Иосиф, а Филоген – от гръцкото "филос" (приятел) и "генос" (раждане, живот). Ще рече "Приятел на живота".

Ето ключа към загадката! Искат да заместят този, който непрекъснато е омърсен поради занаята си да копае гробове, с обикновен "градинар" и му дават име, напълно противоположно на прискърбните му занимания. За нещастие, когато искаме да докажем прекалено много, не доказваме нищо, учи ни поговорката. Следва самият текст: "Те стояха прави в градината на Филоген, градинарят ("кепурос"), чийто син Симеон бе изцелен от Спасителя по времето, когато се спусна от Маслинената планина заедно с Апостолите." ("Евангелие от Вартоломей", 2 фрагмент.)

Тук сме изправени пред още едно потвърждение, че гробът, в който е погребан Исус, се намира на Елеонската планина, защото *там е срещнал преди това Иосиф Гробаря*, който поради занаята си живее съвсем близо до ритуалното гробище, разположено недалеч от Елеонската планина, както вече видяхме.

Вече знаем, че Иосиф Ариматиец на иврит би звучал Иосиф *ар-а-метим*, ще рече Иосиф от ямата на мъртъвците. Нещо, което означава една яма за много мъртъвци. Съвсем близко е до "ямата на позора", където захвърлят телата на екзекутираните. А и както отбелязва Даниел-Роп, обикновено римляните разпъват на кръст на места, близо до гробища.

Това от своя страна води до заключението, че "ямата на позора" се намира в Елеонската планина, до ритуалното гробище...

ПРОКЛЯТИЕТО НА ИЕРУСАЛИМ

И тъй, ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напои го; защото, вършейки това, ти ще струпаш жар на главата му...

ПОСЛАНИЕ НА СВЕТИ АПОСТОЛ ПАВЛА ДО РИМЛЯНИ, Х††, 20

Тази аксиома е много разпространена през ония времена в Израел. Нейният по-кратък вариант гласи: "Прощавайте на вашите неприятели и ще струпате жар върху главите им". Оттук нататък ще ни бъде по-лесно да разберем, особено в светлината на това, което ще последва, колко добре познава Иисус тайните на окултната наука. И особено тази, която препоръчва да оставим врага да натрупа лошите си намерения към нас. Правейки това, т. е. като не откликваме, ние не поддържаме тайнствения баланс на съдбата. Рано или късно равновесието ще се наруши и ударът ще се стовари в обратна посока, а неприятелят ще види как му се връща наведнъж всичко натрупано през един понякога много дълъг период. Впрочем тази ефикасна окултна тактика се използва съвсем целенасочено от християните срещу римляните.

Иисус също прибегва до това тайнствено правило, когато го приковават на кръста. Разбира се, ако се вярва на Евангелията, съчинени през четвърти век от гърци на гръцки език. Можем да приложим две хипотези. Или че гръцките писари са го вмъкнали, за да поласкаят още веднъж Рим, тъй като палачите са римски легионери. В такъв случай Иисус не е произнасял такива думи в действителност. Или че фактът е автентичен и тогава Иисус просто прилага известния похват, когато изрича прочутите си слова: "Отче! Прости им, понеже не знаят, що правят..." (Лука, XXIII, 34.)

В своя труд "Синопис на Евангелията" преподобният отец Дейс между другото твърди, че "текстуалната автентичност на опрощаващите думи е спорна." (Пак там, т. I, с. 313.)

При всички случаи никога няма да узнаем, дали фразата е автентична или не. Първоначалните Евангелия са изгубени и още Ориген (през втори и трети век) казва, че и по негово време не познават оригиналното Евангелие от Матей. Ако въобще ги открием някога, те ще ни предложат доста различни текстове от изработените от анонимните писари през четвърти век. Доказва го и съдбата на апокрифите. Дори самият Ориген е преправян от Руфин Аквилейски, и то през същия четвърти век. Самият Руфин не крие, че е поправял Ориген, когато не му се е струвал достатъчно ортодоксален. Той има смелостта да си го признае в своя предговор и твърди, че е постъпил както св. Иероним в превода му на "Хомелиите": "Когато в гръцкия текст (първоначалния) имаше някакъв *скандален* пасаж, той вадеше ножицата, превеждаше и изчистваше, така че читателят на латинския текст да не срещне нищо, което се отклонява от вярата..." (Предговор към "За началата" от Ориген, 2.)

Възниква следният въпрос: кои са тогава тези "скандални пасажи", които трябва да бъдат скрити от очите на вярващите от пети век, за да не разрушат легендата?... Същото се случва и с първите Евангелия. Под перата на фалшификатори като Иероним и Руфин излизат текстове, в които съвременния читател ще срещне най-срамни фалшификации. Съдете сами.

При Матей (XXVII, 25) четем следното: И целият народ отговори и рече: Кръвта Му нека бъде върху нас и върху чедата ни..."

Това изречение се среща само при Матей. А той, както знаем, е *псевдо Матей*, тъй като оригиналното му Евангелие е вече изгубено по времето на Ориген, който умира през 254 г. Въпреки това, точно върху тази фраза, отвратителна измама, християните цели двадесет века ще основават перманентния си антисемитизъм. С тази лъжа, с тази *фалшификация* ще се оправдават кланетата, грабежите и насилията срещу евреите.

Ще обърнем внимание на всеки разумно мислещ читател, че е невъзможно една огромна тълпа *спонтанно* да измисли и крещи с все сила толкова сложна фраза в отговор на въпрос, който е невъзможно да се предвиди предварително. Всъщност тълпата би могла най-много да нададе с пълни гърди вик или скандиране, които е привикнала да крещи. Но е съвсем ирационално да допуснем, че посредством телепатична размяна на мисли евреите *единодушно*, с едни и същи думи, са изразили подобно всеобщо желание.

Значи това изречение никога не е произнасяно с тези думи от еврейската тълпа, струпала се пред двореца на Пилат. То е измислено до последната си думичка от анонимните фалшификатори от четвърти и пети век, за да оправдаят поредицата от репресии и страдания, стоварили се над нещастния еврейски народ. Поредица, чиито корени те по-добре от всеки друг биха могли да посочат.

Целта им освен това е да отклонят вниманието от една загадъчна фраза, която би улеснила отгатването на произхода на тази необяснима поредица от нещастия. Нашите фалшификатори предвидливо ще подправят това изречение едновременно с изчезването на първоначалния текст на Евангелието от Матей.

От далечни векове народното предание в Китай, Тибет, Япония и Индия гласи, че ако един човек е недоволен от друг и ако се самоубие пред прага на врага си, нещастieto ще се стовари върху последния, понеже е причина за смъртта на първия.

Между другото, Жак дьо Моле Жофроя дьо Шарне, съответно велик магистър и провансалски командор на *Ордена на тамплиерите*, изгорени живи в Париж, на остров Ла Сите (по-точно на островчето, наричано *Еврейско*), по време на екзекуцията призовават папата и френският крал да се явят същата година пред Божия съд. Страхният им призив е чул. "До четиридесет дни" папата умира. Същата година – "до девет месеца", на свой ред си отива от този свят и Филип Хубави.

Подобно съвпадение има и в разрушаването на Иерусалим след заклинанието на Иисус.

В глава XXIII на Евангелието от Матей, а също и в Лука (XIII, 34) Иисус отправя остри нападки срещу "книжниците и фарисеите" в Иерусалим. Под "книжниците" на анонимните писари трябва да разбираме сектантите *садукеи*, докато *фарисеите* са споменати директно. За *есеите* не става и дума, а Иисус проклина осем пъти и населението извън града.

Настъпва разпятието. Иисус е на предела на своите съпротивителни възможности, силите му го напускат и той ще издъхне много преди двамата разбойници, разпнати едновременно с него. Подобно на Жак дьо Моле, той ще прибегне до мрачната тайна на последното волеизлияние на умиращия, за да отправи своето отмъщение, вече изразено в споменатите по-горе осемкратни проклетия.

Наистина при Матей (XXVII, 45–50) и при Марко (XV, 34–37) четем следното: "А на *деветия час* Иисус извика с висок глас: Елои, Елои, лама савахтани? Което значи: Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставил?... А Иисус, като издаде висок глас, издъхна." (Пак там.)

При Лука *извиква само*: "Елои, Елои! Лама савахтани!" ("Отче! В твоите ръце предавам духа Си" в българския превод.)

Събралите се край кръста евреи предполагат че той призовава пророк Илия. Те решават, че в отговор на укорите и отмъстителните подигравки на двамата крадци, разпнати до него, Иисус прави последен опит да призове на своя помощ Небесата.

Най-напред ще отбележим пълната измамност на подобен превод. Нито *Ели*, нито *Елои* могат да бъдат преведени като *Боже мой*. Ели на староеврейски език е *Бог* в единствено число, както и Елои. Множественото число като израз на божествено върховенство е *Елоим*. Но всичко това е така, ако са прибавени съответните точки за гласните под буквите, тъй като азбуката на иврит е съставена само от съгласни.

Така трите букви, образувачи *Ели (алеф-ламед-хе)*, пунктуирани по различен начин (но все така алеф-ламед-хе) ще означават *заклинам, проклинам*, което е съвсем различно.

Между другото, същата фраза "Ели, Ели! Лама савахтани!" е първият стих на псалом XXI. Псалмите представляват химни в стихове, като не всички са от цар Давид но и от анонимни свещеници. Този започва така: "Началнику на хора. Кога се зора сипва. Псалом Давидов." Това означава, че този химн трябва да бъде предоставен на началника на хора и трябва да се изпълнява по мелодията на израелска народна песен, без съмнение любовната "Кошута на зората"¹ и че автор на текста е самият цар Давид. Дотук всичко е повече от ясно. Ако прочетем този псалом в неговата цялост, ще бъдем впечатлени от пророческия му характер за страстите Христови, но само ако се ограничим до католическите и протестантските преводи. Първоначалният текст на иврит е съвсем друг.

Там, където се говори за "пробиване на ръце и нозе", всъщност става дума за лъв, който е заловен и вижда лапите си вързани. Призивът на молещия се не е само в мига на Голготата, а постоянен, денонощен. Всъщност това са думи на цар Давид, който отправя молитви към своя Бог.

Оттук насетне фразата от кръста става съмнителна. Един измъчван човек, понасящ ужасяващите болки на разпятието, с гръб, набразден от бичовете с оловни топчета и триещ се в граповото дърво на кръста, с ръце, пробити на най-болезненото място, с перинеум, бавно изпилван от острия ъгъл на подпората, която трябва да попречи на ръцете да се откъснат, такъв човек постепенно се задушава. Костите на краката му вероятно са натрошени от забитите гвоздеи. Той не е нито пил, нито ял *в продължение на петдесет и четири часа* и е много малка вероятността да изразява нечовешките си мъки, *като декламира стихове, взети от народна песен*.

Един човек, когото водят на разстрел, може пътъм да изпее националния си химн или този на партията, към която принадлежи. Може да изкрещи в лицето на екзекуторите за последен път вярата си с кратък лозунг. Защото такъв човек не е започнал да страда физически. Но човек, разпнат на кръста, не прибягва до поезията, за да даде израз на мъките си. Стигнал до момента, в който плътта надделява над духа, той не би ссе сетил, че има душа на поет! Или нищо няма да промълви, или ще застане от болка, или ще изкрещи омразата си към палачите. Струва ни се, че точно това прави и Иисус.

Тогаво можем да се опитаме да открием *истинските думи*, които анонимните писари са се погрижили да заличат. Ето ги, страшни в своята краткост, страшни в заключенията, до които ни водят, още по-страшни в тяхното сбъждане четиридесет години по-късно.

Ако хвърлим поглед на най-древните магически ръкописи, озаглавени "Соломонови клавикули", от които най-точният текст, достигнал до нас, се съдържа в ръкописа на Падуанската библиотека и е редактиран от Пиер д'Абан, пряк ученик на Анри-Корнелий Агрипа, лекар на крал Карл V и прочут окултист, чийто учител е Йохан Тритхем, абат на

¹ На иврит това е известната песен „Агелет Ашахар“, което преведено буквално означава „Кошута на зората“.

Шпанхайм и на Вюрцбург, ще прочетем следното за третия ден на седмицата, който е *вторник* (в древността последният, неработен ден от седмицата е събота). За този ден *Божествените имена*, от които магьосникът ще избере тези, към които ще прибегне в своето заклинание, съдържат именно *Ел* и *Елоим*, *множествено число на Елоим*.

Сред имената на *Духовете*, властващи над западната част на света, която според преданието е страната на мъртвите, откриваме *Лама* и *Астагна*. Накрая, сред дванадесетте имена на *Духовете*, властващи над дванадесетте часа на Деня и над дванадесетте часа на Нощта, намираме *Тани*, понякога изопачено и изписано като *Таник* или като *Тание* във френските издания на знаменитите гримоари, книги със заклинания.

Така въпросната фраза на иврит може да звучи по следния начин: “ЕЛИ! ЕЛОИМ! ЛАМА АСТАГНА ТАНИ...”, което съответства на: “*Заклинание! Проклятие! Чрез Лама, Астагна, Тани...*”

Разбира се, магьосниците не използват всички окултни имена за един и същи ден, тъй като паметта им би се претоварила и не би го позволила. Достатъчно е да се познават само някои от тях. Така, когато очертават прочутите *Магически кръгове*, поставят в първия (символизиращ божествения план) Божествените имена. Във втория кръг заемат място имената на духовете и ангелите. В третия и последния идва редът на духовете за Час, Ден, Сезон. *Следователно има йерархия в представянето на тези имена*. Според преданието от *божественото име* магьосникът придобива власт над света на духовете и ангелите, *ангелското име* дава власт над света на духовете, а *името на духовете* дава власт над всекидневния свят на Пространството и Времето.

И така, следва повече от любопитната констатация за така уточнената загадъчна фраза, а именно, че:

1. Всички думи от тази фраза са *имена*, използвани в *магията* и са *употребени точно в йерархичния ред на тяхното прилагане*.

2. Всички *имена* произтичат единствено от *тоналността на Марс*, включително името на *Духа*, властващ над *планетарния час*, в който тези думи са произнесени. Денят е *вторник*.

3. Часът е точно *осмият*, последният, през който е живял Иисус, *умрял в началото на деветия час* и значи осмият е часът, в който той произнася въпросната фраза.

4. Това е *осмият час именно на Деня*, точно този, а не друг, защото над осмия час на нощта властва Дух с друго име (Тафрак).

5. Всички тези имена са в състояние да причинят *злини на враговете*.

Ще цитираме: “В тяхното естество е да предизвикват битки, смърт, убийства, пожари, да умъртвяват и поболяват, а после да връщат здравето, да вдигат мигновено на оръжие две хиляди войници...” (“Хептамерон или Магически елементи” от Пиер д’Абан).

Или да предизвикват всичко, което се стоварва върху Иерусалим в малък отрязък от време: атаката на въоръжените отряди на партията на зилотите начело с Иехан Жискалаец, оздравяването на първите “християни”, пострадали вероятно от тайнствена заразна епидемия, войната с Рим, обсадата на Свещения град с всичките и ужаси, така добре описани от Иосиф Флавий, убийствата между съперничаещи си фракции в обсадения град и т. н. Нищо не липсва, регистърът на бедите е пълен. Не е случаен намекът при Матей: “...или мислиш, че не мога сега помоли Своя Отец, и Той ще ми представи повече от дванайсет легиона Ангели?...” (Матей, XXVI, 53), т. е. “две хиляди войници”, обещани от заклинанието.

Читателят може да попита защо се придава такава важност на творенията на деня вторник? Дюпон–Соме в своите изследвания върху ръкописите от Мъртво море разкрива, че тайнственият слънчев календар от “Книга на Опрощенията”, противоположаван упорито на лунния календар на тогавашния иудаизъм, е използван от зилотите, екстремистко крило на есеите, впоследствие отделило се и действало самостоятелно. В своята книга “Датата на Тайната вечеря” Ан Жобер осведомява, че Иисус и учениците му използват слънчевия календар от “Книга на Опрощенията”, което предполага, че те са или есеи, или зилоти. Но те не спазват всичките забрани на есеите и ядат месо, пият вино, също както и зилотите. Същите навици, същите отхвърляния на иудейските табути; същият слънчев календар, непознат за еврейското простолудие – значи, нашите “християни” са си чисто и просто зилоти.

Що се отнася до *вторника*, Ан Жобер ни предлага следните ченни размисли на с. 39 от своята малка по обем творба: “Можем да се запитаем, дали в тази система вторник няма особено значение? Там жертвоприношенията на Пасха започват във *вторник вечерта*. Седмият ден на Пасха е пак вторник. Както и седмият ден на празника Опъване на шатри, преди да се въведе осемдневното му честване. Три от четирите пророчества на Агей ще се разположат във вторник, едното от тях е на седмия ден на Опъване на шатри. Единствената дата в Първа книга на Енох е визия за 14-я ден на 7-ия месец (вторник) и навечерие на празника Опъване на шатри.” (Ан Жобер, “Датата на Тайната вечеря”, Париж, 1957, Габалда.)

И така, както ни осведомява Иоан, Иисус умира в момента на жертвоприношението на пасхалното агне. Според календара на зилотите този ден е вторник. Ето защо Иисус два пъти избира творенията на този ден и час.

Между другото християните никога не са били скъперници по отношение на проклятията. Без да стигаме до ужасяващите заклинания на “Върховното отлъчване”, ще се ограничим с един цитат на св. Павел:

– “Първо послание до Коринтяни” (V, 5) – “Аз пък, макар отсъстващ тялом, но присъстващ духом, вече реших, като да съм между вас, оногава, който е извършил това нещо, – в името на Господа нашего Иисуса Христа... *да го предадете на сатаната, за омаломощаване на плътта...*”

– “Първо послание до Тимотея” (I, 20) – “...от тях са Именей и Александър, които предадох на сатаната, за да се научат да не богохустват...”

В първия случай става дума за един младеж, който се жени за вдовицата на баща си, т. е. машехата си. Във втория случай “герои” са обикновени християни, преминали при гностиците, които вероятно са твърдели, че светът е дело на несъвършен демиург, а не на Всевишния Бог. Но и в единия, и в другия случай, да пратиш човешко създание в Подземното царство, за да бъде унищожено, е престъпление, наказвано със смърт от римския закон на дванадесетте медни свитъка, защото се смята, че това е упражняване на черна магия.

Напълно магическият характер на последните думи, изречени от Иисус, се доказва категорично в следния откъс от *Acta Pilati*, коптски апокриф: “Тогава, в шестия час, мракът падна над цялата земя, и така до деветия час. Слънцето бе почерняло. Тогава Иисус извика със силен глас: “*Ава... Ави... Адаш... Ефкидроу... Адонаи... Ароа... Сабел... Луел... Елои... Елемас... Аваданеи... Ориот... Миот... Соун... Перинет... Иотат...*”

Това са така наречените “*властни имена*” от древните книги за магьосничество, като някои от тях се срещат твърде често в най-известните сборници. Макар че се различава от класическата фраза, тяхното присъствие потвърждава заклинателния характер на последните слова на Иисус. Продължението на текста в същия ръкопис още повече подчертава значението на това учудващо предание: “В момента, когато Спасителя изговори тези неща, въздухът се промени, наоколо притъмня, бездната се разцепи, буря се изви в простора...” Това си е чиста проба призоваване на силите на злото и хаоса¹.

От това кратко изследване лесно стигаме до крайното заключение: последните думи на Иисус всъщност са проклятие над града, който го изоставя в опита му за освобождение от римско иго. И както вече видяхме, това проклятие не е отправено за първи път. Но изречено с последния дъх на един умиращ човек, то се стоварва върху града. Така тринадесет века по-късно последните думи на великия магистър на тамплиерите едва не поразяват завинаги френската монархия и папската институция...

ЕКЗЕКУЦИЯТА НА ИИСУС

Защо да виним стрелата, когато лъкът е пред очите ни?

ИНДИЙСКА ПОГОВОРКА

Какъв е истинският *обвинителен акт*, по който Иисус е осъден на смърт? Бе направен опит да се възстанови на базата на това, в какво би могъл да бъде упрекнат Иисус според имперските закони. Но дори и да е бил известен някога, по-късно е старателно укрит в архиви, до които нямат достъп простосмъртните, или направо унищожен.

Всички католически тълкуватели признават, че предполагаемият доклад на Пилат до Тиберий за възкресението и възнасянето на Иисус е груба фалшификация. Те поставят сред апокрифите и “Деяния на Пилат”, защото прекалено обругават Иисус, нещо, което според тях ги лишава от всякаква достоверност. Но ние знаем съдържанието на тези текстове. Те съставляват първа част от “Евангелието от Никодим”.

Не е така с друг документ, който християните цитират, но без да го възпроизвеждат. През 311 или 312 г., при царуването на император Максимин, навсякъде са разпространени нови “Деяния на Пилат”. Четат ги в цялата империя и особено в училищата.

Ето какво казва твърде предпазливо за тях Евсевий Кесарийски: “След като бяха съчинили “Деяния на Пилат”, преливащи от богохулства към нашия Спасител, те (императорските чиновници) ги изпратиха с одобрението на Императора по всички краища на подвластната му страна, като препоръчаха навсякъде, по градове и села, да ги изложат така, че да се видят от всички. А учителите да имат грижата те да станат достойни на децата, които да ги научат наизуст...” (Евсевий Кесарийски, “Църковна история”, IX, V, 1.)

Много е вероятно тези текстове, кръстени от църковните писари “Деяния на Пилат”, за да са като двойник на тези, които отговарят на вярата им, да са *резюме на съдебния процес срещу Иисус*, и най-вероятно съдържат текста на заключителната реч на Пилат. Но тя не е достигнала до нас, въпреки че съпоставена с “Деяния на Пилат” би имала по-голяма стойност за идните векове.

Обратното би било учудващо. Прокураторите и другите висши чиновници на Империята редовно изпращат до Рим доклади за всички важни събития под тяхната юрисдикция. Благодарение на тях Тацит успява да ни остави своите

¹ Впрочем Иисус очаква помощ в последния момент, свръхестествена или човешка (неговите сподвижници), затова отказва успокоителната напитка, предлагана на осъдените на смърт (Матей, XV††, 34, и Марко XV, 23), а не от желание да увеличи максимално страданията си. Той *иска да запази разума си ясен*. Двамата разбойници, вероятно негови бивши телохранители, разпнати до него, правят същото. Откъдето после идват разочарованието им и ругатните (Матей, XV††, 44, и Марко, XV, 42), защото те също се надяват на някаква помощ, но напразно...

“Анали” и “Истории”. В тях виждаме какво е ставало почти ден подир ден както на Запад, така и на Изток. *С едно изключение обаче – събитията в Иудея по времето на Исус.* И тук не минава без монасите преписвачи. Същата съдба сполетява доклада на Пилат до Тиберий относно големия бунт през 33 г., чийто водач е Исус. Когато с коронасването на Константин християните завземат властта, архивите на имперската канцелария са старателно прочистени, и то незабавно. Превърнали се светкавично в гонители на всичко, което не е християнско и ортодоксално християнско, водачите на месианската секта не изпитват никакви скрупули към архивните единици. След като с лека ръка изпращат на каторга в мините философи гностици...

От начина, по който е екзекутиран Исус, също черпим ценни сведения.

Най-напред не е възможно да са го били с пръчки. Според римските закони, престъпниците, които са осъдени на бичуване, се бият било с тояги (фустис), било с пръчки (вирга), било с бичове (флагелум). С тоягата наказват войниците, пръчките са запазени за римските граждани, бичовете – за робите. Но към края на Републиката пръчките са премахнати като наказание за нарушилите закона граждани с влизането в сила на закона Порция. (Цицерон, “Срещу Верес”, III, 29 и Тит Ливий, X, 9.)

Все пак осъдените на смърт губят поради това обстоятелство правата си на граждани и пак са бити с пръчки. Такъв е случаят със Савел-Павел, преди да го обеглавят. Обратното, тъй като Исус не е нито римски гражданин, нито войник в служба на Рим, не е трябвало да бъде бит с пръчки или тояги. Той задължително и напълно законно е *бичуван*.

Само че анонимните писари никога не са присъствали на разпване на кръст, тъй като това наказание е премахнато от Константин по молба на водачи на християнското движение. Като наблюдават ликторите със снопове пръчки, те допускат, че Исус е бит със същите, преди да бъде разпнат на кръста¹.

И така, разпването на кръст, най-тежкото и най-ужасно наказание, казал го е Плиний, винаги е предхождано от бичуване. Но самото то съдържа в себе си няколко нюанса. Съдете сами:

1. Разпването е наказанието на размирниците, злосторниците и разбунтувалите се роби. В такива случаи пробиват *дланите* на ръцете, отказали да се подчинят, да служат, да работят. За да не се разкъсат ръцете под тежестта на тялото, забиват голям клин под перинеума на човека и това още повече увеличава страданията на разпнатия. Жените са разпвани с лице към дървото, но не от целомъдрие, както си въобразява Даниел-Роп, а за да могат да седнат върху същия клин. Той навярно е наранявал с остриите си ръбове и вулвата, и перинеума, а в някои случаи и вагината на разпнатата. Краката също са пробивани като знак за наказание за бягството, което придружава всеки бунт.

2. Ако осъденият се е съпротивлявал със сила при залавянето му, чупят ръцете му с желязна пръчка или голям чук. Ако е предприемал опит за бягство от затвора, счупват краката му. Разпването, което разчеква осъденият върху кръста, бързо предизвиква начало на задушаване. За да направят по-продължително разпването, легионерите (които изпълняват задълженията на палачи) почти винаги пронизват десния хълбок на осъдения с копие, като ударът се нанася между ребрата и черния дроб. Получава се нещо като пневмоторакс и въздухът достига направо до белите дробове и намалява опасността от задушаване, а наказанието е по-дълготрайно.

3. Ако осъденият е отежнил положението си с изнасилване на свободна гражданка или девственица, клинът се забива направо в половите му органи, а не под тях.

4. Ако въпросният осъден е причинил пожар, вместо да бъде бичуван с бичове от кожени ремъци с оловни топки по тях, той е налаган с камшици от бронзови верижки, предварително нагорещени до червено. Първите са наричани “флагела”, а вторите “флагра”. При всички случаи бичуването с неограничен брой удари има за цел да сломи всякаква възможна съпротива на осъдения, когато бъде разпнат.

5. Има два начина за поставяне на кръста. Злосторниците и разбунтувалите се роби са разпвани с *главата надолу*. Основанието за този нюанс е чисто символично. Размирникът е извършил светотатство спрямо императорското величие, което е обожествявано и въплащава Римската империя в цялостта и. Така че го излагат на показ не само разпнат, но и обърнат. При този начин на разпване краката са широко разчекнати по напречната греда на кръста. Гвоздеите са забити между голямата пищялна кост и фибулата, непосредствено под глезена и тарсуса. Ръцете са пробити в дланите или в шепите (между лъчевата кост) или направо в китката. Те със сигурност са заковани зад гърба, върху другата страна на вертикалния стълб и кръстосани една над друга. Вергилий споменава този начин на разпване с главата надолу в известния си стих *Debellare superbus...* (Вергилий, “Енеида”, VI, 5, 853), което ще рече “Обърни върховните...”

Този особен начин на разпване с главата надолу за размирниците и с главата нагоре за злосторниците и робите е сведен до нас от Сенека. Демъоние в своята книга “Духът на обичаите” и Фернан Николай в “История на вярванията” резюмират Сенека. Евсевий Кесарийски, който е непосредствен свидетел на подобни екзекуции, потвърждава тези две екзекуции: “... някои бяха накрая разпнати, едните по обичайния за злосторниците начин, а другите още по-лошо, защото ги приковаха с главата надолу и ги оставиха да живеят, докато умрат от глад на дамия кръст.” (Евсевий Кесарийски, “Църковна история”, V†††, V†††).

¹ Така книжникът, наречен Матей, ни разказва, че са предложили на Исус да пие „оцет, премесен с жлъчка“ (XXV††, 37). Този, когото знаем като Марко, говори „за вино със смирна“ (XV, 23). Лука не е информиран за тази подробност, иоан също... Между другото, Талмуд предписва жените, които предлагат успокоителна напитка на осъдените на смърт, да приготвят вино с разтворен в него тамян. Но писарите от четвърти век не познават Талмуда!

Ето защо, когато ни осведомяват, че християнки са обесвани за единия или за двата крака с главата надолу, значи става дума за убедени привърженички на месианската секта и движение, които Рим смята за участнички в една чисто политическа размирица, а не просто за последователки на особено религиозно учение.

И тук възниква един въпрос, чийто отговор е много сериозен. Иисус е осъден като *размирник*, обвинен, че претендира за царския престол, че незаконно определя и събира данъци и такси (Лука, XXIII, 2). Евангелията обаче го показват *разпнат с главата нагоре!* За доказателство ще си послужим само със следните откъси: "... и туриха над главата Му надпис, който показваше вината Му: Този е Иисус, Царят Иудейски..." (Матей, XXVII, 37).

"А минавачите Го хулеха, като клатеха глава и думаха: Ти, Който разрушаваш храма и в три дни го съзиждаш, спаси Себе Си! Ако си Син Божий, слез от кръста!..." (Матей, XXVII, 39, 40).

"И веднага един от тях се затече, взе гъба, напои я с оцет и, като я надяна на тръст, даваше Му да пие..." (Матей, XXVII, 48.)

"А когато Иисус вкуси от оцета, рече: свърши се! И като наведе глава, предаде дух..." (Иоан, XIX, 30.)

Евангелистите синоптици дават същите подробности. Но веднъж завинаги трябва да се разберем. Като *размирник* ли (политическо престъпление) е разпнат Иисус? В такъв случай би трябвало да го приковат с *главата надолу* и Евангелията крият тази истина. Защо лъжат? За да избегнат нови крайности в изграждането на обараза на масията. Ала самото разпъване на кръст е достатъчно позорно наказание.

И ако наистина е разпнат с *главата нагоре*, като двамата придружаващи го и заловени заедно с него разбойници, значи не е осъден като *размирник*, не е обвинен в политическо престъпление, а в едно или повече *криминални* престъпления.

Така последната забележка се съдържа и в самите Писания: "... защото, казвам ви, върху Мене трябва да се изпълни и това писано: "и към беззаконници бе причислен..." (Марко, XV, 28 и Лука, XXII, 37.)¹

Тук Иисус дава израз на желанието си да изпълни думите на Исаия, когото цитира. Но все пак да не забравяме, че това е писано от анонимните гръцки книжници четири века по-късно. Обкръжението му от злосторници е достатъчно, за да бъде причислен към тях от един малко благосклонен римлянин, какъвто е Пилат. Дори ако Иисус само заповядва и внушава, без да е пряк изпълнител.

До този извод водят имената на двамата разбойници. Според преданието те се наричат *Димас* и *Цистас*. Имената са гръцки: "Кистос" е кошница, а Димас може би е термин, свързан с половите органи, но може и да идва от "димакаирос", означаващо "който има два меча".

Впрочем Иисус дава указание на своите хора да се въоръжат със саби (Лука, XXII, 36), та дори, ако се наложи, да продадат и облеклото си. Това става в навечерието на неговото залавяне. На другия ден всички вече имат оръжие: "Тия, които бяха с Него, като видяха, какво ще стане, рекоха Му: Господи, да ударим ли с нож?... (Лука, XXII, 49.) Следователно, сред вярващите около него *мнозина са с ножове*. А малко преди това се твърди, че са само двама.

Възможно е това "димакаирос" да е просто прякор на водача на група наемници, ангажирани от Иисус да му бъдат лична охрана. Да не забравяме, че той се страхува от своите хора, особено от братята си (Иоан, VII, 10). Така че "два меча" е обикновен и вероятен прякор. А невежите писари съкращават Димакаирос на Димас. Възможно е същото да се е получило и с Цистас (или Кистос), което може да бъде изопачено "ксифиас", "който има формата на меч". Ако запазим "кистос", това презиме ще означава сопата или палката, с която вторият апаш си служи при нападение и която е оръжие, характерно за целия Близък изток.

Верни на дадената дума, а и на получената сума, двамата разбойници са последните, останали край него, докато всички останали от групата придружители, ученици и наемници, се спасяват в нощта, която фактите на легионерите от кохортата не успяват да разпръснат. Това обяснява откъса от коптския ръкопис: "... да те разпнат на мястото, където са те хванали, с Димас и Цистас, двамата крадци, които бяха хванати с тебе..." ("Деяния на Пилат", IX.)

Може би те са част от тази платена охрана, съставена от скитници, но служещи вярно на този, който плаща. Ето с какво бихме си обяснили и страха на евреите, натоварени да заловят Иисус: "А някои от тях искаха да Го хванат, но никой не тури върху Му ръка..." (Иоан, VII, 44.) Вероятно в очакване на отплата за своята вярност двамата упрекват Иисус, че не извършва чудо, с което да ги освободи.

Имената на тези две тайнствени личности се различават в различните ръкописи, които ги споменават. Димас или Дисмас, Геслас или Цистас в "Деяния на Пилат"; Тит и Думаш в арабските тъй наречени Евангелия "за детството"; Зоатан и Шамата в някои ръкописи на каноничните Евангелия; Моав и Занди в някои средновековни ръкописи. Определят ги като галилейци и сори като членове на групата на Варава, съобщава ни Даниел-Роп. И това е твърде многозначително...

¹ Същото между другото може да се отнесе и до дядо му Езекия, разпнат на кръст от Ирод като „главатар на разбойници“, както го изнасяме в главата „Орловото гнездо: Гамала“ на настоящия труд. А и до тайнствения учител-законник, цитиран от *Ръкописите от Мъртво море*, за когото читателят може да прочете в творбата на А. Дюпон-Соме „Предварителен обзор на ръкописите от Мъртво море“ става дума за Ония, който след мъченичеството си през 63 г. пр. Хр. ще потрѣбва на анонимните редактори от 4 век. Възможно е те да са се вдъхновили от неговото някогашно оживяване в съчинението си за псевдовъзкресението на Иисус.

Смятаме, че най-близко до истината са гръцките имена, защото през четвърти век гръцките писари по-трудно биха ги сбъркали. Вероятно имената са изопачени от коптските преписвачи при превода на гръцките оригинали. Но както читателят вече може да констатира в предходните редове, тези две скромни личности не са без значение за историята, могат да послужат за ключове към някои аспекти на загадката.

Вече казахме, че "Деянията на Пилат" представляват първата част на прочутото "Евангелие от Никодим". То е единственият апокриф, наред с "Първото послание на Петър" и "Евангелие от Петър", които разказва как Исус след смъртта си слиза в ада, за да проповядва божие слово на мъртвите. Каноничните Евангелия не споменават тази подробност, която включена във "Верую", а преди това в универсалния апостолически символ, е догма за християните.

Цитирани през втори век от Юстин Мъченик, а през трети век от Тертулиан, "Деянията на Пилат" би трябвало да са доста стари. Щом Юстин умира през 165 г., значи те датират от преди това. И все пак, достигаият до нас коптски ръкопис е от четвърти век. Между другото, те предлагат детайли, които за времето си като че ли нямат особено значение, но за нас са изключително стойностни, защото са лишени от обърканата символика, характерна за тогавашните християнски автори. Каноничните Евангелия, а именно Матей (XXVII, 33), Марко (XV, 22) и Иоан (XIX, 17) осведомяват, че Исус е разпнат на така наречената *Голгота* (на иврит: череп). Лука (XXIII, 33) казва простичко: "на мястото, наречено лобно". Това е скалисто възвишение, високо и стръмно, с формата на череп. Широко е разпространена легендата, че под този скалист череп почиват останките от Адам, а главата му е точно под могилата.

Днес *Голгота* представлява само една издатина, висока *петдесет сантиметра*, надигаща се над пода в базиликата на Божи гроб. Що се отнася до хълмчето, то изчезва последователно след превземането на Иерусалим от Тит, заравняването на града (извършено от роби евреи), а после след построяването от император Адриан на нов квартал на мястото на стария. Последният превръща цялата Голгота в тераса, залесена с гора, която е свещена и е посветена на Венера-Афродита. Очевидно след тези промени нищо не остава от древното място. Още повече, че най-старият градоустройствен план на Иерусалим датира приблизително от 595 г. Градът е опустошен от персийският цар Хосрос II през 614 г., а жителите му са избити. А през 1214 г. е нападнат и сринат до основи от монголите.

"Деянията на Пилат" разказват, че прокураторът в своята присъда разпорежда следното: "... Най-напред заповядвам да бъде бичуван според имперските закони и после да бъде разпнат на кръст на *мястото, където е заловен*, заедно с Димас и Цистас, двамата крадци, които бяха задържани с него..." (Пак там, IX.) Но мястото, където Исус е заловен, не е Голгота, а *Гетсимания*, в Маслинената градина в подножието на Елеонската планина. Налага се да се заемем и с този проблем, защото той е по-важен, отколкото изглежда на пръв поглед.

Даниел-Роп често използва изрази като "би трябвало", "можем да предположим, че", "много е вероятно, че" и който поставя начало на парада от чисто римски екзекуции един "съдия-изпълнител от Синедриона", внимателно избягва категорични твърдения относно маршрута, следван от осъдените и техния военен ескорт. Достатъчно е да препрочеем главата, озаглавена "Кръстният път" и ще констатираме неговата благоразумна неувереност. Особено ако си спомним, че едва през четвърти век (все така) започва определянето и уточняването на този маршрут, което съвпада с *пристигането в Иерусалим на първите в историята поклонници*¹.

Императрица Елена, майката на Константин, построява базилика, където е крайната точка от маршрута на поклонниците. В техен интерес там всичко е събрано в близост, за да се избегнат уморителните и безполезна лашкания насам-натам. Така гробът и кръстното хълмче са разположени един до друг. На не повече от тридесет метра е мястото, където (след сън пратен и от нейния Ангел Пазител) тя се разпорежда да копаят и са намерени *непокръстнати*, след отминалите близо три века, трите кръста на Исус и разбойниците. После са открити гвоздеите, короната от тръни, одеждата на Исус, кърпата на благочестивата Вероника, и за да приключим, тридесет и девет плащаницы, коя от коя по-автентични. Дотам, че всяка от тях оправдава съществуването си с многобройните чудеса. И така, наистина нищо не липсва на музея, дори крайната кожа на Исус, съхранена във Ватикана.

Следователно, поклонничеството е организирано съвършено, може да се каже, че всичко е под ръка. После канониците от Божи гроб ще ги споходи гениална идея. Всеки селяк, дошъл на поклонение в светото място, ще получава от тях посвещаване в рицарство и така ще се събужда на другия ден рицар. Снабден с надлежно подписан и подпечатан атестат, нашият селяк ще се завръща в Европа като притежател на благородническо достойнство. Нещо, което за времето си има множество предимства. Ако синът и внукът извършат същото поклонение, тяхното благородническо положение става наследствено и ще бъде наречено "на трикратната вяра".

Все пак Даниел-Роп е повече от предпазлив в очертаването на маршрута на кръстния път: "Честно казано, това възстановяване може да бъде само предполагаемо, ако имаме предвид всичките разрушения, които вековете са причинили в свещения град и натрупалите се останки в ниските места... Безсмислено е да отдаваме прекалено голямо внимание на тези иначе много прецизни спомени..." (Даниел-Роп, „Исус в своето време“).

¹ Историкът конформист Даниел-Роп иска да продължим да вярваме, че евреите са тези, които пожелават и осъществяват екзекуцията на Исус. Но той изглежда не знае, че:

1. Разпването на кръст никога не е било законно смъртно наказание в Израел и не биха го въвели за първи път специално за Исус, особено в дните, когато се празнува Пасха.
2. Никога не са налагани две смъртни присъди в рамките на един ден, защото е противно на еврейските закони. Така че не е възможно Синедрионът да разпореди екзекуцията на Исус и двамата крадци в едно и също време.

Нека се опитаме да възпроизведем картата на Иерусалим от времето на Иисус с помощта на плана, открит в Мадева, Йордания, през 595 г. върху една мозайка. На север от града тръгва път, който през Рама се отправя към Самария, а друг води към Кесария. Те се разклоняват на не повече от шестдесет метра от Северните врата, които през Средновековието са наричани "Порти на Скръбта". Малко на запад след долината на Тиролийон е вратата Ефраим и тръгва пътят за Йофия (Яфа). На около сто метра, от дясната страна на пътника, се извисява скалистото хълмче Голгота. Да твърдиш като Даниел-Роп, че там е пътят за Дамаск, е най-малкото неточно. Освен това *древното гробище не е там*, то е от другата страна на Тиролийон и Кедронската долина, *на километър и половина птичи полет, в подножието на Планината на Съблазънта, близо до Гетсимания и Елеонската планина.*

Между другото, в "Иисус в своето време" Даниел-Роп твърди следното: "Обичайно – традицията все още се спазва в много страни, особено в Ориента – са разполагали гробищата край входа на градовете и много често важните екзекуции са извършвани сред гробовете. Нима Голгота не е на някакви си двадесет и пет метра от гробното място, собственост на Иосиф Ариматиец? Нима в "Сатирикон", в главата, където Петроний ни разказва смешната история на неутешимата вдовица, не виждаме да се извършва разпване на кръст сред гробовете²?"

Трябва да си представим кръстната могила като едно от тези злокобни места, обзети от смъртта и миризмата на труповете, над които кръжат, дебнещи последния дъх на своята плячка, "птиците на Есквилин", за които говори Хораций (защото в Рим обикновено екзекуциите са били извършвани в гробищата до вратата Есквилин), а всъщност лешоядите, на които не е чуждо и небето на Иудея..." И така, да подчертаяме, че мястото на разпването на кръст на Иисус и двамата апаша трябва да бъде близо до гробище, защото такъв е обичаят, а и защото се налага и временната гробница също да е в близост. Нищо подобно няма на Голгота. Близостта на храма, който е свещено място, на триста метра по права линия, изключва наличието на гробище, което се смята за омърсен район, особено ако там се изпълняват смъртни присъди и труповете престояват на показ. Всичко това би се смятало за оскверняване.

Значи Голгота е избрана за място на екзекуцията през четвърти век, заради името си (вече съществуващата легенда за Адам), а и за удобство на поклонниците. Във времена, *когато вече нищо не е останало от града, видял смъртта на Иисус*, когато археологията и сродните и науки, свързани с историята, са напълно немислими, а наивността на вярващите няма граници. Инфантилната вяра винаги ще бъде предпочитана пред рационалната критика и е абсурдно тогавашните историци да се впуснат в разследване. Не съществува никаква карта на древен Иерусалим. Невъзможно е да се ползват и устните предания, защото евреите без изключение са изселени от завезтия и разрушен град. Няколко века след това, чак до властването на Константин, на тях им е забранено да приближават до Давидовия град. Трудно бихме си представили в такъв случай, че е възможно на място да се съберат някакви сведения. При царуването на Адриан, около 131 г., римляни и гърци се заселват в новия град Аелия Капитолина, като не заварват никакъв коренен жител. Да се вслушаме в Иосиф Флавий:

"Всичко, което бе останало, крепостните стени, къщите, Храма, разрушителите го изравниха със земята така добре, че не можеше да се разпознае и следа от постройката. И ако някой бе дошъл там от друга страна и са му показали всичко това, казвайки: "Тук е имало град", той за нищо на света не би го повярвал..." Така от 70 г., когато Тит превзема Иерусалим, до 131 г., основаването на Аелия Капитолина, ще рече в продължение на шестдесет и една години, мястото, където се е издигал най-изумителният град в човешката история, е голо, със заравнени развалини, без никаква жива душа наоколо. Тогава, от къде да се почерпят тези така необходими устни предания²?"

Ако се прехвърлим от татък Иерусалим, в долината Йозафат, по-точно в Гетсимания, на кръстовището на двата пътя, водещи, единият към Иерихон, другият към Витфагия и Витания, ние се оказваме на мястото, където е "заловен Иисус с Димас и Цистас, двамата крадци..." според "Деянията на Пилат". Дворецът на Пилат е по-близо, отколкото Голгота. Съвсем до нас е и старото гробище, където ще бъде избран гробът за неговото погребение. Намираме се в Гетсиманската градина, където "е бил заловен" и най-вече на този кръстопът, през който преминават много повече хора, отколкото край разположената встрани Голгота. А римляните винаги са разпвали на кръст "за пример", което предполага, че осъдените е трябвало да бъдат изложени на показ там, където лесно ще ги видят повече минавачи. *Кръстопътят несъзнателно ще се наложи на бъдещия християнски свят като езотерична истина и след време на кръстопътната често ще се извисяват малки могили с кръст.* Символ на избора между Доброто и Злото, символ на "раздвоения път", отделящ от Света на мъртвите. Именно на кръстопътят за Хадес бди кучето Цербер. Една от трите му глави посреща пристигащите – тя ще пропусне душата на мъртвец и ще попречи на жив човек да влезе в подземното царство. Другите две глави, обърнати в обратна посока, ще се възправят срещу евентуалното връщане на покойниците към живота. Лявата ще забрани на мъртвите от Ада всякакво завръщане сред живите, а дясната ще попречи на душите от Елисейските полета да сторят същото.

Нещо повече, Голгота се възвисява над Иерусалим и постоянните ветрове биха отнесли миризмата от труповете на разпнатите към града. Докато няма такъв риск в разположената под нивото на града Кедронска долина, както и в старото гробище, близо до Елеонската планина. Последната местност се очертава като най-подходяща за редовното осъществяване на наказанията с разпване на кръст, характерни с продължителното излагане на труповете на осъдените.

² Тази история с разпване на кръст сред гробовете е твърде любопитна. Бихме искали да узнаем защо „Сатирикон“ на Петроний първоначално има три хиляди страници, а после се стопява на двеста и петдесет... Ще имаме повод да се спрем на този въпрос.

² *Легендарният разказ* за откриването от императрица Елена на кръстовете от Голгота и *възкресението* на трупа, положен върху кръста на Иисус през седми век, е включен от Църквата в *Индекса* на забранените произведения.

В този ред мисли има и още един допълнителен аргумент, че разпванията на кръст са ставали там. От кръстопътя вляво поема пътят за Иерихон. Той е дълъг около тридесет и пет километра и за това разстояние се спуска с приблизително хиляда метра. Пейзажът е пустинен и зловещ – безводни скали тук и там, многобройни пещери сред пустите височини. С падането на нощта всичко наоколо почервява от залеза, гледката става още по-страховита и засилва усещането за пустош.

От древни времена преминаването по тези места крие опасности. Хиени, чакали и разбойници, обирджии и убийци изникват изневиделица за ужас на пътника. Иисус напълно съзнателно разполага точно там притчата си за добрия самарянин, като по този начин демонстрира взаимоотношенията си със Самария, на които в Иудея не гледат с добри очи.

И точно там, издигнати на кръстопътя, от който поема изпълненият с опасности път, гледащи към местата, където се укриват разбойниците, трите кръста на позора ще представляват един вид заплаха и нещо като реплика от страна на римския ред към бунта на зилотите, както и към често свързаният с тях обикновен бандитизъм.

Между другото, нищо не доказва, че Маслинената горичка и Елеонската планина, които са съвсем близо до Иерусалим, не са това, което дълго време представлява за пъдстъпите към Париж лесът Бонди. Нещо, което оправдава без съмнение важността на операцията, при която са заловени Иисус и двамата разбойници. Водената от трибун кохорта е съставена от шест центурии с ветерани, командвани от офицер с ранг на консул и група стражари, най-малко двеста на брой, изпратени от Синедриона. Тогава гората на Елеонската планина навярно е представлявала нещо като вълшебна огледална зала на открито.

Местността е идеална стратегическа позиция за наблюдение и отправна точка за нападение над Иерусалим. Иосиф Флавий дава добър пример, като припомня за "египтянина", укрепил се там с еднаистинска малка армия и победен от прокуратора Антоний Феликс към 58 г. сл. Христа, който първи предприема атака. Това наистина е ключова позиция: "Оттам (египтянинът) бе в състояние да превземе със сила Иерусалим, да съкруши римския гарнизон и да пороби тиранично народа, служейки си с въоръжените мъже под неговото командване..." (Иосиф Флавий, „Иудейски войни“, превод на черковнославянски, ††, 5.)

"Деянията" свидетелстват за важността на този възстанически лагер, като изброяват 4000 сикари, докато Иосиф Флавий дава несъмнено преувеличена цифра – 30 000. Дори с капацитета си да подслони 4000 бойци, Елеонската планина оправдава заповедта на Пилат за предвиждане на шестотин елитни войници и двеста пазачи, чиято цел е единствено да заловят Иисус и хората му.

Но тогава се налага едно заключение. Мястото на екзекуцията подчертава факта, че Иисус не е разпнат на кръст като политически размирник, т. е. с главата надолу, а като обикновен разбойник, с главата нагоре. Може Синедрионът да упреква Иисус за неговите крайности и различия с догмата, за презрението към най-древните религиозни обреди. Но Рим не го е грижа за това и го обвинява в съвсем други неща: грабежи, убийства, рекет, придружени от черна магия.

Така, като го разпъва на кръст между двама крадци, заловени с него, на кръстовището на пътя, който води към район, гъмжащ от подобни бандити, едновременно за пример и предупреждение, Пилат само засилва обвинението за престъпление от общ характер (а не политическо), с което е осъдил Иисус на най-позорното наказание. Без съмнение, Исаия го е предсказал: "...защото душата Си на смърт предаде, и към злодейци биде пречислен..." (Исаия, LIII, 12.) Чрез това пророчество се създава впечатлението, че падението на Месията е решено и желано от самия Бог. Цялата глава 53 описва по необикновен начин перипетиите на Страстите Господни. Нека читателят посегне към Библията си и прочете тези откъси. След това ще продължим.

Ръкописите от Исаия, които притежавахме преди находката от Мъртво море, датират от Средновековието. Което ще рече, че за един скрупулозен и предпазлив историк те са подозрителни. Толкова подозрителни, че е достатъчно да се вземе Библията и Исаия, и да прочете глава 52 до стих 12. После да прескочи следващите редове, да продължи четенето от стих 1 на глава 54 и ще установи, че спокойно може без пропуснатия откъс. Даже и по-добре, всичко е напълно свързано.

Нищо друго не можем да заключим, освен че стиховете след 13 на глава 52-ра и цялата 53-та са добавени в по-късни времена, за да оправдаят позорния край на Иисус. Добавени или интерпретирани по един доста свободен начин. Може би тук се крият причините за всички преследвания на еврейските общности през Средновековието. По този начин някои се докопват до богатствата им, унищожават религиозните им книги и оставят само "аранжирани" преписи. Ръкописите от Мъртво море са налице и едно сравнение с тях ще го докаже. В действителност сред тях са намерени само два ръкописа от Исаия. Единият е собственост на православния манастир "Свети Марко" в Иерусалим. Броят на главите му е същият като на нашите средновековни писари. Другият, този на Еврейския университет, започва с глава 10-та и стига до познатия край. Но разликите между тези два документа от пр. Христа и нашите средновековни ръкописи са много големи.

Така там, където последните казват за Месията: "Както мнозина бидоха смаяни, гледайки на Него – толкоз ликът Му беше обезобразен повече, отколкото на всеки човек..." (LIII, 14), ръкописът от манастира Свети Марко съобщава: "... неговият външен вид е повече от човешки..." (LII, 14.)

Ще се съгласите, че разликата е съществена. Така описаният от Исаия месия е ослепителното и страшно лице, подобно на това на спускащия се от Синай Мойсей, ни най-малко не прилича на подпухналото от удари лице на Иисус, излизаш от преторията, за да поеме към своето разпятие.

Доколкото сме информирани, ръкописът на Исаия от манастира "Свети Марко" не е публикуван в превод, както и този от Еврейския университет. Ще бъдат ли публикувани някой ден? Когато това стане, ще е подходящо сериозно да

се прегледа преводът на стих 12 от глава 53. той не е без значение за изясняването на обстоятелствата около екзекуцията на Исус.

Накрая все пак се цитира един документ, който поставя под съмнение автентичността на евангелския разказ за разпятието на Исус. Това е самият текст на изписаната накратко смъртна присъда, окачена на кръста и приписвана на самия Пилат. Интересно е да уточним, от кого знаем за тази табела, която Пилат нарежда да заковат в горния край на вертикалната греда от кръста според тогавашните римски обичаи? От писарите. *Но дали точно това е текстът, окачен на върха на кръста?* Можем с пълно основание да се усъмним, защото:

– Не е възможно Пилат да нарече Исус “Назареец” по произход, защото такова географско название не съществува в ония времена. То е измислено и създадено по-късно, към осми век, за да удовлетвори поклонниците. Текстът на “Вулгата” от св. Иероним, официалният библейски текст на католическата църква, не прибавя до тази формула. Тя го нарича *parageus*, “назарянин” с малка буква, което ще рече “посветен на Господа” (назир);

– От друга страна, Пилат не би могъл да определи Исус така, защото:

а) това не е мотив за осъждане според римските закони, не може да бъде упрек срещу Исус;

б) Исус никога не е бил “назир”, защото това посвещаване би му забранявало да яде месо, да пие вино, да общува с ритуално омърсени хора и най-вече да доближава и докосва трупове. Все неща, от които той не се лишава в живота си. По тази причина Исус *никога не е бил есей или “назир”*.

Така че осъдителният текст, приписван на Пилат от евангелистите, не е истинският.

Той се появява, за да замени друг, вече действителен, но и опозоряващ. И който потвърждава, че Исус е разпнат с *главата нагоре*, по отредения за злосторниците начин, а не с главата надолу, като бунтовниците, което би го сполетяло неминуемо, ако беше обвинен единствено за това, че се е самообявил за “Цар на евреите”. Между другото, много е вероятно табелата, присъстваща на всяка екзекуция, най-напред да е окачена на врата на осъдения, който я носи по пътя си от затворническата килия до мястото, където трябва да изтърпи наказанието. Ръцете му са опънати встари и завързани за напречната греда на кръста, която се подпират на тила му и прилича на ярем. Това е всичко, което носи осъденият, докато вертикалният стълб на кръста е забит в земята на обичайното място за тези наказания.

От друга страна, Матей, Марко и Лука разказват, че някой си Симон Кириний е натоварен от римските войници да носи кръста, под който прекалено слабия Исус се огъва. А Иоан (XIX, 17) дори и не подозира за съществуването на този Кириний. Според него, *а той присъства там и го подчертава* (XIX, 27), Исус “носейки кръста Си, Той излезе на мястото, наречено Лобно, по еврейски Голгота”. (Пак там, XIX, 17.) Но вече видяхме, че осъдените са носели само напречната греда, а не целия кръст.

Този кръст не е много висок, обикновено краката на жертвата са на тридесет сантиметра над земята. По принцип кръстът е с формата на буквата “Т” (гръцкото “тау”). На върха на отвесния стълб има клин и хоризонталната греда се закрепва там чрез гнездо, в което влиза клинът. Това подсказва, че табелата с мотивите за присъдата често е заковавана зад главата на осъдения, тъй като кръстът не го надвишава.

В случаите на повече едновременни екзекуции обичайните кръстове се заменят с вилеобразни дървета и тогава приковават жертвите не върху “Т”, а върху “У”.

Ако се върнем към официалната теза за разпятието на Исус на Голгота и разгледаме това място в светлината на археологическите открития, ще стигнем до извода, че въпросното място руши образа на официалния Исус още повече, отколкото версията за екзекуцията му в Елеонската планина.

Най-напред ще припомним, че през 1968 г. на север от Иерусалим е открит скелет на разпнат човек. Заровен е дълбоко в земята, а в костите на десния му крак все още има забит гвоздей. Но археолозите, които изследват земите на свещения град, са най-често с християнско вероизповедание, в мнозинството си католици и протестанти, малцина са с иудейско вероизповедание. Продължението на тази история е лесно за отгатване: *преди всичко благоразумно се пази мълчание за тази ексхумация. От какво ли се опасават?* Никога не е ставало дума, че Исус е разпнат *на север от Свещения град*. Споровете са дали Исус е разпнат на Голгота, или напротив, в Елеонската планина. А в околностите на Иерусалим са разпнати хиляди, особено при последната обсада на града.

Докато при варианта с Елеонската планина – близостта и до официалното и ритуално еврейско гробище, известното снисхождение на Пилат, като към осъден от царско потекло, правят напълно вероятно погребването на Исус в приличен гроб, собственост или не на загадъчния Ариматиец.

На Голгота това е невъзможно, защото *в близост няма никакво ритуално еврейско гробище*. Дори още по-зле, разкопките, извършени на това място наскоро, извадиха на бял свят:

а) *пещи за кремиране*, предназначени очевидно за гърци и римляни, желаещи да погребат останките им на родна земя, нещо, смятано за позорно от иудаизма;

б) *ями за кости*, на които би трябвало да гледаме като на класическите “ями на позора”, предназначени за труповете на осъдените на смърт. Докато римляните охотно връщат на близките труповете на екзекутираните, то евреите ги хвърлят в “ями на позора”, затворени с решетка. Връщат телата на семействата едва когато са напълно оглогзани от плъховете и чакалите и остане само скелетът.

И така, сега проблемът е поставен ясно:

– Или трупът на Исус е погребан на Голгота, мястото на официалната му екзекуция, и в такъв случай е захвърлен в „яма на позора“. Не става дума за почетен гроб и следователно *Исус е разпнат като разбойник*. (В свое писмо до Фотин император Юлиан обявява, че гроб на Исус е „ямата на позора“).

– Или пък е погребан в приличен и ритуален гроб, като в такъв случай е трябвало да бъде разпнат съвсем наблизо, т. е. в Елеонската планина. Тогава страшната фраза от „Деяния на Пилат“ се очертава в пълната си значимост. *Той е заловен по едно и също време с двамата разбойници, „пленени с него“*. Питаме се, какво общо би имал един „въплътен Бог“ с убийци и крадци като Симон–Петър и Иуда Искариот и с редови бандити като двамата апаши.

Между другото, трябва да отбележим, че Исус предчувства „позорно погребение“, защото предвижда, че ще бъде заловен от римляните и разпнат на кръст. Доказателство за това предлага притчата за лозарите (Лука, XII), които след като са осъдили на смърт изпратените от господаря на лозето слуги (ще рече пророците), осъждат на смърт и сина на господаря на лозето (Исус е законен престолонаследник) и *изхвърлят трупа му, без да го погребат*.

Преди да завършим, трябва да се направят някои уточнения относно Гетсимания. На иврит името означава преса за маслини. Възможността да бъде приютена и укрита в такава работилничка групата, придружаваща Исус, очевидно е много малка. Апостолите и учениците са към стотина души. Значи има нещо друго. Ще ни помогне да го открием едно много старо апокрифно евангелие. И наистина, в „Евангелието от дванадесетте апостоли“ (Ориген го смята за по-старо от това на Матей), има един фрагмент, картотекиран с „4 бис“ в превода на доктор Ревию, реставратор в Лувъра. И в този откъс, достигнал до нас в твърде осъскатен вид, се говори, че когато е в Елеонската планина, Исус „отсяда при Ирмеил“. (Пак там). Всъщност, става въпрос не за Ирмеил, а за Иерахмеил, чието име на иврит означава „Обичан от Бога“ (Виж „Равински речник“ от Санде.)

Без съмнение, подобно на много френски селяни по време на немската окупация и правителството във Виши, този мъж е таен привърженик на партизаните зилоти, като им помага с подслон, укриване и прехрана. Съществуването на това имение, в което влиза и пресата за маслини, изяснява защо се налага Пилат да го обкръжи с такава внушителна войска — една кохорта от шест центурии с ветерани, командвани от трибун (с ранг на консул), към която е прибавен отряд от около двеста пазачи на Храма или общо към осемстотин бойци.

Кой ще повярва, че тази малка армия има за цел само да залови един миролюбив сектант, претендиращ да е „Син Божий“, проповядващ опрощение и всеобща любов. Ако все още имаме някакви съмнения, ще ни бъде достатъчно да прочетем само един откъс от вече цитираното „Евангелие от дванадесетте апостоли“, което (съвсем неволно) разкрива, че се развихря истинска битка между римляни и евреи преди да бъде пленен Исус, официален водач на зилотското движение, който накрая е изоставен от своите: „Пилат си спомни... Вниманието му бе привлечено от стотника, който стоеше изправен до входа на гробницата, и видя, че има само едно око (защото другото му бе извадено в *битката*) и че той го закриваше с ръка през цялото време, за да не го заслепи светлината...“ („Евангелие от дванадесетте апостоли“, 15 фрагмент.)

Да подчертаем, че този стотник не е изгубил едното си око в битка, а в *битката*, и че раната е съвсем скорошна. Ако все пак можем да упрекнем апокрифните евангелия, че преувеличават свръхестествените явления и чудесата, не можем да пренебрегнем тези толкова прости и наивни детайли. Такива неща не се измислят. Много по-добре приемаме присъствието на такъв едноок войник в дадените обстоятелства, отколкото историята с вече слепия страж, който моментално си възвърнал зрението след като забил копието си в хълбока на Исус. Между двете истории има връзка и втората е съчинена, за да бъде забравена първата.

ПСЕВДОВЪЗКРЕСЕНИЕТО

В страната Израел дори слугинята от Кана е уверена, че ще наследи бъдещия свят...

ТАЛМУД, трактат КЕТУБОТ, ††† а

Когато се заражда вярата във възкресението, става крайно необходимо да бъде уточнен моментът, в който Исус напуска гроба си. Има множество мотиви да се подкрепя тезата за пълен тридневен престой там.

След Вавилонския плен освободените евреи се завръщат като носят със себе си не само имената на ангелите, азбуката и теориите, дошли направо от древната магическа религия, но и вярата в бъдещото възкресение на мъртвите, такава, каквото го дефинира Зороавел. Според това поверие душата напуска окончателно трупа едва три дни след видимата смърт. Между другото, тази доктрина е възприета и от популярния ислямизъм.

Според Иерусалимския Талмуд „душата престоява три дни до трупа, стремейки се да се върне пак в него. Тя окончателно се отдалечава едва когато видът на тялото започне да се променя.“ Следователно започналото разлагане прогонва душата от първоначалната и обвивка.

Това се потвърждава от епизода с мъртвия Лазар. Когато Исус нарежда да отместят камъка над гроба, сестрата на покойника Марта го подсеца: "Господи, мирише вече; защото е от четири дена..." (Иоан, XI, 39). Ето защо, с цел да не се *травмира физически покойникът*, различни текстове препоръчват да не се погребва тялото, преди да са изминали три дни от смъртта. Пише го в "Завет на дванадесетте патриарси", "Мидраш Коелет", "Книга на Рави Иуда I".

От друга страна, нашите анонимни редактори на Евангелията страшно много държат да подкрепят твърдението си с паралели с месианските пророчества. Напълно е възможно обкръжението на Исус, чиято дейност преследва чисто политически и месиански цели, да е особено привързано към тях. Така, понеже псалом XXI според тях изнася подробности за Страстите Господни, те правят леки обработки на традиционния староеврейски текст, за да го накарат да изговори неща, които не е казал. Всъщност в староеврейският текст на стих 17 четем следното: "Защото посетата ме окръжи, сбирщина злосторници ме обиколи, *като на лъв ми стегнаха ръце и нозе.*"

В латинският текст на "Вулгата" на св. Иероним четем: "*Foderunt manus meas et pedes meus* (пробиха ми ръце и нозе). Превеждат "пробивам", вместо "стягам", а е очевидно, че когато в античния свят се хваща лъв за царската менажерия, дори във времената на Давид, ще го вържат, а няма да му пробиват лапите.

Епизодът с магаренцето и магаричката е лесен за осъществяване. Пророк Захария го е предсказал: "...ето, твоят Цар иде при тебе, праведен и спасяващ, възседнал на ослица и младо осле, син на подяремница..." (Захария, IX, 9.) Заобиколен и следван от тълпата свои привърженици, Исус, законен цар на Израел, потомък и "Син Давидов", трябва само да пришпори магаренцето, поело след майка си, за да осъществи пророчеството. Много просто е, трябва само предварително да бъдат доведени животните. И всеки друг би могъл да го стори.

Псалом XXI, стих 19 обявява: "...делят помежду си дрехите ми и за одеждата ми хвърлят жребие..." Как да не изпаднеш в наивен възторг от съвпадението – палачите, които разпват Исус, постъпват по същия начин. Но да не забравяме, до Френската революция в цяла Европа първата работа на палачите след екзекуцията е да продадат дрипите на жертвата си на първия срещнат вехтошар. Да не забравяме също така, че по бойните полета на Средновековието на другия ден след битката убитите са се оказвали голи, лишени от цялата си униформа и от оръжията.

А в псалом XV, стихове 10 и 11 четем следното: "...защото Ти не ще оставиш душата ми в Шеол, , няма да оставиш вярващите в Теб в Бездната. Ти *ще ми посочиш пътя на живота*: пълна радост е пред Твоето лице, блаженство е в Твоята десница навеки..." От този текст нищо не бихме могли да приложим към Божието слово, защото той предполага, че ошастливеният с огласените блаженства *никога преди това не ги е изпитвал*. От друга страна, същият текст от латинската "Вулгата" е в противоречие с *оригинала на иврит*, защото в латинския превод се казва: "не ще дадеш на Твоя светия да види тление..." вместо "няма да оставиш *вярващите в Теб* в Бездната..." Безсмислено е да убеждаваме читателя, че използваните думи са съвсем различни.

Така че *след три дни* вече не може да се говори за възкресение, тъй като се предполага, че душата се е отправила надалече в нощта на Отвъдното. От друга страна, *преди да изминат три дни* има основания за съмнения в окончателната действителна смърт. Епизодът с дъщерята на "началник някой" (Матей, IX, 18 и 23-25), умряла "тоя час", която Исус обявява за все още жива; "... момичето не е умряло, а *спи...*", позволява да оспорим със същите аргументи възкресението на Исус.

Магическият хербарий на африканското и антилското "Вуду" съдържа растителни опии, позволяващи да сметнем за реална, смърт, която е привидна. Погребват както подобава в селското гробище жертвата и след двадесет и четири часа я изравят. Тай я пренасят в друго, много отдалечено село и поръчават операцията става собственик на човешки робот, напълно оглупял и подвластен на всякакви заповеди. Хаитянският наказателен кодекс предвижда крайно строги и тежки присъди за тази практика от стари времена. Същото можем да срещнем в Бразилия и Венецуела, прието като безспорен факт.

Римляните несъмнено подозират подобна хитрост, щом тайно нареждат на легионера да промуши за всеки случай Исус с копието: "Тогаво дойдоха войниците и пребиха пицелите на първия, както и на другия разпнат с Него. А когато дойдоха при Исуса и Го видяха вече умрял, не Му пребиха пицелите; но един от войниците прободя с копие ребрата Му, и веднага изтече кръв и вода..." (Иоан, XIX, 32-34.) Да отбележим мимоходом, че ирационалният ентузиазъм няма граници. Така например легендата разказва, че този войник, който "бил спял", по чудо възвърнал зрението си благодарение на водата, бликнала от хълбока на разпнатия Исус след прободането. Трудно бихме си представили, че Рим ще повери пазенето на осъдени на смърт на войници, *единият от които е спял*.

Друга библейска легенда се стреми да обоснове тридневния престой в гроба. Това е легендата за пророка Иона, , налапан от голяма риба и по чудо останал жив в стомаха на този кашалот въпреки спазмите и стомашния сок и изхвърлен на брега в края на третия ден. Безспорно, известни са случаи, когато моряци падат в открито море и биват налапвани от тези морски гиганти, следващи курса на корабите. Подобно произшествие става в началото на втората половина на двайсети век. Жертвата е английски моряк. Въпреки че скоро след това животното е застреляно с харпун и незабавно изкормено, човекът, изваден от стомаха му, е вече мъртъв. Кожата му е разядена от стомашните киселини на рибата. Невъзможно е и да си помислим за престой от "три дни и три нощи" (Иона, II, 1) на въпросния пророк, било по чудо или не. Оставяме тази история на наивниците и на невърстните ученици по катехизис.

Естествено, вече чуваме гласовете на ревнителите на религиозната традиция да ни подсецат, че всичко това е "символично". Любопитно е да констатираме, колко "символични" са станали самите религиозни фанатици от половин век насам. Сякаш са забравили анатемите и догматичните отлъчвания от църквата, извършени преди не толкова много време срещу привържениците на езотеризма на Писанията.

При всички случаи, достоверна или не, легендата за пророка Иона е предпочетена за основа, върху която да се изгради възкресението на Иисус. Между другото, то се основава и на собствените му думи, като самият месия се обявява за гарант на *неговия реален исторически характер*: “Но Той им отговори и рече: лукав и прелюбодеен народ иска личби; но личба няма да му се даде, освен личбата на пророк Иона; защото, както Иона беше в утробата китова три дни и три нощи, тъй и Син човеческий ще бъде в сърцето на земята три дни и три нощи...” (Матей, XII, 39, 40).

И така, да обобщим, за да изградим нашия силогизъм. Ако приключението на Иона е езотерична и символична тема, то тогава и Възкресението е също езотерична и символична тема. *Но ако Възкресението е действително историческо събитие, то тогава и приключението на Иона е действително историческо събитие.* Тъй като последното е напълно невъзможно, същото се отнася и до неговото съответствие.

Ако анонимните книжници, които редактират Евангелията и всички чудодейни разкази през четвърти и пети век, познаваха по-добре природните закони и ако не бяха невежи фанатици, никога не биха писали подобни глупости. Не кой да е, а Варнава, един от четиримата “апостолски мъже”, заедно с Игнатий Антиохийски, Поликарп Смирненски и Ерм, който с цялата си тежест ни учи, че “всяка година заекът придобива нов анус в повече и колкото повече години живее, толкова отвори притежава...” или “Това животно хиената сменя пола си всяка година, то поредно е ту мъжко, ту женско”, “Такова животно е невестулката, зачева с опашката си...” (Варнава, “Послание”, X, 7–9.)

Да не забравяме накрая, че християните от първите векове са поставени в езическо обкръжение, което неусетно ги приобщава към темите за възкресението на боговете. Наай-малкото, което могат да направят за своя собствен Бог, е също да го представят като възкръснал.

Пророкът Осия го казва съвсем ясно: “...ще ни оживи в два дни, в третия ден ще ни издигне, а ние ще живеем пред лицето Му...” (Осия, VI, 2.) Осия, син Беериев, син Иоасов, пророкува по време на царуването на Озия, Иоатем, Ахаз, Езекия и Иеровоам, царе на Иудея през девети век пр. Христа. Очевидно е, че неговото пророчество се отнася до родоначалниците, до мъртвите, които ще останат “в очакване на Месията”, и казаното от него за действията на последния ще се осъществи в Отвъдното, в Шеол. С една дума, Месията, *умрял в света на живите, ще дари свръхестествен живот на мъртвите, които от векове очакват неговото идване*, когато самият той ще проникне в Шеол, след като и той като тях умре. Това е посланието на пророка Осия. Но не става въпрос Месията да се завърне в редовния човешки живот, в света на живите. Това подразбира той в своето изречение “Ще ни оживи... и ние ще живеем пред лицето Му...” Някои преводачи използват думата “възкреси” вместо “оживи” и Лъометр дьо Саси е един от тях. Впрочем много вероятно е първите християни да разбират точно в този смисъл “възкресението” на Иисус. А именно писарите от четвърти и пети век сл. Христа си представят чисто плътско и земно възкресение. Достатъчно доказателство за това е гностическата традиция на докетизма, която отрича Иисус да е имал нормално тяло, а твърди, че той още приживе е само моментна, временна материализация на “еона Иисус”, спуснал се от небесата, за да покаже на хората истинския път към Спасението, с една дума, че е само “видение”.

А към това се прибавя и една друга традиция, която ни предстои да изследваме сега.

Роден през 331 г., племенник на Константин, Юлиан е коронясан за император през 361 г. и умира през 363 г. Възпитан е в християнската религия, но след известно преосмисляне я изоставя и се обръща към езотеричните култове, увлича се по теургията и по-специално по магията на древните езически обреди. Поради това християните му дават прякора Вероотстъпник. Тръгнал на битка с персийския цар Сапор, при една кавалерийска атака е смъртоносно ранен от копие, хвърлено зад гърба му. Обвинението за този удар е отправено срещу един полулуд пленник варварин. Странно, в ония времена не е прието военнопленниците да участват в кавалерийски атаки, нито да ги оставят с копие в ръка. Всъщност сред християните се носят слухове за близката му смърт, но те не притесняват никого.

В своите “Деяния на Теодорит” свещеникът Теодорит заявява пред един императорски велможа: “Твоят тиран (Юлиан), който се надява езичниците да станат победители (това са войските на Юлиан), не ще може да надделе. Ще загине, и то така, че никой няма да знае кой го е убил. И няма да се завърне в родината си!” („Деяния на Теодорит”, превод П. Алар, том †††, стр. 77.)

В същите “Деяния на Теодорит” виждаме някой си Ливаний да пита един християнски проповедник: “А какво прави сега синът на дърводелеца?...” Християнинът му отговаря: “Господарят на света, когото ти иронично наричаш “син на дърводелец”, приготвя ковчег...”

През 362 г. Юлиан пристига в Антиохия на път от Галия и своята любима Лутеция. Той не крие, че преди да започне войната срещу Персия, ще извърши една ексхумация. Оттогава християнските кръгове му изпращат неприкрити заплахи: “Нашите стрели пронизаха целта. Ние те прободохме вместо тях със сарказъм... Как сега ще се възправиш, ти смелчагата, срещу персите?...” Християните се молят и извършват богослужения за поражението на императора. Двама от неговите приближени, Феликс и Юлианий, умират едновременно в началото на 363 г. и християните не изпитват неудобство да тръбят наляво и надясно: “Сега идва ред на Августейшия...” Този факт ни припомня античният автор Амиан Марцелин в своята “История” (XXIII, 1.)

Заминаването на война срещу Персия е през март 363 г. Преди това, през август 362 г., след като научава, че в Макрон, Самария, евреите от някаква секта идват на поклонение пред един гроб, “за да превъзнасят като бог” “един

мървец”, който бил “възкръснал”, Юлиан веднага прави разграничението между тялото на Иоан Кръстител, за което се говори, че е погребано от учениците му в Севастия (древния библейски Сихем) и това на Иисус¹.

Съвсем очевидно е, че този, когото наричат “един мъртвец”, този, когото евреите “превъзнасят като бог” и когото смятат за “възкръснал”, не е Иоан Кръстител, който е обезглавен и когото никой в Израел не смята за бог и за “възкръснал”. Тези думи се отнасят до Иисус. Още повече, легендата за Кръстителя разказва, че учениците му успяват да вземат само главата му и да я отнесат в Самария. А в Севастия става дума за цял скелет. Значи не е Иоан Кръстител.

Юлиан се разпорежда да отворят гроба, да изгорят останките и да ги разпръснат по вятъра. Така че щом има пепел, преди това скелет, и преди него – труп, *значи никакво плътско възкресение не се е осъществило*. Извършвайки това светотатство, Юлиан сам подписва смъртната си присъда. И тя няма да закъснее, предшествана от всички загадъчни намеци, за които вече споменахме.

Разбира се, християните ще твърдят, че Юлиан е обругал костите на Кръстителя. За тяхно нещастие има едно свидетелство от ония времена, което ще видим по-късно. Сега ще видим версията за погребението на Спасителя в Самария.

Когато месианските привърженици се добират до трупа на Иисус, надлежно намазан от Иосиф Ариметиец, с противозагиващите миро и алое, те тайно го отнасят. Мотивът за това е много прост. Слез 325 г. пр. Христа *скъсването на всякакви отношения между Иудейското царство и Самария е окончателно*. Там няма риск фарисеите да изпатят хора, за да върнат тялото, нито да извършат разследване. Поради взаимоотношенията, които Иисус поддържа със Самария (нещо абсолютно противно на еврейския Закон), може да се разчита на значително съучастничество.

Но как би могло да се осъществи пренасянето на трупа на Иисус? Ако този факт се докаже, ще бъде съкрушена догмата за възкресението, а с нея и *цялото* християнско учение.

По съвсем естествен начин, бихме добавили. Предстои ни да покажем как.

Голямото коварство на тълкувателите, които в своите произведения периодично се занимават с “тайнството на Възкресението”, е че отхвърлят изцяло всички тъй наречени “рационални” обяснения, които според тях не били издържани. Осъществили това прочисване, те един след друг обстойно преглеждат детайлите на тъй нареченото възкресение, *в неговата ортодоксална традиция*, разбира се. По-нататък заключват, че явяванията на Иисус след смъртта му нямат нищо общо с вярванията в появата на призраци, в полуматериализацията на привидения, характерни за тогавашните народи. Те доказват, между другото с основание, като *се позовават само на текстове без реална историческа стойност*, че “възкръсналият” Иисус, хранещ се и пиещ, променящ лицето и вида си, и притежаващ тяло, което всеки може да пипне, не носи нито една от чертите на споменатите привидения. С това заровете са хвърлени. Те са пренесли дискусията върху една плоскост, където няма място за истината и където властва легендата. И предлагат да се дискутира тъкмо по тази легенда.

Ние ще разгледаме проблема и ще стигнем до диаметрално противоположни изводи.

В “Иудейски древности” от Иосиф Флавий, книга XVI, глава VII, четем следното:

“1.– Ирод², който бе похарчил много пари вътре и извън страната, бе научил, че един от предшествениците му, цар Хиркан, бил отворил гроба на Давид и взел оттам три хиляди таланти. Били останали още повече, което щяло да му позволи да покрие харчовете си. Дълго време планирал начинанието си. Една нощ влязал в гробницата, свършил си работата, като взел мерки да не се разчуе из града, поради което бил придружен от най-сигурните си хора.

Не намерил като Хиркан скътани пари, а много златни украшения и скъпоценности, като ги отнесъл всичките. За да продължи търсенето, навлязъл по-навътре от саркофазите, в които лежали телата на Давид и Соломон.

Но двама от стражите му *загинали, както се разказва, поразени от един пламък, който изригнал от вътрешността, веднага щом те влезли*. Самият той се дръпнал назад уплашен. За изкупление на своя страх издигнал на входа на гробницата паметник от скъпоценен бял мрамор. Неговият съвременник, историкът Николай, споменава за този градеж, но не и за слизането на царя в гробницата, защото си е давал сметка, че това не е почтено...” Съвсем очевидно е, че да се спомене издигането на този изкупителен паметник, значи да се признае косвено обругаването на гробницата. И Иосиф Флавий не крие за историка Николай, че “навсякъде в своята творба той не спира без мярка да възхвалява честните постъпки на този цар и пак така, да оневинява злодеянията му...”

Известно е от църковните историци, че когато император Юлиан, наричан Вероотстъпник, се заема с повторното изграждане на Иерусалимския храм, всяка сутрин, когато започват работа, работниците с ужас виждат да изригват пламъци при всеки удар на кирките в земята. Историкът Амиен Марцелин, пишещ на латински език, много

¹ Кръстителя, както видяхме в главата „Иоан, Предтеча и Кръстител” умира в Махерон, на бреговете на Мъртво море и със сигурност е погребан там. Объркването с Макрон, Самария, е очевидно съзнателно. То има за цел да заличи следите от престоя на тялото на Иисус на това място.

² Става въпрос за Ирод Велики, умрял през 4 г. пр. Хр., а не за сина му Ирод Антипа, пред когото се явява заловеният Иисус.

добре информиран, но непослователен, през четвърти век ни казва “Страшни огнени кълба се издигаха от земята неколкократно, изгаряха работниците и правеха района недостъпен...”

Смисълът е повече от ясен (самият той уточнява “*federe locum exustis...*”). Става въпрос за експлозивни заряди, които след взривяването си създават илюзията за огнени кълба. Ударите на кирките във фулминат, скрит в пясъка, са в основата на тези избухвания, а зарядите очевидно са приготвяни през нощта от внедрени сред работниците християни, познаващи местата, където предстои да се работи на следващия ден, и които явно са били извън подозрение.

В “Книга Иисус Навин” четем следното за превземането на Иерихон: “Народът извика след като затръбиха с тръбите. Щом народът чу тръбния глас, всички наедно извикаха с висок и силен глас, а стените градски рухнаха до основи, и целият народ влезна в града...” (Навин, VI, 19.)

Нещо, което би обяснило донякъде разказаното по-горе, можем да прочетем в “Иудейските войни” на Иосиф Флавий: “Римляните, които бяха започнали да строят тераси на дванадесетия ден от месец артемисион, завършиха след много неприятности на двадесет и деветия (30 май–16 юни 70 г.). Иоан, дълбаейки под земята, стигна до мястото на терасирането, постави заедно сярата и сухо смолисто дърво, запали ги и се върна. Последва взрив, земята омекна и заравнената пръст се срути заедно с кулите (дървени кули). Издигна се облак от дим и прах, а огънят не можеше да изгаря, понеже беше покрит. Но веднъж изхвърлена пръстта встрани, огънят се разгоря. *Римляните се ужасиха, като виждаха как изведнъж изпод земята изригнаха пламъци* и голямо униение се възцари сред тях...” (Иосиф Флавий, “Иудейските войни”, книга V, 7.)¹

Всичко е повече от ясно. Намираме се едва на петдесет километра по права линия от Александрия, в ония времена *безспорната столица на алхимията*. Посветените в тази наука, майка на съвременната химия, познават тайната на барута, на фулмината, меркурия или среброто. Пък били те египтяни, евреи или гърци. *Гръцкият огън* в открито море е това, което е барутът на суша.

Да се върнем на влизането на Ирод в гробницата на Давид. Очевидно е, че *бронзовата врата се отваря навътре*, което е нормалната посока за отварянето на всички врати. И “един пламък се възпламени във вътрешността, веднага щом влязоха”. Обяснението е много просто. Ако предварително се насипе барут и фулминат по първите метри на коридора след вратата, отвори ли се тя, или ако се прекрачи вътре, барутът ще се подпали и огънят ще избухне в лицата на нахлулите. Такъв е принципът на тези малки бомбички, които децата наричат “алжирки”. При тях няколко пясъчинки кремък, примесени с фулминат, избухват при най-слабият удар.

Възможно е и капките горяща смола, стичащи се от запалените факли, да паднат на пода и да възпламенят барута. Днес всичко ни се вижда много просто. Но в ония времена, в един свят на всеобщо невежество, гледат на това като на чудо.

Но да се върнем на “Възкресението Христово”, както ни го представя Матей: “И като мина събота, *на разсъмване, в първия ден на седмицата*, дойде Мария Магдалина и другата Мария да видят гроба. И ето, *стана голям трус*: защото Ангел Господен слезе от небето, пристъпи, отвали камъка от вратата гробни и седеше върху него; видът му беше *като светкавица*, а дрехата му – бяла като сняг; и пазачите, уплашени от него, се разтрепериха и *станаха като мъртви...*” (Матей, XXVIII, 1–4.)

Най-напред ще отбележим, че сцената става в момент, когато евреите не могат да излизат извън Иерусалим. Никой освен пазачите не може да бъде около гроба. Защото шабатът е свършил на залез слънце предната вечер. Точно в този миг изтича събота и започва неделата според еврейския Закон. Но тъй като още е нощ, никой няма работа навън. А при изгрев слънце двете жени не рискуват да бъдат забелязани на Голгота, още е много рано.

Тяхната поява ще привлече вниманието на пазачите било от бдителност, било от галантност, защото Мария Магдалина и Мария, ссестрата на Елеазар, са млади жени. Между другото, Иосиф Ариматиец е подготвил трупа на Иисус за спускането в гроба, същият Иосиф Ариматиец, “който също тъй беше ученик на Иисуса...” (Матей, XXVII, 57). Да го преведем: който също тъй беше *зилот*, защото Иоан (XIX, 38), прибавя следното уточнение: “...ученик Иисусов, *но таен*, поради страх от евреите...” Друг съратник, Никодим, когото Иоан също признава за ученик на Иисус, но таен, защото е идвал да се вижда с Иисус само нощем (Иоан, III, 1 – VII, 50), е донесъл “около сто литри смес от смирна и алой” (Иоан, XIX, 39). Или петдесет килограма смола. В такава торба има място да се скрие необходимото количество барут и фулминат, за да избухне близо до камъка и да го отмести без да го натроши. Защото той може да се търкаля (Матей, XXVII, 60, Марко, XV, 46) и тази малка подробност опростява още повече действията по отварянето на гроба.

Очевидно Иосиф Ариматиец, който е смирен гробар, пазач на гробниците, не познава свойствата на барута. Той само е пренесъл торбата, съдържаща антизагиващата смола и експлозива. А Никодим, фарисей, верен на Иисус, но таен и срещащ се с него само нощем (Иоан, †††, 1), е “началник иудейски” (Иоан, †††, 2) и вероятно той е доставчикът. (Пак там, X†X, 39.)

Що се отнася до пазачите, очевидно е, че една внезапна експлозия, с всичките си пламъци, разтърсване на земята и шум, няма как да не ги направи да изглеждат “като мъртви”, примрели от страх и почуда. Веднъж дошли на себе си, те бързат да офейкат, както да намерят укритие, така и да известят членовете на Синедриона за станалото чудо. После верните хора, натоварени с операцията по пренасянето на трупа, се приближават и правят необходимото. Правят го толкова старателно, *с такова уважение към този мъртвец, бил техен цар и вожд*, че дори грижливо сгъват и прибират плащаницата, напоена с кръв и вода, *нещо, което един ангел не би бил в състояние да извърши*.

¹ Тук ползваме ръкописната версия на черковнославянски език, в превод на П. Паскал, хоноруван преподавател в Сорбоната, „Едисон дьо Роше”, Монако, 1965.

Доказателство, че там са били най-малко двама души, се съдържа в обстоятелството, че превръзките са пръснати по земята, а плащаницата е грижливо сгъната. Този, който се е захванал с напоените с кръв и вода ленти, ги е захвърлил с отвращение, защото те са допълнително, след докосването на трупа, омърсяване според еврейския Закон. Другият човек се отнася по-почтително към плащаницата, която сгъва и внимателно слага настрана (Иоан, XX, 3-7.)¹

Пренасянето на трупа е улеснено от невзрачния ръст на Исус, толкова дребен, че е могъл да възседне магаренце, докато човек с нормална височина би яхнал магарицата, която според Евангелията също е там, за да избегне комизма на ситуацията (Лука, XIX, 35 и Иоан, XII, 14.)

А ексхуматорите поемат скришом по пътя за Самария, където Исус винаги е имал приятели. Много е вероятно да са скрили трупа в чувал, покрит със слой от петдесет килограма миро и алое, намазани навсякъде по тялото, за да му отнемат човешките форми. Една каручка за фураж и двама души, които не са известни като привърженици на Месията – в това няма нищо подозрително.

От Иерусалим до Ветил, град, разположен на самата граница между двете царства, има около двадесет километра. От Ветил до Севастия, мястото на окончателното му погребване има още тридесет километра. И така общо маршрутът е петдесет километра. Нещо незначително за привикналите на големи преходи ориенталци. Но *Ветил вече е на самариянска територия*. Изпълненият с опасности преход е само дотам, около двадесет километра, които могат да се вземат за не повече от три или четири часа пешком. Започнала по изгрев слънце, ако държим сметка за географската ширина на Иерусалим, операцията по пренасянето на трупа на Исус би трябвало да е приключила в Севастия някъде към четири часа следобед. Но още след девет и половина те са на самариянска земя.

Верни на строгите си религиозни канони, евреите от Иудея, както и галилейците, избягват да проникват в "омърсената" територия на еретична Самария. Когато трябва да отидат от Иудея в Галилея, поемат по пътя за Иерихон, прекосяват река Йордан, за да навлязат в Перейа и оставяйки от дясната си страна пътя за Филадельфия, се изкачват към Пела, в Десетоградието, и оттам за и през Скитополис стигат до Галатея. Това означава, че тези, които пренасят трупа на Исус, ни най-малко не рискуват в този ранен час да срещнат по пътя си евреи, осведомени за екзекуцията на Исус, защото тези, които идват от самариянската граница към Иерусалим, все още не са в течение на неговата смърт. А в обратната посока преносвачите са далече преди всеки, тръгнал по същия път.

А римляните? От тях ексхуматорите няма защо да се притесняват, защото самият прокуратор Пирлат лично е разпоредил изравнянето на трупа и погребението му от неговите сподвижници. В това отношение няма никакво нарушаване на реда.

Не, не са осквернили гроб с цел да го ограбят или да извлекат органични тъкани, предназначени за магически заклинания. Ексхумацията има за единствена цел да бъде пренесен трупът. Какво по-нормално от това? Дори не е изключено, вече отдалечени на достатъчно разстояние от Иерусалим, да са превозвали останките открито, като на обикновена погребална церемония. Просто откарват един покойник до селото му и това е всичко. А почитта към мъртвите, дори да са езичници, е законно задължение в Израел: "Ако ти ми сториш добро след смъртта ми, добрината ти е от Бога..." (Талмуд, Битие, 9Б, 5.)

Непогребаният труп се нарича на иврит "мет мицва", ще рече "труп, който е религиозно задължение". Придават на погребението такова голямо значение, че дори първосвещеникът или друго ръкоположено в духовен сан лице (коен например), или "назир" трябва със собствените си ръце, ако няма друг на разположение, да извърши необходимите приготовления. Въпреки догмата за омърсяване при контактите с труп. (Талмуд, Числа, 2Б, 9а.)¹

В този смисъл, към "портрета" на Исус можем да прибавим още една черта, която ни го представя в нова светлина. Знаем за голямата почит отдавана към родителите в еврейската религия. Известна ни е и петата заповед, продиктувана от Бог на Мойсей на Синай: "Почитай баща си и майка си, за да ти бъде добре и за да живееш дълго на земята, която Господ, Бог твой, ти дава..." (Изход, XX, 12.)

Разполагаме и с откъси от Талмуда, показателни в това отношение. Но Исус не засвидетелства уважение към родителите, не само докато са живи, но и когато са мъртви. Съдете сами: "Друг пък от учениците Му рече: Господи, позволи ми, първом да отида и погребя баща си. Но Исус му рече: върви след Мене, и остави мъртвите да погребат своите мъртъвци." (Матей, VIII, 21, 22.)

Излиза значи, че за Исус тези, които милостиво извършват погребения и опела на труповете на своите покойни майка и баща, са духовни "мъртъвци". В неговите очи, за да бъдеш сърдечен ученик, би трябвало да оставиш трупа на своя баща бавно да се разложи към бащиното огнище.

Съдбата между другото ще му го върне, защото много по-късно император Юлиан ще заповяда да отворят край Севастия гроба, в който почива тялото на тъй наречения "мъртвец", "когото евреите възхваляват като бог" и "когото имат за възкръснал". Ще бъде наредено да изгорят останките му и да разпръснат пепелта по вятъра.

¹ Освен ако не допуснем, че и ангелите са различни, като някои от тях са грижливи и прибрани, а други не. Една от тези кърпи (тази, с която е обвита главата на Исус в гроба), осигурява просперитета на град Кадуен в Перигор, малко градче, създадено през 1115 г. около абатството Сито. Но ако Исус е погребан най-напред в „ямата на позора“, каквато е съдбата на всички осъдени на смърт, не би трябвало да е покрит с плащаница, кърпи и благоухания.

¹ Трябва между другото да отбележим едно съществено противоречие между Евангелието на Лука и Деянията, редактирани от същия. В Евангелието Иосиф Ариматиец, „Гробаря“, е този, който сваля Исус от кръста и го пуска в гроба. В Деянията (X†††, 29, 30) това са „евреите“.

Че става дума наистина за гроба на Исус, *известен като такъв дори в ония времена*, през 362 г., доказва самият текст на "Против Целз", погрешно приписван на Ориген. Казваме погрешно и ще се обосноваем. Съществува едно "Истинско слово", наричано още "Против християните", чиито автор е небезизвестният Целз. Но под това име са познати трима:

1. Целз Корнелий Аутий, лекар и ерудит, живял при властването на Август, т. е. от 31 г. пр. Христа до 14 г. сл. Христа. Очевидно това не е той.

2. Целз, философ епикуреец (а не платоник), живял в Рим по времето на Антониите, , на когото Църквата приписва авторството на "Истинско слово". Той би трябвало да е съчинил този текст към 180 г. Между 246 г. и 250 г. Ориген ще го опровергае в труда си "Против Целз".

3. Целз, приятел на император Юлиан, негов съученик в Атинската школа, последовател, приятел и поклонник на Ливаний. Юлиан го назначава за управител на провинциите Кападокия и Цилиция, претор на Витиния. Той е авторът на страховитото "Истинско слово". Цитират го Марцелин, Ливаний и в наше време писателят католик Пол Алар в своята книга "Юлиан".

Ако авторът на "Истинско слово" е вторият в нашия списък и ако той го е написал през 180 г., как така християнските писатели чакат цели седемдесет години, за да му отговорят? Защо авторите от края на втори век и началото на трети не споменават съчинението? Порфирий, Мелитон, епископът на Сарди, Аполинарий Иерополски, Атинагор, Аристид сякаш не са и чували за тази предизвикателна книга. Защо?

Защото книгата е написана, за да обоснове това, което е решил император Юлиан. Автор е неговият приятел, третият в нашето изреждане Целз. И не Ориген (умрял през 254 г.) му отговаря с "Против Целз", а един анонимен автор, за когото е прието да се нарича псевдо Ориген. Доказателството се крие в следния пасаж: "Повярвайте, че този, за когото ви говоря, е наистина Синът Божи, още повече, че по един срамен начин бе подложен на най-позорното наказание, и още, че съвсем наскоро към него се отнесоха по най-долен начин..." (Псевдо Ориген, "Против Целз"). Това "съвсем наскоро" очевидно се отнася до отварянето на гроба край Севастия, в Самария, и изгарянето на костите, премесени с животински, превърнати в пепел и разпръснати по вятъра. Това става през август 362 г. по заповед на император Юлиан.

И така гробът край Севастия, отворен на тази дата, съвсем не е гробът на Кръстителя, а гробът на Исус, защото Иоан Кръстител не е бил подложен на "най-позорното наказание" (кръста). Застига го по-почтена смърт – обезглавяване, обикновено отсъждано на римските граждани. Нещо повече, никога не е наричан "Син Божи", титла, запазена за Исус.

Накрая разполагаме с още едно доказателство за съществуването на труп, съответно на гроб, този път от първите години на пети век, от 408 г. до 411 г. Юлиан, епископ на Халикарнас, в кореспонденция със Север, епископ на Антиохия, през тези три години поддържа тезата за абсолютната и вечна нетленност на тялото на Исус. Напротив, според Север Антиохийски това тяло е подвластно на разложението като всички човешки тела, до момента в който е извисено да седне от дясната страна на своя Отец, горе в небесата, т. е. до Възнесението.

Север добре вижда опасността от тезата на Юлиан Халикарнаски. Ако тялото на Исус винаги е било нетленно, той не би могъл да страда, нито да бъде наранен от бичуването, от разпятието на кръста и от удара с копието накрая. В такъв случай всичко би било само привидност, илюзия. Юлиан Халикарнаски се присъединява към докетизма и маркионизма в техните доктринални крайности. Освен това, ако тялото на Исус е нетленно от самото си създаване, не би могло да стане възкресение в точния смисъл на термина, нито превъплъщаване в човешкия смисъл на думата.

Север смята, че разполага със силен аргумент. Щом са взели мерки да покрият трупа на Исус с миро и алое, въздействащи противозагиващо, значи са се опасявали от естественото разлагане, присъщо на всички човешки същества.

Но от цялата тази тънка дискусия между нашите двама епископи излиза, че в началото на пети век проблемът е да се установи, дали, докато е бил в гроба, трупа на Исус е чакал или не своето възнесение, за да стане нетлен.

Тази дискусия налага категорично (и по императивен начин, ако се има духовния авторитет на участниците), *съществуването на трупа на Исус...* Но по онова време анонимните писари, редактиращи ръкописите на Евангелията от Новия завет на гръцки език (единствените достигнали до нас), вече твърдят, че учениците и светите жени *са заварели гроба празен*, че в него не е имало никакъв труп, а кърпите и плащаницата намерили сгънати встрани. Имало и ангели, гаранتي за станалото.

Църквата вижда приближаващата опасност и веднага реагира по своя си начин. Разпорежда се писмата на Юлиан Халикарнаски и Север Антиохийски, по-точно техните копия, които се разпространяват, да бъдат изгаряни от християните веднага щом попаднат в ръцете им, *без да се запознават със съдържанието им*. Иначе ги очаква отлъчване от Църквата.

Но историческата истина е запазена. Не всичко е изгубено. Това, което е останало, е публикувано и повече няма риск да бъде унищожено.

В "Библейски атлас за всички" от преподобния отец Люк Гроленберг (Париж-Брюксел, 1965) четем следното:

“През 1952 г. в Елеонската планина близо до “Доминус Флевит” са открити останки от гробове от времето на Исус. Част от тях представяме тук (снимка на стр. 41). Оказва се, че там има голям брой костници, т. е. малки каменни ковчези, съдържащи кости на мъртъвци. Често върху тях е изписано името на покойника, било на гръцки език, било на арамейски. Между тях срещаме имената на Иаир, Марта, Мария, *Симон Варйона*, *Иисус*, Саломея, Филон от Кирияна.”

Тези открития водят до различни изводи в зависимост от три хипотези:

а) *Ако малките костници са фалшификати*, то те са изготвени във време, когато това си струва труда. Сигурно са предназначени за поклонниците и това ни връща в най-отдалечените времена, към средата на четвърти век, при властването на Константин. А щом се предлага на поклонниците каменен ковчезе, съдържащо костите на Исус, значи легендата за възкресението, за “безследното изчезване” на трупа и уж намерения празен гроб, още не е съчинена. Това потвърждава стойността на спора между Юлиан Халикарнаски и Север Антиохийски. Също така, че в онази епоха приемат, че Симон-Петър, Варйона, е умрял през 47 г. в Иерусалим, а не в Рим през 67 г.

б) *Ако костниците са автентични*, става още по-сериозно. Значи Исус е умрял и е погребан като всички останали хора. Не е имало възкресение, изпарение и евхаристия на плътското му тяло, щом костите му са запазени според иудейския обичай, дълго време след изнасянето им от първоначалния гроб. Същите забележки се отнасят и за трупа на Симон-Петър.

в) *Иисус, чиято костница е открита, не е Христос*. В такъв случай, за кой Исус става дума? Как да си представим, че всички други лица принадлежат към кръга от близки и роднини на официалния Исус и че с тях е смесен някой друг Исус? Ако допуснем, че се отнася за някой друг Исус, но от същия род, това ще подкрепи версията за брата-близък, за “таома”. Ако е така, значи няма чудотворно зачатие на единствения Божи Син с участието на Светия Дух...

Това са все изводи, които преподобния отец Гроленберг не предполага, когато съобщава за това откритие.

23

ЯВЯВАНИЯТА И ВЪЗНЕСЕНИЕТО НА ИИСУС

Прочетох, разбрах, отхвърлих...

ИМПЕРАТОР ЮЛИАН

Съвсем очевидно е, че ако през 362 г. християните все още идват край Севастия, в Самария, да се поклонят пред гроба на тялото на Исус, значи вярването в телесното и плътско “Възнесение” още не е оформено. Това, което по-лесно си представят, е, че неговият *дух и душа*, свързани в една изчезваща форма, се изкачват на небесата, за да заемат място от дясната страна на Бога. Това схващане не изключва култа към телесните останки на Исус в един твърде материален гроб. И дискусиата на двамата твърде праведни епископи Юлиан и Север го подкрепя без уговорки.

Едва след оскверняването на гроба от император Юлиан и след изгарянето на останките на Исус възниква легендата за неговото телесно, плътско Възнесение. Но тъй като тогава липсват начини всичко да се синхронизира грижливо, сериозни противоречия противопоставят един на друг анонимните редактори.

Според Лука, ученик на Павел, съставил Деянията на апостолите (I, 1–11) Исус прекарва четиридесет дни в присъствието на своите ученици след изчезването си от гроба. Този дълъг престой е несъвместим с явяванията или материализациите, които изброява Павел в своето “Първо послание до Коринтяни” (XV, 3–11). Очевидно Посланията на Павел предхождат съставянето на Деянията от неговия секретар Лука.

От друга страна, разказът в Деянията не се връзва с този от Евангелието от същия Лука (XXIV, 50–53), което също ги предхожда. Според Лука в самия ден на своето Възкресение, или най-късно на следващия, Исус завежда единадесетте ученици до Витания, близо до Иерусалим, след което ги напуска, за да се издигне в небесата.

Други християнски текстове също противоречат на тезата за продължителния престой преди Възнесението, за който говорят Деянията. Така в “Посланието на Варнава” (първата четвърт на втори век) Възнесението следва незабавно след Възкресението. Съдете сами: “Сегашните сабати никак не ми харесват, а само този, който аз правя, и в който, слагайки край на света, ще осветя осмия ден, ще рече друг един свят. Ето защо ние честваме с радост осмия ден, в който Исус е възкръснал и в който, след като се е показал, се е възкачил на небесата.” (“Послание на Варнава”, X, 8, 9.)

В “Евангелие от Петър” ангелът казва на Мария Магдалина и на нейните приятелки, които току-що са установили, че камъкът е търкулнат настрана и че гробът е празен: “Защо сте дошли? Кого търсите? Не е ли това този, който беше разпнат? Той възкръсна, замина си. Ако не вярвате, наведете се и вижте мястото, където беше положен: няма го там, защото възкръсна и замина за мястото, откъдето е бил изпратен...” Тогава, уплашени, жените се разбягаха...” (“Евангелие от Петър”, 56, 57.)

Тертулиан е привърженик на друга, различна версия: "След два дни, *на третия*, откакто славно бе възкръснал изпод земята, той бе приет на небето, откъдето бе дошъл..."

Друг текст, не по-малко древен, Epistola Apostularum (62, 51), разполага Възкресението и Възнесението в един и същ ден. В това послание Иисус, след като е дал последните си напътствия на своите хора, им казва: "Ето че след три дни и три часа Този, който ме изпрати, ще дойде, за да си тръгна с Него... И тъкмо бе произнесъл тези слова, избухна грамотевица, земята се разтрепери и облак отнесе Иисуса..." ("Послание на Апостолите" LXII, 51.)

Очевиден е фактът, че през втори век Църквата чества само Великден и Петдесетница, но не и Възнесение. Нещо, което ни доказва, че за тогавашния християнски свят Великден (Възкресение) съвпада с Възнесение. В края на четвърти век Иерусалимската църква чества Възнесение петдесет дни след Великден, т. е. в деня на Петдесетница. А по същото време свети Павлин споменава като големи християнски празници само Коледа, Богоявление, Великден и Петдесетница.

Едва в началото на пети век, значи след дискусията между Юлиан Халикарнаски и Север Антиохийски, а и след бруталното решение на Църквата да заличи всякаква следа от това пререкание, Иоан Златоуст (умрял през 405 г.) и Августин (умрял през 430 г.) ще могат да разкажат за празнуване на Възнесение четиридесет дни след Великденското възкресение, както е и в наши дни.

Можем да съжаляваме, че през август 362 г. Юлиан Вероотстъпник заповядва да унищожат тялото на Иисус. Ако това не беше станало, Църквата едва ли щеше да посмее да отиде толкова далече в мита за неговото възкресение.

И така, оказваме се пред няколко версии за периода от време, който е изминал от Възкресението на Иисус до неговото явяване пред учениците и най-близките му жени:

- а) един ден според Лука в неговото Евангелие (XXIV, 1–53);
- б) един ден според "Евангелието от Петър" (56, 57);
- в) един ден според Тертулиан (160–240);
- г) един ден според "Послание на Апостолите" (LXII, 51);
- д) осем дни според "Послание на Варнава" (X, 8, 9);
- е) четиридесет дни според Лука в неговите "Деяния на апостолите" (I, 3).

За Матей въпросният период не е уточнен, но той може да бъде пресметнат от времето, което е необходимо, за да се отиде от Иерусалим до Галилея, където Иисус има среща със своите ученици (XXVIII, 10). Това са около сто и петдесет километра по тогавашния римски път. Или три дни ходене. Значи Матей е поддръжник на тридневния период. Марко е склонен да даде същия отрязък от време като Лука в неговото Евангелие, но с един ден повече. Иоан (XX и XXI) се опитва да ограничи същия период на девет или десет дни.

От всички тези разнобоини версии все пак стигаме до извода, че времето, за което Иисус се появява неочаквано пред своите ученици, е много малко.

Но има и други, още по-учудващи твърдения. Сред тях са две предания за местата, където стават тези явявания на Иисус. Явяванията в Галилея се лансират общо от Матей, от Марко (без апокрифната част, която всички признават за такава – след XVI, 8), от допълнението към Иоан, включващо цялата XXI глава, също апокрифна, и от "Евангелието от Петър".

Явяванията в Иудея дължим на Лука, но финалния апокриф (XVI, 9–20) на Марко, , и на Иоан с изключение на допълнението му (цялата XXI глава).

Това са все *истински свидетели*, преки ученици на Иисус – Матей, Марко и Иоан. И един пряк ученик на Павел, какъвто е Лука. Те не са уденодушни, поне първите трима, относно провинцията, където се потвърждава възкресението на техния учител. Ще се съгласим, че това разногласие е най-малкото неразбираемо. Защото в края на краищата, ако е трябвало да извървят сто и петдесет километра пешком, за да стигнат до Галилея и го видят чак там, това е нещо, което не може да се забрави. Или да се обърка с явяване на място, в Иерусалим...

Всички тези противоречия ще отворят по-късно много работа на анонимните писари, заели се да редактират текстове, които на всяка цена трябва да защитят легендата за възкресението на Иисус. И да покрият със забрава факта, че братът близък, "таома" (близък на иврит), превърнал се в Тома (апостол, никога не съществувал под това име, което не е староеврейско) е съучастник в хитростта, която сега ни предстои да изследваме.

Вече видяхме, че Иисус има брат близък. Цитиран бе коптски ръкопис от четвърти век, прочутото "Евангелие от Вартоломей", в което той го поздравява по следния начин: "Привет на теб, близкако мой, втори Христос..." Тъкмо този близък играе главната роля в псевдоявяванията.

Още по-зле, тези псевдо и толкова редки "явявания" ще бъдат придружени от учудващо разточителни предпазни мерки. Така Спасителя ще нареди да предадат на учениците му да извървят повече от сто километра до Галилея, където да установят триумфа му. Там римляните все още не знаят за смъртта му и е възможно да се появи, без да рискува повторно залавяне. Заръката предава по повече от любопитен начин единият от ангелите, които очаквали жените край гроба му: "Но идете, обадете на учениците Му и на Петра, че Той ни превари в Галилея; там ще Го видите, , както ви бе казал..." (Марко, XVI, 7.)

Той ги бил "преварил"? Но дали тогава и той не е тръгнал пешком? Ако наистина е възкръснал и е надарен със славно тяло, прословутото "възкръснало тяло" на теолозите, но той живее в друго измерение и значи, се придвижва почти моментално.

Между другото, напускайки гроба в Иерусалим, той изоставя плащаницата и кърпите, и би трябвало да е останал *чисто гол*. Явява се нов, съществен проблем, който, доколкото ни е известно, не е разглеждан от либералните критици. Това ново, триизмерно "тяло" е само "спиритуализация" на предишното, което обаче му позволява същевременно да се храни, пие и диша (нещо невъзможно за един призрак). Та, *как ли е облечено* това съвършено "тяло"? Дали Иисус е поел от гроба напълно гол, или ангелите са му донесли облекло, съвместимо с еврейския Закон? Дали не са му сложили "куфие" на главата? Или са му дали ленена туника, палто, гарнирано по ъглите с ритуалните пискюли, два колана, единият кожен, другият вълнен, и сандали на краката?

Или ще трябва да допуснем, че "прославеното тяло" от само себе си притежава нещо като облекло? Ако ли да, това обяснение се облъсква с принципа за "реституция" на първоначалната адамова привилегия, защото, както се казва в "Битие": "И бяха двамата голи, Адам и жена му, и не се срамуваха." (Битие, II, 25.) А ако славният Иисус е бил длъжен да се облече, означава, че още не се е сдобил с всичките привилегии на Адам.

От друга страна, външния му вид търпи промяна и близките му не го разпознават. Такаа край градината, пред празния гроб, Мария Магдалина го припознава с градинаря (Иоан, XX, 15). По пътя за Емаус той застига двама свои ученици, дълго разговаря пътом с тях и те пак не го познават. *Само когато се намира вътре в жилище, не се крие.*

Основанието за всичките тези мерки е лесно разбираемо. Близнакът, загадъчния "таома", прилича на Иисус толкова, колкото близнак прилича на своя брат. Ако той се показва с открито лице, макар и все да е бил встрани дотогава, приликата ще го издаде както пред евреите, така и пред римските легионери, ще го арестуват отново, и тогава, край на чудесата. А да се представи като "посмъртен" победител пред Пилат, Ирод и Каиаф въобще не може и да се помисли! Поради това нашият близнак *се движи гримиран* и именно поради тази причина, в градината или по пътя, нито Мария Магдалина, нито учениците, поели към Емаус, не го познават. Така е, когато е на открито, но щом е под покрив, нещата вече са други.

Що се отнася до неговите внезапни "изчезвания", не се налага да преминава през стени. "Банг", прахчето, което тайно се изсипва в чашата, така често използвано в приказките от "Хиляда и една нощ", за да се замае и приспи героят, е съвсем добре познато в Палестина и целия Близък изток в ония времена. А ако то липсва, един факир ще приложи хипнотическите си умения без проблеми¹.

Но тази роля е рискована за изпълнение. Така че би трябвало да побързат и да съкратят изявите на псевдовъзкръсналия Иисус. И почти светкавично, за няколко дни, нашият близнак ще организира своето "възнесение" със сътрудничеството на обичайните си събрата Петър, Иаков и Иоан. А "петстотинте братя", за чието свидетелство говори Павел в своето "Първо послание до Коринтяни", XI, 6, ще видят от него само пламъци и дим, защото пак се прибегва до пиротехниката, каквато е била за времето си. И както се твърди в Деянията, "и облак Го подзе изпред очите им..."

Но с основание ще запита читателят, какво става с близнака след театъра с възнесението?

Смятаме, че манипулаторите много ловко са използвали една гениална хитрост, за да го прекарат през границата на Палестина, без риск да бъде задържан. Във втория фрагмент на "Евангелието от Вартоломей" срещаме една доста странна сцена. Действието се развива след възкресението на Иисус, който се заема да продаде Тома на един търговец на роби:

"Петър каза на търговеца: "Ето Нашият Господ идва, , за да разговаряте, колко ще искаш от нас." Тогава търговецът каза на Иисус: "Привет, велики и почитаеми мъжо, имаш вид на големец от знатен род." Търговецът разгледа лицето на Тома. Намери го, че има вид на по-възрастен от Матей. Той каза: "Кажи цената и ми го дай". Иисус му каза: "Дай ми толкова златни лири за него." Търговецът склони. Той каза на Иисус: "Напиши продажбата." Иисус написа, казвайки: "Потвърждавам, че продадох моя човек..."

Фрагментът свършва дотук. Съвсем очевидно е, че не възкръсналият Иисус продава Тома, получава в замяна "толкова" златни лири и написва договора за покупко-продажбата. Много вероятно е това да е Симон-Петър със съгласието на тайнствения "таома".

Робите не съществуват за закона. Те не са нищо повече от лична собственост като домашните животни, говеда и птици. Когато преминават границата, търговецът или господарят ще заявят само броя на робите – толкова мъжки, толкова женски – нищо повече. И ще платят полагаемото се мито за това истинско живо и движимо имущество. Но тези същества не притежават гражданска идентичност. Нерон още не е премахнал старите жестоки порядки, търговецът или господарят имат правото на живот и смърт над своите роби. Например, ако са болни, могат да ги изоставят в крайпътните канавки или да ги изгонят извън града.

Но за сметка на това тайнственият "таома" ще прекоси без затруднения границите на тетрархите. После, ако има достатъчно смелост, би избягал, въпреки страшните наказания за робите, , заловени при опит за бягство. А има и друг шанс – да бъде откупен от някой евреин от същата секта, щом пристигне в крайната цел на пътуването и стига тамошната общност на зилотите да е съевременно известна. А това съвсем не е невъзможно.

¹ Това прахче, наричано банж или банг, е извлечено от няколко разновидности на бунката, която на арабски език е „секарон“, ще рече „употелна“. Вирее навсякъде в Египет и на Синайския полуостров. Това е *hyosiamus muticos* и е или халюциноген, или наркотик, в зависимост от дозата.

Виждаме, че подмяната с тайнствения близък ще позволи да се постигнат "явявания" на един триизмерен Иисус, който се храни и пие, нещо, което едно привидение не би могло да осъществи. Защото поглъщането на храна и течности предполага наличието на храносмилателна система, а тя пък налага и съществуването на отделителна такава.

И така след въпросното "възнесение" на Иисус в небесата, няма повече явявания, или казано другояче *триизмерна "материализация"*. С изчезването на тайнствения "таома" чудесата от този род секват. Когато Савел твърди, че е чул по пътя за Дамаск гласа на Иисус, идващ от една "голяма светлина", няма триизмерна материализация. А и през цялата по-сетнешна история на християнството много редките явявания на Иисус пред изпадналите в транс мистици винаги ще бъдат само от субективен характер. Понякога ще се случват в състояние на сън. *Никога повече Иисус няма да бъде видян да се явява, да сяда на маса, да похапва и пийва, да подава за докосване ръце и крака. Лесно е да разберем защо².*

Без съмнение християнските ритуали и култ създават през вековете една "форма-мисъл", един "егрегор", който постепенно придобива ръста, лицето, младостта на идеалния Иисус, какъвто си го представят тълпите вярващи. И този "егрегоричен" Иисус съвсем очевидно не прилича по нищо на историческия Иисус. Той дори може да бъде визуализиран от изпадналите в екстаз поклонници, надарени с ясновидство. Бидейки "форма-мисъл", мощен психомагнетичен агломерат като всички "егрегори", той може да действа и да се проявява. Метапсихолозите притежават в тази област опит и констатации, колкото древни, толкова и безспорни.

Но подобни прояви, принадлежащи към едно малко познато в нашия свят "измерение", не се свързват никак с обикновената действителност. И когато четем написаното от перото на Луи-Клод дьо Сен-Мартен, че някои „Кралски Кръстове“, най-висшата степен на „Коените Избраници“ са призовали наричания от тях „Възстановител“ в хода на магично-теургичните си церемонии, здравият разум негодува. Защото, ако Иисус действително е Създателят-Логос, ако е Син на Всевишния, как да си го представим да се подчинява на заклинания, призовавания и кадене, кротко да наблюдава ритуалите на призоваващите духове?

Напротив, ако в това друго мистериозно „измерение“ съществува само обичайния „агрегор“, „формата-мисъл“, бавно оформяща се в хода на вековете от набожността на милиони вярващи, тогава осъществяването на подобни окултни феномени е много възможно. Нищо друго не е това, което привържениците на Мартинес дьо Пакали вярват, че материализират и задействат при техните призовавания на духове. Магнетизирана от ритуалните техники на теургията на Мартинес, „формата-мисъл“ става осезаема, още повече, че при висшите избраници „коен“ ритуалното кадене се съчетава със силни халюциногенни средства, като татул, черен мак и бал мак. Доказва го ръкописът „Таен наръчник на Кралските Кръстове“.

Накрая, многото противоречия в каноничните Евангелия относно псевдовъзнесението на Иисус го лишават от всякаква достоверност. Съдете сами:

1. Според Матей (XXVIII, 16-20) Иисус напуска учениците си в Галилея. Не се споменава за възнесение.
2. Според Марко (XVI, 6-20) е уговорена среща в Галилея, на планината, и има възнесение, но не ни се казва къде.
3. Според Лука (XXIV, 50-53) има възнесение, но този път то става във Витания, Иудея, близо до Иерусалим.
4. Според Иоан (XXI, 1-25) Иисус напуска учениците си в Галилея, но не на планината, а след като слиза от рибарската лодка на Симон-Петър и стъпва на брега на Тивериадското езеро и въобще не се говори за възнесение.

Но между възнесението във Витания и възнесението в Тивериада или на планината (Гамала) разстоянието е сто и десет километра по права линия или сто и петдесет километра, ако се върви по пътя.

Как да допуснем, че апостолите не могат да си спомнят точното място на раздялата им с Иисус след такъв голям преход пеша? Как да допуснем, че двама от четиримата евангелисти могат да забравят такова чудо, каквото е възнесението на Иисус в небесата, станало пред очите им? Събитията не би трябвало да са се развили така, щом ни ги разказват по такъв противоречив и несвързан начин. Ако все още сме доверчиви, ще трябва да се вслушаме в един стих на Матей, който звучи странно: "А единайсетте ученици отидоха в Галилея, на планината, дето им бе заповядал Иисус; и като го видяха, поклониха Му се; а някои се усъмниха. И като се приближи Иисус, заговори им и рече..." (Матей, XXVIII, 16-18.)

Разказът е претупан набързо с обещанието, което Спасителя дава: "Аз съм с вас през всички дни до свършека на света..." (Пак там, 20.)

И така, виждайки го на дневна светлина, на планинския връх, учениците падат на колена, водени от преклонението си пред своя законен цар. Но те тайно се взират изпитателно, и това, което виждат, ги изпълва със съмнения. Пред тях не е привичният им Иисус. Гримът на псевдораните не е свършен, липсват някои белези от страстите. Може би и близъкът не е точен негов двойник.

² Ние знаем много добре, че папа Пий Х††, който вече е видял със собствените си очи да се подновява чудото на Фатима, т. е. Слънцето вихрено да се върти в небето (?), споделя, че когато е бил болен, Иисус се е явил край леглото му, за да го излекува и поучи. Известен за това чудо, кардинал Тисеран, го потвърждава подигравателно с думите: „Защо пък не? То е от годините!“

Оттам и притаеното съмнение, утивата, но многозначителна въздържаност.

ИЗКУПЛЕНИЕТО

Защото Аз искам милост, а не жертва, и богопознание повече, нежели всесъжжения...

ОСИЯ, V†, 6

Виктор Юго много добре е формулирал проблема: “Изкуплението е Бог Праведник, който причинява страдания на Невинния Бог, за да усмири Добрия Бог...”

Това донякъде ни напомня за онзи снизходителен учител, уморен да наказва невъзпитаните и немирни възпитаници, който строго смъмря единственият си прилежен и послушен ученик пред другите, за да може после, докато те хихикат над ставащото, да отмени наказанията им.

Но, ще възрази религиозният читател, сам Бог в своята безкрайна любов се вселява в човека, жертва се и страда вместо него. Така да е, съгласяваме се ние. Тогава добродушният учител ще смъмри себе си пред погледа и за радост на лошите деца, които с усилие удържат смеха си.

Да формулираш проблема, означава да очертаеш неправдоподобията.

Понятията за отделянето на душите и за тяхното възкачване към Първоизточника не са познати на класическия иудаизъм, особено на садукееите. Тези схващания са присъщи на александрийската Гноза, а по-късно проникват при есеите.

Това възнасяне в небесата през сферите, въпреки Архонтите, зависи от цяла система ритуали с теургична форма и упражнения за духовно самоусъвършенстване. То е дело на самата душа. В никакъв случай една кървава човешка жертва не би могла да освободи общността от индивиди в нейната цялост. Би било недостойно за върховния Бог да изисква подобен варварски акт. И би било висша несправедливост да бъдат освободени тези, които нищо не са направили за целта и дори малко ги е грижа за постигането и. Същото понятие е много добре изразено от пророците на Израел.

Ето най-напред един откъс от “Второзаконие”, разкриващ някои напътствия, дадени от самия Бог на Мойсей в Синайската планина според преданията на Стария завет. Екстравагантно би било да го омаловажаваме. Между Бог, говорещ на Мойсей, и добавките на Павел в неговите послания има голяма пропаст. Ето го този аргумент: “Бащите да не бъдат наказвани със смърт за децата, и децата да не бъдат наказвани със смърт за бащите; всеки да бъде наказван със смърт за своя грях...” (“Второзаконие”, XXIV, 16.)

А сега ето и пророк Иеремия: “И тогава не ще казват вече: “бащите ядоха кисело грозде, а зъбите на децата скоминасяха”, но всеки ще умира поради своето собствено беззаконие; който яде кисело грозде, нему ще скоминасят зъбите...” (Иеремия, XXXI, 19).

А и Иезекиил: “И биде към мене слово Господне: защо употребявате в Израилевата земя тая пословица, думайки: “бащите ядоха кисело грозде, а на децата зъбите скоминасяха?” (...) Душа, която съгрешава, ще умре; син не ще понесе вината на баща, и баща не ще понесе вината на син, правдата на праведния при него си и остава, а беззаконието на беззаконния при него си и остава. И беззаконник, ако се обърне от всички свои грехове, каквито е вършил, ако пази всички мои устави и постъпва законно и праведно, ще бъде жив, не ще умре. (...) Затова Аз ще ви съдя, доме Израилев, всекиго според неговите пътища...” (Иезекиил, XVIII.)

Що се отнася до Новия завет, признава го самата патрология, първородният грях, който не влиза в тъй нареченият Апостолски символ, е проповядван от Отците на живо, а не чрез техните писания. Напрасно ще го търсим в Евангелията, там няма да го намерим. Исус е дошъл на земята, за да спаси хората от собствените им грехове и единствено тях те трябва да изкупят. Единственият пасаж от всички Евангелия, който свети Августин намира за уместно да цитира в подкрепа на собственото си мнение по въпроса, е един стих от Лука, много показателен, но и двусмислен: “... понеже Син Човеческий дойде да подири и спаси погиналото...” (Лука, XIX, 10). Не се уточнява причината за тази “погиналост”, нито естеството и – индивидуално или колективно.

А това, което често се забравя, е, че самият Исус никога не е претендирал за противното. Той никога не се представя за изкупителна жертва в най-строгия смисъл на думата. Никога не заявява, че неговата мъчителна смърт ще има за следствие освобождаването на душите, заплениени от дявола. Нека читателят си даде труда внимателно да препрочете всички думи, приписани на Исус от анонимните редактори през четвърти век и ще констатира този факт по безспорен начин.

Наистина, по различни поводи Исус намеква, че го очаква мъчителна насилствена смърт. Изглежда е получил потвърждение за това след срещата в Таворската планина, където Мойсей и Илия му разкриват близката кончина. И какво чудно има в това? Той е наследил отговорността за движението на зилотите. Той го е водил, управлявал и поради този факт е издирван за въоръжен бунт от римляните. (Даденото на учениците разпореждане при нужда да продават част от дрехите си, за да си осигурят оръжие, както свидетелства Лука, XX††, 37–49, е доказателство за това).

Оттогава съдбата му не предизвиква съмнение. Като всички предишни водачи на зилотите, заловени от Рим – дядо му Езекия и баща му Иуда Гамалиел – очаква го разпятието, с предварителното бичуване, както го изискват римските закони. Но Исус никога няма да обвърже този край с понятието за изкупителна жертва за човешката раса. Още повече, че той е твърд расист и се интересува единствено от съдбата на децата на Израел. Думите му в Писанията са показателни: цитирали сме ги вече и няма да се връщаме към тях.

И една след петнадесет години след екзекуцията му, един човек, който никога не го е познавал преживе, на име Савел, а по-късно Павел, ще се заеме символично да свърже смъртта му с тази на животните, убивани в жертвеника на Иерусалимския храм. Без съмнение ще ни възразят с думите, изречени от Исус на Тайната вечеря: “Този, който не яде от плътта ми и не пие от кръвта ми, няма да постигне вечния живот...” Но същата фраза срещаме в една литургия, която по времето на Исус вече е на повече от четиринадесет века. Тя е от култа към Митра: “Този, който не яде от плътта ми и не пие от кръвта ми, не ще има Живот за себе си...”

Същата констатация ще вбеси Тертулиан през 3 век и за да се измъкне, прославения фанатик ще твърди, че това е хитрина на Дявола, който чрез пророческите си способности научил подробностите на Тайната вечеря и се постарал предварително да преправи литургията. Жалко обяснение. Сигурното е, че първоначалната Тайна вечеря с нищо не прилича на днешна меса, нито по форма, нито по дух. Възможно е също така, анонимните писари от четвърти век да са вмъкнали заетата от литургията на Митра фраза. И то във времена, когато този култ е категорично забранен под заплахата от смъртно наказание. Точно когато сигурно в безнаказаността си и окуражавано от обществените власти фанатичното и ограничено простолудие опустошава и пълни с домакински отпадъци светилищата на Митра. Захвърлят там и трупове на закланите свещеници на Митра, за да е пълно оскверняването. *Извършваните днес разкопки го доказват.* Налага ли се да припомним личуването на питагорейката Хипатия през 415 г. в Александрия?

И така, понятието за Исус, който с доброволно приеманите си страдания усмирява гнева на своя Небесен Отец (*ще рече на самия себе си, понеже му е единосъщен и съвечен*), се появява с хода на времето и се налага като свършен факт въпреки напълно ирационалния си характер, който е и теологично незащитим.

Лишено от всякаква логика, между другото това понятие е в противоречие с новозаветните писания, които твърдят, че Исус е освободил *наведнъж* всички души – минали, настоящи или бъдещи. Но освен това, всяка от тези души трябва сама да осъществи своето индивидуално спасение под заплахата да бъде прокълнатата. Нещо като следния пример: една разбунтувала се армейска част получава обща амнистия и в същото време всеки от съставляващите я войници трябва да се яви пред военния съд, за да бъде повторно съден индивидуално.

Виждаме доколко оперативната и аскетична гноза¹ на древните александрийски школи е отдалечена от схващането за една единствена изкупителна жертва, присъщо на обикновеното християнство. А тя обуславя спасението на душата с нейния напредващ достъп във висшите сфери, колкото чрез теургията, толкова и чрез системните физически и духовни упражнения, без да се пропуска сливането на тази душа с “даимон паредрос”, т. е. с индивидуализираната божествена искра. Защото: “Ако ти си сътворен от Живот и от Светлина, и ако го *знаеш*, един ден ще се завърнеш при Живота и при Светлината” – казва го Хермес Трисмегист.

Остава схващането за един псевдоним на Божеството, нещо като *втори бог*, който е достоен от него с ръководството на Съзиданието, след като е бил негов непосредствен автор. От което се подразбира, че Върховният Бог не може да свърши всичко сам, че у трябва сътрудник. Значи трудно можем да си представим Исус като спасител на Израел, възвестен от пророците и същевременно идентифициращ се с Върховния Бог, на когото предсказателите се позовават. Защото различните спасители и освободители на избрания народ винаги са предизвестявани. Но никога не е имало един единствен издигнат на Израел, а няколко – от Мойсей до Зоровавел, минавайки през Озия, Давид и др. Така че, ако свещените писания периодично споменават за идването на един от тези освободители, не трябва да смятаме, че той задължително ще бъде превъплъщение на Върховното Божество. В мисълта на пророците тези спасители са само предопределени хора, нищо друго.

Да приемем ли, че Исус е един от тях? Не би трябвало въобще да се поставя този въпрос, защото Исус не освобождава Израел от тиранията на Рим и на идумейските царчета. Точно обратното, неговата поява съвпада с прогресивното разпадане, приключило с всеобщото разпръсване на евреите след превземането на Иерусалим. От друга страна, вижда ни се недопустимо непрекъснато да се позоваваш на Стария завет и на пророците, когато с безкрайно подновяваните претенции за собственото си боготворене се превръщаш по този начин в най-постоянния им разобличител. Защото без старозаветното поръчителство не може да се гарантира достоверността на Новия завет.

Евангелието, приписвано на Иоан, което всъщност е сбор от християногностични текстове, самите те леки корекции на “Корпус Херметикум”, ни убеждава в следното: “В началото беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото...” (Иоан, 1, 1.) Ще отбележим, че оригиналният текст на гръцки език прави подчертана разлика между “Бога” (подразбирано като Върховен) и Бог, сочейки подчинения и по-нисш ранг на втория. В съвременните вулгарни езици тази разлика може да се изрази само с използването на главна и малка буква.

Както и да е. Тъй като християните обосновават своята религия с факта, че тя съставлява осъществяването на Стария завет, ето текстове, които предварително и категорично я разобличават:

¹ Гноза — gnose [gnoz] — фр. (gnosis, гр. — познание). Езотерична религиозна доктрина, основаваща се на вътрешното откровение, даваща възможност на своите последователи да стигнат до познанието на божественото и възвишеното много по-лесно от обикновените вярващи.

“Вижте сега, че това съм аз. аз съм и няма Бог, освен Мене...” (Второзаконие, XXXII, 39.)

“...преди Мене нямаше бог, и подир Мене няма да има...” (Исаия, XLIII, 10.)

“аз, аз съм Господ, и няма спасител освен Мене...” (Исаия, XLIII, 11.)

25.) “аз, аз сам изглаждам твоите престъпления заради Самого Мене и греховете ти не ще спомена...” (Исаия, XLIII,

“Тъй казва господ, вашият Изкупител...” (Исаия, XLIII, 14.)

“Нашият Изкупител – името Му е Господ Саваот...” (Исаия, XLVII, 4.)

“...аз съм Господ, твой Спасител и твой Изкупител, Силният Иаковов...” (Исаия, XLIX, 26.)

В началото на тази глава подчертахме напълно ирационалния характер на така представяното ни „изкупление“ за всеки здравомислещ човек. Току-що показахме, че въпреки някои разпалени твърдения, то дори не е съвместимо със Стария завет. Ако прибавим към това, че отхвърлянето от Исус и неговите хора на ритуалните предписания, представлява още едно задълбочаване на тази разлика, ни се струва съвсем самонадеяно твърдението, че Новият завет е осъществяването на Стария.

25

ЕКЗЕКУЦИЯТА НА ИУДА

Не трябва да причиняваме страдания на завистниците или на тези, които ни изглеждат такива. Има един вид отчаяние, което се проявява като завист и заслужава милосърдие...

МОРИС МАГР, Любовта и омразата

В различните стихове на Евангелията, където става дума за Иуда Искариот, го наричат син Симонов. Името на този Симон понякога е допълнено с презиме; наричат го Канаенец или Канаит, защото е от Кана. Но на иврит “кана” означава усърдие, фанатизъм, непримиримост. Наричат го и Зилот. На гръцки zelotes също означава фанатичен, праволинеен. Както и синът му, той се нарича *Искариот*. А в именния указател на католическия превод на Библията от Лъометр дьо Саси се уточнява, че тази дума означава наемен убиец на иврит. Вече уточнихме, че Симон, бащата на Иуда Искариот, е “сикар”, един от терористите на тогавашния еврейски интегризъм, за които Иосиф Флавий ни дава множество подробности в “Иудейски войни” и “Иудейски древности”.

Но дали този Симон е един и същ със Симон Кифа или Симон-Петър от Евангелията? Почти сигурно е, че е така. Очевидна е връзката между името Кифа и безмилостния характер на сикар, защото на иврит *кифа* означава “скален връх, каменна игла”. Този термин използват Иеремия (IV, 29): “... и ще се възкачат по скали...” и Йов: “...за да живеят в поточни ровини, земни дупки и скали...” (XXX, 6.)

Един пасаж в Евангелието от Иоан е още по-категоричен в прецизността си: “Тогава Исус рече на дванайсетте: да не искате и вие да си отидете? Симон-Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи за вечен живот, и ние повярвахме и познахме, че Ти си Исус, Синът на Бога Живий. Исус им отговори: Не аз ли избрах вас дванайсетте? Но един от вас е дявол. Говореше за Иуда Симонов Искариот, защото той, бидейки един от дванайсетте, щеше да Го предаде...” (Иоан, VI, 67-71.)

В тези стихове става дума за Симон-Петър, който е представен като баща на Иуда с това име, без да се говори за друг Симон: *Канаенец, Зилот, Искариот*. Той е един и същ. А това потвърждава, че в “щабквартирата” на месианистите не присъстват дванадесет ученици, а само осем, може би седем. Но да се върнем на Иуда.

Ето какво четем само при Матей: “Тогава Иуда, който Го предаде, като видя, че Той е осъден, разкая се и върна трийсетте сребърника на първосвещениците и старейте, като им каза: съгреших, че предадох невинна кръв. А те му рекоха: що ни е грижа? Ти му мисли. И като захвърли сребърниците в Храма, излезе и *отиде, та се обеси...*” (Матей, XXVII, 3-5.)

В Деянията срещаме много по-любопитни подробности: “...за Иуда, водача на ония, които хванаха Исуса, защото той бе причислен към нас и получил бе жребieto на тази служба; но със заплатата на своята неправда той придобива нива и, като се струполи ничком, пръсна се през средата, и всичката му вътрешност се изсипа...” (Деяния, I, 16-18.)

Най-напред ще отбележим, че според Матей (XXVII, 7) с тридесетте сребърника, захвърлени от Иуда в Храма, свещениците купуват нива от един грънчар. Но в Деянията самият Иуда си купува нива и след това внезапно умира, при което се изсипват вътрешностите му. Какво всъщност става – обесва ли се, или умира случайно? Ще отговорим – нито

едното, нито другото. *Иуда е екзекутират като предател* с напълно иудейски, макар и особен ритуал. Той предава свещената кауза на месианизма, помага на римляните да заловят царя на Израел, Сина Давидов, Миропомазания. Той завежда центуриите на Елеонската планина, до градината, в която е мястото за отдих на Исус и където е пресата за маслини, дала името си на местността Гетсимания. Той е причината за последвалия разгром и за положението на всичко постигнато дотогава. Преценете сами.

При Иоан четем нещо, което е повече от ясно: "А това място *знаеше* и Иуда, който щеше да Го предаде, защото Исус често *се събираше там с учениците Си.*" (Иоан, XVIII, 2.)

И така, докато Исус въпреки умората си привечер напуска Иерусалим, за да отиде да преспи във Витания, в дома на Симон Прокажени, където са и Лазар¹, Марта и Мария. Гетсимания остава *тайно място за сбирки*. По-късно, когато Витания става известна на враговете му и му остава само Иерусалим, където се излага на риска нощем да бъде заловен, той започва да прескача до Гетсимания, за да прекара нощта там. Така е *до деня, в който Иуда разкрива това убежище*. Но да продължим:

"Тогава Иуда, като взе една *чета* войници и слуги от първосвещениците и фарисеите, дохожда там с фенери, светила и *оръжия...*" (Иоан, XVIII, 3.)

"Тогава *четата* и *хипадникът* и слугите Иудейски хванаха Исуса и Го вързаха..." (Иоан, XVIII, 12.)

Към тази "чета" от шест центурии ветерани, командвани от трибун с ранг на консул, Синедрионът прибавя подкрепление от двеста стражари на Храма, за да покаже лоялност. Пропорцията ни се вижда коректна. Храмовите пазачи държат цял арсенал в храмовия комплекс. Там са складирани истински бойни оръжия: лъкове, стрели, копия, щитовете. За обикновената си караулна служба пазачите разполагат с мечове и тояги, страшните палки на Близкия изток.

Обстоятелството, че тази "чета" се появява "с оръжия" е омаловажено от официалния редактор през четвърти век. Тази мярка, която той навярно подценява, говори че задържането под стража е цяла *военна операция*. Трибунът на кохортата, висш военачалник с ранг на консул не би взел толкова много войници само за ескорт. И едва ли целта му е да залови само Исус. Все едно да очакваме, че префектът на полицията би участвал лично в арестуването на престъпник.

И така, Иуда застава начело на тази малка армия от осемстотин души, която през нощта навлиза в Елеонската планина, за да води римляните *и единствено тях*. В това е непростимото му престъпление. Предава легитимния цар на Израел, Сина Давидов, Миропомазания, не на някаква съперническа секта, не на враждебния иудаизъм, а на отвратителните окупатори.

Да се върнем към текста от Иоан: "А *иудеите* го диреха на празника и казваха: де е Онзи? И имаше голям ропот у народа за Него: едни казваха, че Той е добър; други пък казваха: не, но заблуждаваха народа. Но никой не говореше за Него открито поради страх от иудеите..." (Иоан, VII, 11–13.)

Какво означава тази словесна бъркотия? Нищо сериозно. Но ако заместим *иудеите с римляните*, всичко става съвършено ясно. И разбираме защо Иуда повежда кохортата. За да им посочи най-сетне този, когото те издирват от дълго време – *Исус, водача на еврейския бунт от 33 г...*

Защото е очевидно, че евреите познават Исус до най-малката подробност. Самият той го заявява: "*...всеки ден седях с вас, поучавайки в храма, и Ме не хванахте...*" (Матей, XXVI, 55.) В такъв случай за какво им е да го търсят?

Докато римляните наистина не го познават. Държани настрана от живота на евреите, те не могат да пристъпят отвъд преградата за другOVERците в Храма. Няма достъп до местата, където всеки ден евреите изслушват проповедите му за възстановяването на Царството Божие. Това царство, в което, според баща му Иуда Гамалиел ще има един единствен господар, един единствен цар, Богът на Израел Яхве. И той на свой ред проповядва същото: "... един е вашият Отец, Който е на небесата..." (Матей, XXIII, 9.)

Навярно привечер при излизането от Храма той върви смесен с тълпата, която се спуска от петте, разположени едно над друго предверия, както винаги заобиколен от свои хора и телохранители. Може би носи на лицето си една от тези гипсови маски, за които ни говори Лукиан Самосадски и каквато ще използва братът близък. Дребният му ръст му позволява да минава незабелязан и римските legioneri трудно биха го разпознали. Затова е необходимо предателството на племенника му Иуда Искариот, който трябва да го посочи категорично на трибуна и кохортата от ветерани, навлезли в Елеонската планина.

Единствено часовете от извисената крепост Антония, наблюдават отдалече Храма и са в състояние да сигнализират за подозрителни струпвания на хора по предверията. "Той бунтува народа", ще го обвинят първосвещениците (Лука, XXIII, 3–14.) Но според указанията на Рим Пилат не може да изпрати никого, всеки съгледвач от нееврейска националност ще бъде убит от пазачите на Храма без да могат римляните да се намесят в негова защита.

Така че Иуда Искариот повежда кохортата и може би дори държи юздите на коня на трибуна, именно за да го посочи най-сетне на римляните.

Това предателство няма да му простят сикарите.

¹ Писарите от четвърти век между другото пропускат да кажат защо Исус възкресява Лазар, а оставя баща му Симон да бъде разяждан от проказата.

Твърдението, че Иуда е екзекутиран от учениците на Исус, би предизвикало много протести. Как да допусне човек, че тези дългокоси и брадати мъже, дрипави и просветлени, преизпълнени с кротост и опрощение, ще си присвоят правото да издават и изпълняват смъртни присъди? Как да съвместим този миролюбив секант със сикаря, описан от Иосиф Флавий? Отговорът е много прост. Достатъчно е да си припомним за коварното лицемерие, с което се опитват да ни накарат да повярваме, че Светият Дух, а не Павел и другарите му, ослепява Елима-вар-Исус в Пафос. Че не Симон-Петър и "младежите" убиват Ананий и съпругата му Сапфира в Иерусалим, а Светият Дух. Светият Дух парализира дъщерята на Симон, поискана за жена от знатен римлянин, а не самият Петър.

Светият Дух подпалва Рим, както се съобщава в Апокалипсиса. И пак Светият Дух опожарява Византия в нощта, когато Иоан Златоуст напуска Константинопол, бесен от гняв¹.

И все пак Иуда е екзекутиран, а не се самоубива. Ето и доказателствата.

Вече знаем, че в онази епоха членовете на еврейските сдружения като каменоделци и дърводелци¹ не посещават обикновените синагоги. *Имат свои, само за тях*. Това показва, че имат по-особени традиции, поне в някои области. Може би Симон-Петър носи презимето "Камък" защото е работил в каменните кариери *близо до Капернаум, където се намира семейното му жилище* (Марко, I, 29.)

Тези корпоративни традиции са пренесени през вековете, без винаги да е оценявана важността им от римските сдружения, а после и от християнските, за да прелеят изопачени и деформирани в спекулативното средновековно масонство. През седемнадесети век във Великобритания от него се ражда съвременното спекулативно франкмасонство. Както ще открием, сред техните най-потайни традиции има и един начин за убиване на *предатели*, който ще ни отведе до смъртта на Иуда.

Всъщност жилището на Симон в Капернаум е на входа на Генисаретската долина (Марко, I, 21 и 29.) Но по на юг, между Тивериада и Сепфор се проточват няколко километра пещери, *които са експлоатирани като кариери*. По времето на Исус изгнаниците, бунтовниците, злосторниците или зилотите намират там сигурно убежище срещу полициите на Ирод или на Рим. Някои направо се изгубват вътре. Според преданието равви Симеон-вар-Иокай живее там шестнадесет години и диктува на своите ученици "Зохар". Симон, наричан още Петър, живее в този район, където каменните кариери имат голямо значение и нищо чудно другото му презиме да е Симон Кариерата.

През 1746 г. Чарлз-Едуард Стюарт, претендент за трона на Англия, син на Яков Стюарт и внук на Яков II, е победен в Кълъдън, Шотландия от херцог Къмберленд, трети син на Джордж II. Историците описват пространно жестокостите на английските войски над шотландците и Къмберлендският херцог влиза в историята с окървавени ръце.

Пред Камарата на лордовете са изправени водачите на якобитите. Най-видните, Килмарнок и Балмирано, са наказани най-строго. Обичайната присъда за предателите, измамниците и бунтовниците гласи: "Вие ще бъдете *обесени за врата*, но не докато настъпи смъртта, защото ще бъдете *живи разпорени*. *Вашите вътрешности ще бъдат изтръгнати*, после изгорени пред очите ви. После главите ви ще бъдат отделени от телата, а те нарязани на четири, ще бъдат предоставени на краля."

Крал Джордж II от страх или от срам пред нравите на своя век не посмива да изпълни жестокото наказание и осъдените биват просто обезглавени.

Пострадалите са масони, но от якобитското франкмасонство от *католическо изповедание*, свързано от *векове* с оперативното масонство в Шотландия. Водач им е Великият магистър Чарлз Радклиф, лорд Дърюентуотър. Срещу тях са изправени новосъздаденото английско франкмасонство от *протестантско вероизповедание*, зародило се в Лондон през 1715 г. И както и в случая с Казот, на този процес масони съдят масони. Има предателство, за което не се говори официално – шотландските масони якобити воюват на страната на йезуитите. Затова първоначалната присъда е същата като дадената на *убийците на Хирам* според масонските предания. Ето каква е тя.

В масонския ритуал за степента на "Знаменит майстор, избран от Петнадесетте" се съдържа екзекуцията на последните двама от убийците на Хирам. За първия става дума при предишната степен "Майстор, избран от Деветте", а смъртта на двамата последни предатели приключва по-общата тема за отмъщението.

Ето какво се разказва при ритуала: "Шест месеца след смъртта на Хирам и тази на неговия убиец Авирам Акироф, един от интендантите на Соломон, наричан Венакар, извършвал издирвания в страната Гот, зависима от Соломон, и научил че Стеркин и Остерфулт, другите убийци на Хирам, са се скрили там и смятат, че са в безопасност. След като бил известен за това, Соломон незабавно писал на Мала, цар на Гот² и подчертал желанието си да види наказани престъпниците.

¹ През 404 г.

¹ Те влизат в един еснаф.

² Може би царството Гот, което не се споменава в Библията, е същото онова Гоб, цитирано в „Книга втора Царства“ ХХ†, 18.

Тогава Соломон избрал петнадесет сред най-достоините и най-усърдните майстори, между които били и деветте, издирвали първия убиец. Те заминали на 15-ти от месец тамуз и на 28-ми от същия месец пристигнали в страната Гот¹.

Те предали писмото на цар Мала, който уплашен от тази новина, незабавно се разпоредил да започне издирването на двамата престъпници. Заповядал веднага щом ги заловят да ги предадат на израелските власти, за да отърве държавата си от подобни чудовища.

Трябвали им пет дни, за да извършат най-обстойни претърсвания. Накрая Зервал и Елеанам, двама от петнадесетте, първи откриват убийците на Хирам в една пещера, наречена "Вендикар". Оковали ги заедно и им сложили на врата тежки плочи, на които изписали престъплението, в което са се провинили и вида на наказанието, което ги очаква.

Пристигнали в Иерусалим на 15-и следващия месец и ги завели пред Соломон, който, след като ги упрекнал за тежкото престъпление, наредил да ги затворят в кулата Ашиар, където да останат до екзекуцията. Към шест часа сутринта на другия ден ги *обесили на два стълба за врата*, с ръце и крака вързани отзад. *Коремите им разпорили на кръст от гърдите до срамната кост*. В това състояние били оставени осем часа. Постепенно вътрешностите се свлекли навън, накацали ги насекоми и мухи.

Виковете и стоновете им били толкова жални, че трогнали дори сърцата на палачите. Отрязали им главите и изхвърлили телата им от крепостните стени на Иерусалим, където станали плячка на гарваните и дивите зверове."

Да оставим настрана подробностите от тази случка, която няма сериозна историческа основа. Просто да констатираме, че по канала на иудейските сдружения, по-точно по прословутия "път на калая" – една равнораздавателна практика, засягаща наказанието на *предатели, разбунтували се срещу своите господари*, преминава от корпорациите в древен Израел до сдруженията в средновековна Шотландия. Според тази традиция *предателят на своя цар ще бъде окачван за врата на стълб*, с ръце и крака вързани отзад, така че тялото да се наклони напред и *коремът да се разпори, та вътрешностите бавно да се изсипват навън под собствената си тежест*.

А ако вярваме на Матей и на Деянията, Иуда Искариот умира *обесен с изсипани вътрешности*. Това не е нещо, което човек може да извърши сам. Някой трябва да му помогне. Без колебание ще разпознаем още веднъж ръката на *сикарите*. Защото Деянията противоречат на Матей в тезата за самоубийството. Човек, който купува нива с печалбата от една, макар и скандална полицейска акция, не би си разпорил корема случайно, без чужда помощ. Да не говорим за самообесване. Така че Иуда-вар-Симон, наричан Искариот, син на Симон-Петър, племенник на Исус и внук на Мария, чисто и просто е екзекутиран от Христовите ученици.

Вярващият читател би възразил, че нищо не доказва апостолите и учениците да са участвали в (или дори лично да са извършили) подобно толкова диво, пък било и възстановяващо справедливостта престъпление. Ако се установи, че това е точно спазен *ритуал на отмъщение* и че този ритуал е присъщ за членовете на иудейските сдружения, остава да се докаже, че и апостолите са членували в тях.

Предвидили сме това възражение и то ще получи отговор.

Във вече цитираните "Деяния на Тома" Тома, също и Иуда, бива продаден на търговец на роби. За да е сигурен, че търговецът ще го купи, той допълва, че има занаят, което вдига цената на един роб. Казва, че е *дърводелец* също като брат си близък Исус, че умее да дяла колони, мрамор, камък и т. н. Значи, освен дърводелец, той е и *каменоделец*, а вече знаем, че тези два занаята са в едно и също професионално сдружение в Иудея. Заключение: "официално" Исус не се води само *дърводелец*, а и *каменоделец*, поради общия еснаф. Несъмнено той едва ли успява да практикува много тези две професии. Но го смятат за такъв. И тъй като в Израел всеки мъж е длъжен да има занаят, това е и нещо като негов граждански статут.

От друга страна, както в стара Франция, а и в цяла някогашна Европа, синът трябва да постъпи в сдружението на баща си. Той не може да напусне (а и няма интерес, след като е наследил тънкостите на занаята, инструменти и престиж). Оттам можем да съдим, че баща му Иуда Гамалиел е имал същата двойна квалификация. *А и братята на Исус*. Риболовът, както и самият лов, не са постоянно препитание. Така Симон се сдобива с презимето Петър (Камък) благодарение на трудовата си дейност или поради сходство на характера с професията.

Друг налагащ се извод. Ако водачите на зилотското движение, Исус и неговите братя, са членове на сдружението на дърводелците и каменоделците, много вероятно е да набират привърженици точно в тази среда. Да не забравяме, че иудейските корпорации имат свои собствени синагоги, което предполага, че са "отделени" от еврейското население. Колко ли от тези четири до пет хиляди души, съставляващи контингента от привърженици на Исус (Матей X†V, 21 и XV, 38) са свързани с този еснаф?

Тъкмо тази принадлежност към един еснаф предполага следователно прибягването до точно определен ритуал за екзекутиране на предател, убиец на своя майстор. Тъй че кой друг, ако не учениците би осъществил жестокото наказание¹?

¹ Ще отбележим, че протичането на ритуалното отмъщение е по времето на смаяването на лунния месец, когато е тамуз.

¹ Това би обяснило абсолютния иудейски характер на първите степени „на отмъщението“ в шотландското франкмасонство. Трябва да е имало реална *приемственост* от най-стари времена, откъдето и присъствието на

Предателството на Иуда Искариот и неговата екзекуция от другите членове на щаба на Исус отнемат част от влиянието на баща му Симон и със сигурност го лишават до голяма степен от общото доверие.

Интересно защо Исус поверява майка си на Иоан, а не на другите си братя, синове на Мария като него. Защото е разбрал най-после предателските помисли на най-близките си. Оттървали са се от него и завинаги ще запушат устата на Иуда, за да не остане и следа от общото им предателство. Да си спомним, че вече са искали да затворят Исус, защото е "бил извън Себе Си." (Марко, III, 21.)

Впрочем да се твърди, че Иуда предава своя чичо и цар за тридесет сребърника, е безпочвено. Ясно е, че той е професионален крадец, прерязва гърла по пътищата, както и повечето сикари, съобщават Евангелията. "Той държеше ковчежето, и крадеше от онова, каквото там пускаха..." (Иоан, XII, 6.) Може още дълго да продължи така, тъй като "партийната каса" се попълва ритмично.

Ако извършва предателството, прави го по две причини. Първата е, че вероятно Исус ще предприеме нещо като преобразуване на движението след призоваването на духовете на Таворската планина. Обсебен е от някаква тайнствена същност. Или вътрешната му еволюция го кара да отхвърли тази безмилостна война, в която предварително са обречени на поражение пред мощта на Рим. Или пък е остарял и е започнал да губи надежда. А Иуда е млад и нито омразата към римляните, нито безумните надежди са мъртви в сърцето му.

Втората причина е, че след смъртта на Исус неговият брат и баща на Иуда, Симон, ще бъде определен за наследник на Сина Давидов и теоретично царството на Израел ще принадлежи на тяхното коляно. Той, Иуда, дребният крадец по широките друмища, неизвестният сикар, ще стане глава на еврейския месианизъм след смъртта на баща си. И така, след гибелта на вуйчо си той ще бъде престолонаследник.

Всъщност защо след залавянето на Исус Симон броди *сам* край мястото на съдебните заседания? Дали от преданост, или от страх Исус да не бъде пуснат на свобода и да не дойде да иска сметка от него Симон, и от сина му Иуда?

Може би това стига, за да се реши премахването на Исус (с печалба, защото навярно главата му е оценена от римляните за сума, чувствително надвишаваща тридесет сребърника)? Колко му е било, повтаряме ние, да се реши да ликвидира този водач, който започва да се отклонява от доктрината и тактиката?

Но дали Иуда не възнамерява да отстрани след това и баща си Симон? Не е невероятно. Произведенията на Иосиф Флавий са ни привикнали към тези безмилостни семейни разпри в династичните родове на Близкия изток. Както и да е, ужасяващата смърт на Иуда Искариот не възмушава кой знае колко баща му Симон. Той не се противи на този акт на справедливост, какъвто е в очите на всички, дори може би го подкрепя.

Но с това не се изчерпват последствията от събитията, свързани със смъртта на Исус.

Запазиме за края на тази глава текста на един документ, който е съществен за тезата, че Иуда Искариот е екзекуиран заради своето предателство. Той като че ли доказва, че предателят е настроил срещу себе си всички членове на главния щаб на Исус, дори собствения си баща. Действително така, той излага всички ученици на риска да бъдат заловени от римляните. А ето и въпросния текст: Извлечен е от "Евангелие от Вартоломей", коптски апокриф от пети век, и е част от неговия I фрагмент.

"И Исус тогава се обърна към човека, който го бе предал, ще рече към Иуда Искариот. И му каза: "Какво спечели, о Иуда, като ме предаде?... Аз изтърпах толкова страдания, за да спася Божието творение... Нещастие за теб, Иуда! Двойна анатема! Бъди проклет!..."

Защото потомството на Иуда е от Сатаната... Заличиха името му от Книгата на Живота. *Отнеха съдбата му от числото на живите...* Разкъсаха звездата му... Сатаната взе присъдата му и си тръгна с нея, съпроводен от всеобщото презрение. Отнеха му епископството. Откраднаха короната му. На чужди хора ще споделя мъките си. Покри се с проклетие. Омърси се като отпадъчна вода. Съблякоха от него дрехите на славата. Изгасиха пламъка на неговото светило. Домът му стана пуст. *Дните му бяха скъсени. Животът му приключи.* Мирът се отдалечи от него. Мъката го налегна. Нападнаха го червеите. Покриха го с гнилоч. *Ангелите, които следват Господа, го отблъснаха...*

Такива неща каза Спасителя за Иуда, който беше в дълбините на Бездната. Тогава Спасителя възкръсна из мъртвите на третия ден..." ("Евангелие от Вартоломей", I фрагмент.)

От този текст се вижда, че Иуда е сполетян от отлъчване, последвано за по-сигурно от екзекуция с окачване на стълб, допълнено от изкормване със *сика*.

Виждаме как от ред на ред насилието нараства и можем да проследим ескалиращата омраза на разказвача, което е търсено съзнателно, за да се придаде повече мощ на този странен текст. Но в него се съдържа и косвено признание за екзекуцията на Иуда. Трябва да сме слепи като злощастния Елима-вар-Исус от Пафос, за да не го констатираме. Що се отнася до "ангелите" в последните редове, лесно се вижда, че те са изпратени да осъществят отмъщението.

кинжалите в тези степени, напомнящи за „сиката“ на зилотите. Доказва го и ръкописът за ритула на степента Рицар Кадош от 1756 г.

Остава ни да уточним датата на екзекуцията на Иуда. Според цитирания текст тя става в трите дни, последвали смъртта на Исус.

Изглежда, че жената на Иуда, която според друго апокрифно евангелие е кърмачка на сина на Иосиф Ариматиец, също е ликвидирана. Ето защо в цитираният текст се говори, че *домът му стана пуст*. Значи не оставят живо същество. А щом кърми синът на Иосиф Ариматиец, излиза че *тя току-що е родила*. Детето на Иуда вероятно също е убито въпреки невръстната си възраст.

Тук е мястото да отворим една скоба. В един от фрагментите на "Евангелие от Вартоломей" се разказва, че Иосиф Ариматиец идва при Иуда Искариот да вземе детето си след залавянето на Исус в Елеонската планина. Но както в повечето апокрифи, робуващи на култа към чудесата, причината е молбата на самото дете, което не можело да понесе лошотията на жената на Иуда.

Едно дете, което още бозае, няма нравствени критерии. То едва ли е проговорило. Истината е друга. *Известен за това, което престои да се случи в жилището на Иуда*, Иосиф Ариматиец изпреварва групата сикари, определени от учениците да осъществят възмездието над предателя и близките му, и пристига навреме, за да отведе детето си преди тяхното появяване.

Как се казва детето на Иуда Искариот? Ще отбележим, че "Евангелието от Вартоломей" го представя в мъжки род, следователно е момче. Родословното дърво на неговия баща ни позволява да предположим, че се нарича Симон поради съществената семейна традиция. Има известен ритъм в редуването на презимената:

<i>Езекия-вар...</i>	заловен и разпнат на кръст по заповед на Ирод и баща на:
<i>Иуда-вар-Езекия,</i>	също Иуда Гамалиел, Иуда Галилеец, Иуда Голонит, водач на Бунта при Преброяването и баща на :
<i>Симон-вар-Иуда,</i>	също Симон-Петър, Симон Зилот, Симон Канаенец, Симон Искариот и баща на:
<i>Иуда-вар-Симон,</i>	също Иуда Искариот и баща на:
<i>Симон-вар-Иуда</i>	детето, за което говори Евангелие от Вартоломей, млечен брат на детето на Иосиф Ариматиец, също Иосиф Гробаря. Но да припомним, името Симон тук е <i>предполагаме</i> .

Как загиват жената на Иуда и невръстното им дете? Нека не забравяме, че си имаме работа с фанатични традиционалисти, членове на тази "четвърта секта", основана от Иуда Гамалиел и посочена от Иосиф Флавий. Те са чисти интегристи. Можем да сме сигурни, че са прибегнали до обичайния ритуал за подобни обстоятелства при умъртвяването на жената на Иуда Искариот и тяхното дете. Както и при екзекуцията на самият Иуда, защото всичко това е предназначено да служи за пример.

Тази ритуалност е дефинирана в псалмите LXIX, стих 26 и CIX, стихове от 8 до 12. Тя предписва жилището да стане *пусто* и да бъде *разрушено до основи*. Навярно са извели жената и детето, и са запалили къщата. Една фраза на Исус ще ни подсказе, как е загинала жената на Иуда. Тя ни разкрива някои обичаи в тези области на Близкия изток: "А горко на непразните и на кърмачките през ония дни..." (Лука, XXI, 23.)

В подобно положение е и слугата на Иуда. Всъщност за тези региони е нещо обичайно при погромите над завзетите градове да изкормват бременните жени от местното население и да разрязват матката им.

Що се отнася до кърмачките, или ги сполетява същото и разбиват главата на детето в стена, или го хвърлят под колелата на колесница. (II Царства VIII, 12 – XV, 16, Амос, I, 13, Исаия, XIII, 16 – XIV, 21, Наум, III, 10, Осия, X, 14 – XIII, 16.)

Но не само това. Царя на Сирия Антиох IV, наричан Епифан (Велики), който от 174 до 164 г. пр. Христа преследва жителите на Израел, бива победен от Макавеите и умира полудял. Неговите войници окачват децата с връв на вратовете на майките им, обесени в собствените им жилища, за да омърсят дома им. "...Те, според дадената заповед, убиваха жените, които бяха обрязали децата си, младенците бесеха за шиите им..." (Първа книга Макавейска, I, 60, 61.)

Тази жестокост не е чужда на Израел, защото виждаме в Стария завет да избиват осъдените на смърт заедно с жените им, децата, слугите и робите, наред с домашните им животни, стадата и т. н.

Традицията е още жива по ония места и в наши дни. В края на египетската революция, когато бунтовниците нахлуват в двореца на бившия крал Фарук в Кайро, те избиват всички домашни животни, любимци на младата кралица и краля, и избоят очите на понитата от крапската конюшня.

Ако сме сигурни, че Иуда действително е купил нива с наградата за залавянето на Иисус, бихме могли да разгледаме още една хипотеза. Апокрифите показват неговата а съпруга непрекъснато да му иска пари. Нищо чудно да е започнал заради нея да бърка в общата каса. Млад е, а навярно и тя.

Така покупката на нива, фактът, че вече живее във или край Иерусалим, а не в Галилея, в дома на своя баща в Капернаум, ни разкриват един Иуда, който се стреми да се освободи от месианската среда. Тогава можем да предположим, че той предава Иисус само за да сложи край на страшната и безнадеждна борба и най-после да се измъкне от ролята на сикар, за да заживее занапред мирен живот, да обработва нивата си и да се радва на истински семеен уют.

При всички случаи, появата на сикарите убива мечтите му, каквито и да са те, а безмилостното месианско отмъщение оставя след себе си още три трупа.

ИИСУС И ЖЕНИТЕ

Всички, които са стигали до крайните граници на сладострастието с най-любимото си създание, са изпитвали малко или повече смътното чувство, че леко се докосват до нещо божествено, че се доближават до най-голямото тайнство на света...

МОРИС МАГР, Любовта и омразата

Дори най-либералните историци рядко засягат в своите изследвания за Иисус проблема за живота му на мъж. Стеснителност, страх от враждебни реакции, предпоставено догматично заслепение... изглежда, че дори намекът предизвиква скандал.

А според еврейската религия бракът и продължаването на рода са дълг, който малцина евреи биха посмели да пренебрегнат. Несъмнено в противовес можем да цитираме есеите. Но Иисус никога не е бил есей. Неговият начин на изразяване, фактът че пие вино и приема жертвоприношенията на животни, пренебрежението му към телесната чистота¹, както и обстоятелството, че нарушава най-строгите предписания на Мойсеевото учение в някои области, всичко това свидетелства, че той никога не е бил есей. Освен това сме почти сигурни, че е член на произлязлото от тази прочута секта екстремистко движение. Както уточнява Дюпон-Соме, то прераства в крайна политическа тенденция, представлявана от зилотите.

За необходимия и задължителен брак ще цитираме самия еврейски Закон: "Този, който не се ожени, живее без радост, без благословия и без добруване..." (Талмуд, Иевамот, 62 в.)

"Покривът на един мъж е неговата съпруга..." (Талмуд, Иома, 11.)

"Женете синовете си, докато вашата ръка е още на врата им. От шестнадесет до двадесет и две години, или още по-добре, от осемнадесет до двадесет и четири..." (Талмуд, Кидушим, 30а.)

Общото правило гласи, че бракът трябва да е по взаимна любов, като това е изрично посочено. Неравният брак, бракът по сметка или по принуда се отхвърлят от еврейския Закон.

Разводът се допуска, когато основанията за него са сериозни, но по принцип не се одобрява: "Ако някой отпрати жената на своята младост, самият Олтар лее сълзи за нея... Защото той (Бог) мрази отхвърлянето..." (Талмуд, Малахим, 2, 13 г и 16.)

Единствено изневяратата се приема за повод да бъде изгонена съпругата.

Така или иначе Иисус никога не се е женил. Или ако го е направил, не е останала никаква следа от негов брачен съюз. Сигурното е, че "любимият ученик" Иоан единствен от всички остава ерген. Между другото, едно църковно предание разказва как след смъртта му установяват, че половите му органи са развити като на шестгодишно дете. Нещо, което ни кара да мислим, че е имал нарушения в растежа и че е бил сексуално безсилен. Вероятно става дума за наследствен недъг или пък придобит от магическо-психични практики. Но при всички случаи този недъг възпрепятства всякакъв законен съюз според еврейския Закон.

Ако Иоан наистина е умрял в Ефес през 96 г. сл. Христа, трябва да е бил на тридесетина години по време на екзекуцията на Иисус. Но в собственото му Евангелие един пасаж звучи станно. А и това обстоятелство се съдържа единствено в същия текст: "А един от учениците, когото Иисус обичаше, беше се облегал на гърдите Иисусови. Нему Симон-Петър кимна да попита, кой ли ще е, за когото говори. Той, като припадна на гърдите на Иисуса, рече Му: Господи, кой е?" (Иоан, XIII, 23-25.)

¹ Матей, XV, 1-3 и Лука, X†, 37 и 52.

По време на античните пиршества мъжът се изтяга върху походно легло, а съпругата или компаньонката на банкетата седи до него. В Гърция наричат "сенки" тези компаньонки за една нощ, които са нещо като гейшите в Япония. Най-горната категория са хетерите, тогавашните "лъвици". Едва към края на храненето жените се излягат до мъжете и слугите покриват със завивки долните полови на телата.

При евреите пасхалната вечеря протича по друг начин. Всеки от сътрапезниците е излегат "като цар", присъстват всички членове на семейството, включително жените и децата. Благоприличието на тази вечеря я лишава от всякаква двусмисленост, което не е така при древните гърци и римляните.

Странно защо обаче обявяваната за пасхална Тайна вечеря на Исус и учениците му, не включва нито един от членовете на техните семейства, нито съпругите, нито децата. Тъй че това не е пасхална ритуална вечеря. Което подсказва, че авторите на каноничните Евангелия не са евреи, а анонимни гърци от четвърти век, които не познават иудейските обичаи и може би дори изпитват страх от жените.

Но сцената става шокираща, когато виждаме как един младеж, *лишен*, както разбрахме, от *признаци на мъжественост*, е обронил глава върху гърдите на Исус, който според свети Иринея тогава е на петдесет години. Момчето заема мястото на отсъстващата съпруга. Въпросителните около това странно поведение остават без отговор, ако изключим обвиненията в хомосексуалност, повдигнати наскоро от много историци, сред които и един методистки пастор.

Няма да подхващаме тази хипотеза и скоро ще видим защо. В лабиринта от измами, изграден от анонимните писари през четвърти век, се добираме до факта, че Иоан, също "Зеведеев син", е много по-малък брат на Исус. Да не забравяме странните слова, изречени от самия Исус: "...защото има скопци, родени тъй от майчина утроба; има и скопци, скопени от човечи; и има скопци, които сами са се скопили заради царството небесно." (Матей, XIX, 12.)

Наистина е твърде възможно някои психични практики (ясновидство, пророчество и др.), употребата на някои продукти със същата цел от юношески години да отнемат постепенно от мъжествеността, без да се прибягва до хирургическа намеса. Почти всички вещества, класирани в групата на наркотичните, са възбуждащи за жените и отнемат мъжествеността при мъжете.

„При жената, отбелязва проф. Майер, дори лекото кокаиново опиянение отпущва една неустоима сексуална възбудимост. При мъжа, обратното, възбудата на симпатичния нерв впоследствие причинява местно съдово свиване, което затруднява функциите. Ето как Жан Кокто е резюмирал тези разлики във въздействието: „При мъжа догата не приспива сърцето“. Но формулата, ако трябва да се изразим биологически, е прекалено схематична. В един по-продължителен период двете реакции се обединяват в общо сексуално отслабване." (Вж. Ж. М. Жербо „Дрогите на щастието“).

В ония времена навсякъде в Близкия изток вече познават от векове хашиша. В древния Египет използват опиума още при Рамзес II. Древните гърци и римляни изпитват въздействието на мака, наричан на древногръцки език *текон*.

Това сексуално отслабване би трябвало да е породило доктринални постулати, довели до разрастването на "енкратичните" секти: тацианисти, енкратисти, континенци, северисти, апотактици, сакофори и др. Всички те изпитват ужас от брака и продължаването на поколението. Намираме отглас от тях в екзалтацията от целомъдрието и въздържанието, общи за цяла група секти. Противопоставят им се други, също християнски, които ще обединим под обобщаващото название "непристойни гностици": карпократи, николаите, барбелити и др. Към тях са насочени обвиненията в аморалност и оргийна разюзданост, скандализирали както официалните църковни отци, така и някои латински автори особено Корнелий Фронтон.

И така, тази разюзданост е широко разпространена. Ето няколко характерни примера: "След дълго хранене, когато изпитото вино започнало да разпалва в тях огньовете на разврата,... съборените факли били изгасени. Тогава, отървали се от досадната светлина, те се съвкупяват случайно в скандални прегръдки..." (Минуций Феликс, "Октавиан", VIII-IX.)

Между другото, самият свети Павел с неудобство припомня тези християнски общи вечери в своето "Първо послание до Коринтяни" (XI, 17.)

"При вас общата вечеря предоставя на вашите младежи случай да си лягат с християнки..." (Тертулиан, "За постите", 17.)

"Много от тях после трябва да прибягват до аборт..." (Тертулиан, "За покривалото на девствениците", XIV.)

В тия среди често явление е и содомията на мъже и жени. Свети Киприан я жигосва: "Не са малко тези сестри, които могат да се защитят и да докажат, че са девствени. Но дори да ги признаем за такива в общите за жените части, те биха могли да са съгрешили с други части от тялото си..." (Киприан, "Послания")

Ориген Порочния и неговите ученици проповядват "религиозна" законност на содомията между съпрузи с цел да предотвратят риска от продължаване на рода, чрез което душата затъва в материята. Ето до каква крайна граница може да достигне прилагането на някои принципи! Ужасен, Павел ще заклеим подобни нрави: "Отвсякъде се слуша, че у вас има блудство, и то такова блудство, за каквото и дума не става дори и между езичниците, именно, че някой държи бащина си жена..." (Павел, " Първо послание до Коринтяни", V, 1.)

Тъй като церемониите в навечерието на религиозните празници се провеждат на много зле осветени места, свети Иероним заклева момичетата да не се отдалечават и на нокът от майките си: "...transvesumt unguen..." (Иероним, "За възпитанието на момичетата".)

„Най-голямата грижа на някои свещеници е да си набавят адресите на богати жени..." (Иероним, „Писма", XX††.) Откъдето е и остро му осъждане: „Безбрачни съпруги, съжителки и без сянката от религия, куртизанки и сладострастни сестри, които търсят братя на удоволствието и които минавайки за целомъдрени и девствени, след една великолепна храна мечтаят за апостоли!..." (Иероним, „Писма до Евстохия", XX††.)

Някои духовни лица и „деви, посветили се на Господа", живеят на двойки и свети Иероним си позволява да каже следното за тях: „Те имат само едно жилище, много често една стая и едно легло..." (Иероним, „Писма до Евстохия", XV†††.)

Тези деви, наричани sub-introducta (подпъхнати), неизбежно забременяват. И свети Иероним ги заклежда: „Гледай ги, как ситно пристъпват! Възхищавай се на простия им и скромнен тоалет! Но бременността издава техния интимен живот. Едни прибъгват до отрови, за да станат стерилни, а други убиват плода си, преди да го родят..." (Иероним, „Писма до Евстохия", XX††.)

Иоан Златоуст (347–407) ще бичува тези все така ширещи се разврат и похот сред широките християнски „маси" в двата свои трактата „Против Божите девници, които съжителстват с мъже" и „Против тези, които вкарват в грях девственици".

Развратът ще се шири още дълго време. И през 741 г. свети Бонифаций, архиепископът на Майнц, ще издаде пред папа Захарий: „... дяконите, които нощем преспиват с четири или пет любовници, че дори и повече! Станали отци или епископи, те продължават този начин на живот, говорейки, че им е разрешено от Рим..." (Кардинал Вороний, „Църковни анали", година 741.)

Това искрено вярващо множество християни, което обаче е неподвластно на целомъдрието и въздържанието, трябва да е почерпило отнякъде мотивация и оправдание за своя начин на живот.

Тук отново ще се върнем на Исус. Самият Павел си има „другарка в живота" и го заявява съвсем ясно: „Нима нямаме власт да водим със себе си сестра жена, както и другите апостоли и братята Господни и Кифа? Или само аз и Варнава нямаме право да не работим?..." (Павел, Първо послание до Коринтяни, IX, 5, 6.)

В своята „вулгата" на латински език свети Иероним използва термина mulier за плътска жена, съпруга.

Малко преди откриването на прочутите ръкописи в Кумран, край брега на Мъртво море, изравят други не по-малко ценни. Това става в Хенобоскион, Горен Египет. Сред тях е „Евангелие от Тома", което дотогава е познато само по цитати, използвани от Климент Александрийски и Ориген в началото на трети век. Но все пак, не притежаваме оригиналите от тези автори, а само по-късни преводи в ръкописи от пети век.

Намереният в Хенобоскион текст на коптски език датира от четвърти век. Съществуват и фрагменти от папирус, открит заедно с други такива през 1897 г. в Оксиринос, в Среден Египет, чийто автор не може да се определи, защото е прекалено непълен. Този текст на древногръцки език е от трети век. И съдържа стихове, типични само за „Евангелие от Тома". Можем да заключим, че в трети век „Евангелие от Тома" е било в своята пълна редакция. Но ако вземем предвид, че Климент Александрийски и Ориген, починали, първият през 220 г., вторият – през 254 г., цитират това „Евангелие от Тома" като текст, който по тяхното време вече е стар, можем да допуснем, че неговата първоначална редакция е станала поне във втората половина на втори век, с дата около 175–180 г.

И така, пред нас е един текст, който може да бъде датиран малко след също цитираните от Климент и Ориген и смятани от тези автори за най-древните известни апокрифи „Староеврейско евангелие" и „Египетско евангелие".

Да се спрем сега на напълно каноничното Евангелие от Марко в момента, когато Исус току-що е издъхнал на кръста: „Имаше там и жени, които гледаха отдалеч; между тях беше и Мария Магдалина, и Мария, майката на малкия Иаков и на Иосия, и Саломея, които и тогава, когато беше Той в Галилея, вървяха подире Му и Му служеха, и много други, дошли заедно с него в Иерусалим..." (Марко, XV, 40, 41.)

Лука (XIII, 3) казва, че тези жени „Му служеха с имотите си", т. е. с парите си, защото са напуснали жилищата си и не става дума за подслон.

И ето че стигаме до Саломея в „Евангелието от Тома", и то в ролята, която Павел и отрежда в своето „Послание до Коринтяни": „Саломея каза: „Кой всъщност си ти, Мъжо? От кого си произлязъл, за да се качваш на леглото ми и да се храниш на масата ми?... А Исус и каза: „Аз съм този, който е произлязъл от равния на мене. Дадох ми това, което е на баща ми... И Саломея отговори: Аз съм твоя ученичка..." (Евангелие от Тома", LXV).

От тона, с който Саломея разговаря, личи, че тя се радва на по-добро материално състояние от Исус.

Гръцката дума, която при Марко (XV, 40) е преведена с „служвам", означава също и „подпомагам". Нека не се учудваме. В човешката история много жени подпомагат финансово в неговите политически начинания мъжа, когото обичат. Един от най-ярките примери е Коризанда дьо Грамон, подкрепила Анри Наварски в домогването му до френската корона.

Същата Саломея ще открием и в "Египетско евангелие", където стиховете потвърждават, че в цитирания по-горе пасаж, споменаващ за качване на леглото, наистина става дума за сексуална връзка: "И Мария-Саломея попита Господа: Учителю, кога ще свърши царството на Смъртта? А Иисус отговори: Когато вие жените престанете да раждате деца... Когато захвърлите дрехите на срама и безчестието, когато двете станат едно, мъжкото и женското се обединят, когато повече няма да има нито мъж, нито жена, тогава ще свърши царството на Смъртта. А Саломея поде: Значи, аз добре съм сторила, Учителю, като никак не съм имала деца?... А Иисус отговори: Яж от всички плодове, но не и от този на огорчението (майчинството)... ("Египетско евангелие", цитирано от Климент Александрийски в Stromates, †††, †X, 66 и от Климент Римски (умрял през 97 г.) в неговото второ „Послание до Коринтяни“).

По-нататък в същия текст Иисус ще отговори на Саломея: "Дошъл съм да разруша направеното от жената..."

С оглед на тези изненадващи текстове, може би няма да е безполезно да уточним какви са предписанията на еврейския Закон за продължаването на рода.

Ще видим, че за брачната двойка:

1. Задължението за продължаването на рода се изчерпва, щом двойката даде живот на две деца – момче и момиче.

2. Противозачатъчните средства, познати добре в античния свят, могат да се използват само от жената, за която не се отнасят законовите ограничения за мъжа. Той няма право да ги използва.

3. *Използването* им поради мотиви от медицинско, психическо или генетично естество се препоръчва от самия Закон и става законен дълг.

4. Необходимостта или решението да се избягва забременяването с нищо не премахва моралния и религиозен дълг за легитимно сексуално задоволяване. Талмуда го нарича "най-висша радост" (на иврит: *вин симха ела симха шеп хуппа*).

5. Абортите се допускат до третия месец на бременността. Книжниците законници смятат, че преди третия месец на бременността зародишът е само *нефеш* (тяло), а *руа* (умът) и *нешама* (душата) още не са се съединили с него.

Извън законния брак и в случаите на непризнато от Закона обикновено съжителство тези правила са по-омекотени.

Както вече казахме, античният свят познава отлично механичните противозачатъчни средства, обикновено използвани от жените със свободни нрави: танцьорки, певици, куртизанки и др.

Същото е положението и с начините за абортиране. Използването на предизвикващите помятане билки, като седефче, пелин, абсент и най-вече на опасната казашка хвойна, не е тайна за благоразумните жени в ония времена.

Ще рече, нищо необикновено няма в решението на Саломея да няма деца.

Коя е тази Саломея? Очевидно, богата жена, но само убедена месианистка и привърженичка на зилотите или просто влюбена в Иисус? Загадка... Но пълното мълчание на Евсевий Кесарийски за нея доказва намерението своевременно да се прикрие фактът, че тя е съжителствала с Иисус и че той е взел от нея максималното, което един мъж може да получи от една жена. Напразно ще търсим името и в неговата "Църковна история". Той споменава само "Саломея, сестра на Ирод, жена на Алексей...", което се отнася за царуването на Ирод Велики, към 6 г. пр. Христа. Може би по същата причина църковните отци споменават винаги Иродиада и никога Саломея като танцьорката, която пожелава смъртта на Кръстителя. Някои премълчавания казват много.

В заключение, съвсем очевидно е, че Саломея, явно богата жена, не само е ученичка на Иисус, не само му служи и го следва, както признава Марко. Тя също така му предлага масата и леглото си. И този толкова човешки жест е разкрит в "Евангелието от Тома". Сега разбираме мотивите за неговото изчезване...

Явно през втори век това обстоятелство не е скандално, тогава са по-добре осведомени *за историческия Иисус* от днес. Именно този откъс от "Евангелие от Тома" оправдава съжителството на духовниците с любовници в очите на християнските маси от първи до пети век.

Затова Саломея с предано сърце споделя негодите на Иисус чак до кръста, сякаш за да подкрепи на дело казаното от Соломон: "Любовта покрива всички грехове..." (Притчи, X, 12), каквато и тайна да крие личността и¹.

Остава загадката за самоличността на жената, която облива краката на Иисус с драгоценно миро, съдържащо се в алабастров съд, избърсва ги с косите си и ги обсипва с целувки (Лука, VII, 38.)

¹ Да напомним, че малката и „костница“ е сред откритите до „Доминус Флевит“ на Елеонската планина в общата гробница, подслонила останките на един от най-близките Христови сподвижници

Тя не може да е, противно на умишлено поддържаната легенда, Мария Магдалина, защото вече знаем коя е тя. Не може да бъде и Саломея, защото нейните маниери и начин на изразяване са на високопоставена жена, богата и приучена да командва, нещо, което проличава в пасажа от „Евангелие от Тома“, стих 65.

За тези друга жена каноничните Евангелия дават следните подробности:

Матей я нарича „една жена“ (XXVI, 6, 7.)

Марко също: „една жена“ (XIV, 3).

Иоан заявява, че името и е : „Мария“ (XII, 3 и XI, 2).

Лука я има за: „Грешница“ (VII, 3), като първоначалният гръцки израз е „една грешница от града“.

Разбира се, „Египетското евангелие“ и „Пистис Софиа“ наричат Саломея „Мария-Саломея“. Но не тя е жената с алабастровия съд. Тази Мария, която според Иоан (XII, 3) излива драгоценното миро, е сестра на Марта и Лазар, когото Иисус обича много. Те живеят във Витания, скромно градче в околностите на Иерусалим.

Нищо от това не напомня за богатата Саломея².

Но си запазваме правото да се учудваме, че Иисус, който е поставял проститутките в челните редици по пътя за „Царството Божие“, изпитва удовлетворение да преспива при една от тях, , противно на религиозния еврейски Закон.

А какво да мислим за Марта? От какво живее тя? Не се съобщава.

И какъв е този Лазар, така скъп на Иисус, който се примирява, че противно на Закона поне една от сестрите му е „грешница“? От какво ли живее и той самият?

В лицето на двамата Искариоти, баща и син, Божият Син Иисус има странни познати.

Какво трябва да си помисли неговият „Небесен Отец“, същият, който заповядва на Мойсей: „Блудница от Израилевите дъщери да няма...“? (Второзаконие, XXIII, 17.)

Но нека, за да приключим, се върнем на тайнствената Саломея. Вече констатирахме, че нейния начин на изразяване говори за богата жена, привикнала да командва, която с оглед на всичко дотук се пита как е могла да предложи масата и леглото си на мъж като Иисус. Тя безспорно е с по-високопоставено социално положение. Но коя ли може да е тя?

Разполагаме с имената на някои от жените, които следвайки Иисус и дванадесетте, им „услужват с имотите си“. Първо ще споменем тъй наречената Сусана, после някоя си Иоана (Иохана на иврит), „жена Хуза, домакин Иродов“ (става въпрос за Ирод Антипа).

Веднага възниква един въпрос: как така тази жена напуска мъжа си, за да последва въоръжената банда, която Иисус влачи след себе си? А Хуза, висш чиновник на тетрарха, я оставя и не си я прибира ще-не ще. Още повече, че се е смесила с други, непристойни жени.

Втори въпрос: когато Ирод Антипа е заточен и осъден да живее във Виена, Галия през 39 г., ще рече четири-пет години след екзекуцията на Иисус, Иродиада го придружава в неговото заточение. Знаем това от Иосиф Флавий и Евсевий Кесарийски. Но нито единият, нито другият споменават какво е станало със Саломея, дъщерята на Иродиада.

Трети въпрос: Деянията на светите апостоли (I, 14) не споменават поименно нито една от тези жени. Текстът казва „жените“, но знаем, че освен Саломея, Сусана и Иоана има и други. Каквото и да е тяхното значение – малко или голямо – защо не са назовани?

Четвърти въпрос: защо Атанасий Александрийски, Иоан Златоуст и Евсевий Кесарийски говорят само за Иродиада като „танцьорката“, поискала смъртта на Кръстителя, и премълчават Саломея като по този начин влизат във формално противоречие с каноничните Евангелия, които те все пак познават добре?

Серия хипотези би могла да послужи за отговор на тези четири въпроса:

1. Хуза, домакинът на Ирод, оставя жена си Иоана да следва Иисус и хората му, защото тя е компаньонка на Саломея;

2. Иродиада заминава сама на заточението в Галия с Ирод Антипа, защото Саломея от дълго време е пълнолетна и ще рече свободна.

² Да отбележим мимоходом, че според еврейския Закон жената може свободно да разполага с богатството си, ако тя е единствена наследница на баща си. Полага и се и рента от братята, ако са получили наследство от баща им. Може да борави сама с богатството си и ако го е наследила като вдовица без деца. Такъв е и случаят на Саломея, овдовяла от своя братовчед Филип Антипа.

3. В Деянията вече не се говори за Сусана и за Иоана, защото те по всяка вероятност са напуснали движението на зилотите при смъртта на Исус, след провала на обещанията му. Или защото са заловени от римляните край Разпятието като сепанти и гният в мрачните килии на крепостта Антония. Или защото просто са починали. Нищо такова не е сполетяло Саломея, защото нейното социално положение и произходът и я закрилят;

4. Атанасий Александрийски, Иоан Златоуст и Евсевий Кесарийски заблват с мълчание Саломея и съсредоточават разказа си единствено върху Иродиада, именно за да отстранят Саломея от историята, имайки предвид донякъде особената и роля в обкръжението на Исус. В други случаи това се нарича „заблуждаваща маневра“.

Нашата хипотеза не отслабва от факта, че тайнствената Саломея е същата тази дъщеря на Ирод Филип и Иродиада, превърнала се след повторното омъжване на майка си в доведена дъщеря на Ирод Антипа. И тук за сетен път в това историческо изследване можем да заключим, че действителността надминава въображението: внучката на Ирод Велики, разпнал на кръст Езекия, става интимна приятелка на внука на последния, Исус, който има претенции за трона на Израел. Нещо, което още повече задълбочава лошото отношение на Ирод Антипа към Исус. Нали ревността е едно от най-човешките чувства.

Ако си спомним твърденията на Даниел Масе в едно от неговите произведения, че след собствено разследване е стигнал до извода, че семейството на майката на Исус, Мария, е сродено с рода на Ирод, то отношенията между неговата доведена дъщеря Саломея и Исус, ще изглеждат безкрайно по-малко изненадващи, отколкото на пръв поглед. Връзките, колокото семейни, толкова и поради интереси, между членовете на Иродовата династия и Давидовото потекло, чиито автентични представители в началото на новата ера са Иуда Гамалиел и после най-големият му син Исус, изглежда се потвърждават и от казаното от Иосиф Флавий, който съобщава, че по времето на престоя на Архелай в Рим, малко след смъртта на Ирод Велики, евреите вдигат въстание, като сред бунтовниците *“имаше роднини на Архелай, които били наказани от цезаря (Август), защото са се сражавали срещу своя родственик и цар...”* (Иосиф Флавий, *“Иудейски древности”*, XVII, X, 297 и *“Иудейски войни”*, II, 1, черковнославянски ръкопис). Сред тях е и Архив, братовчед на Ирод Велики, чичо на Архелай и дядо на Саломея.

Между другото, Даниел-Роп със сигурност посочва, че политическото въстание, вдигнато срещу Архелай, е предвождано от Иуда Гамалиел. И ако членовете на Иродовия род, роднини на Архелай, са се присъединили към въстаниците, то това е могло да стане единствено по политически причини, а не от интереси, които едва ли биха имали нещо общо с тези на разбойниците. Без съмнение в това присъединяване към партията на “Сина Давидов” на представители от рода на Архелай се крие коренът на по-късните взаимоотношения на Исус и Саломея.

Да не забравяме, че и тя е от големия иудейски род. Саломея е внучка на Ирод Велики, племенничка на Архелай, който пък е син на същия Ирод, и потомка на същия този Архив, влязал през 5 г. преди новата ера заедно с други членове на рода си в редовете на въстаниците, предвождани от Иуда Гамалиел.

И друг аргумент подкрепя тази хипотеза. Знае се, че в древен Израел нито мъжете, нито жените носят двойни първи имена. Едва в християнския свят се появяват двойни имена, разделени с тирета: Мари-Терез, Мари-Жана, Жан-Франсоа и др. А в “Египетско евангелие” и в “Пистис София”, и двете с оригинали на иврит, Саломея е наречена Мария-Саломея или на този език: Мириам-Шаломея. Но поради споменатата по-горе причина не можем да възприемем Мириам като еквивалент на Мария, защото това ще бъде двойно име, което е напълно необичайно.

Следователно трябва да смятаме Мария или Мириам за *нарицателно*, а не за *собствено име*. И тъй като тази дума на иврит означава “принцеса”, имаме *принцеса Саломея*, а не някоя “Мария-Саломея”. Това е просто *титла* и нищо повече.

Да не забравяме, че всъщност в античните ръкописи няма пунктоация, свързващи тирета, гравни букви и нов ред. Всичко се изписва едно след друго.

Впрочем тези взаимоотношения между обкръжението на Исус и иудейската династия са подчертани в някои канонични текстове: “В Антиохийската църква имаше някои пророци и учители, именно: Варнава и Симеон, наречен Нигер, Луций Киринеец, *Манаил, съвзпитаник на Ирода четвъртовластника, и Савел...*” (Деяния, XIII, 1.)

Намираме се в 45 г. Този Манаил е внук на Иуда Гамалиел и племенник на Исус. Савел има брат, който се нарича Костовар. Те не са от еврейски, а от иудейски произход и принцове от Иродовия род. А Манаил, чието име означава на иврит “Утешител”, което на гръцки е “параkletос”, е предсказан от чичо си Исус. Той ще развее отново знамето на бунта през 63–64 г. при властването на прокуратора Гесий Флор.

Да се върнем на Саломея. Тя е вдовица на Филип Ирод от 33 г. сл. Христа и *няма деца*.

Омъжва се повторно за Аристовул III, който през 54 г. получава от Нерон царството на Малка Армения, а после, през 60 г., и част от Голяма Армения, докато накрая, вече през 70 г., става цар на Халкидия. Протеже и приятел на Нерон, той притежава разкошно жилище в Рим. А през 58 г. Павел, бившият Савел, е в Коринт и съчинява своето Послание до Римляни. Към края в него идва ред на поздравленията към много личности, сред които са и следните, особено важни за нас: *“... Поздравете верните от дома Аристовулов. Поздравете сродника ми Иродиона. Поздравете ония от домашните на Наркиса, които вярват в Господа...”* (Пак там, XVI, 10, 11.)

Така Павел измисля новопокръстени или знае, че има такива в римското жилище на Аристовул и Саломея. Дори *се определя като роднина на техния най-голям син Иродион* (умалително на Ирод). Новопокръстени впрочем има и в двореца на Нерон, защото Павел ще завърши своето Послание до Филипяни по следния начин: *“Поздравяват ви всички светии, а особено които са от кесаревия дом...”* (Пак там, IV, 22.) Той пише всичко това в самия Рим през 62 г.

Излиза, че Саломея остава вярна на паметта на Иисус. Понесла загуба от близостта си с месианската легенда, след втория си брак тя става покровителка на тези, които тогава са наричани "христиени", както в своето жилище, така и във висшите кръгове на тогавашното римско общество, до което има достъп.

Някои не ще пропуснат да се присмеят на тази теза, защото всъщност тя ще ги смути дълбоко. Тя обаче не е толкова невероятна, колкото изглежда на пръв поглед. Освен всичко, разкрито дотук, което вече не може да бъде премълчавано в спора, можем да напомним за императрицата от Централна Европа, избягала с един цигулар. Или за царица, станала комунистка, за принцесите, станали звезди на жълтата преса с бурните си любовни връзки. Сърцето и разумът не се подчиняват на едни и същи закони, ще кажат някои. Ние ще се ограничим само да подчертаем за сетен път, че цялата история на Иисус е само следствие от безмилостна война, породена колкото от политически, толкова и от династически интереси, водена от законните наследници на израелския трон срещу идумейските узурпатори и срещу римските окупатори. И може би не се налага да намесваме в тях романтични любви.

Както *историческият Иисус* е много далече от „дърводелеца Иисус“, така и *историческата Саломея* не е никак близо до образа от театъра и киното...

ЕПИЛОГ: КЛАДАТА

Времето изопачава и заличава човешкото слово, но това, което е поверено на Огъня, трае безкрайно...

МАСОНСКИ ТРЕБНИК, Изпепеляване на философския завет

11 март 1314 г.¹, понеделник. От много месеци навсякъде из Франция пламтят кладни. С мъчения или с психологически натиск, с килии или с окови, със заплахи за отпращане във вечния ад инквизиторите са изтръгнали 207 пълни самопризнания. Остава само да бъде решена съдбата на Великия майстор и на най-главните рицари.

В утрото на същия ден Жак дьо Моле, Велик магистър на Ордена на тамплиерите, Жофроа дьо Гонавил, командор на Поату и Аквитания, Жофроа дьо Шарне, командор на Нормандия и Уго дьо Пейрандо, Велик инспектор на Ордена, са измъкнати от тъмницата на крепостта на Храма и отведени в Ла Сите. Там кардиналската комисия, съставена от Арно дьо Фарж, племенник на папа Климент V, Арно Новели, монах от Сито, Никола дьо Фреовил, някога изповедник и съветник на краля, Филип дьо Марини, негов роднина, архиепископ на Санс, наред с някои други епископи и папски довереници, е заповядала да се издигне ешафод пред предверието на Нотр Дам, за да бъдат прочетени пред по-голяма публика самопризнанията и окончателното обвинение.

Нареджат на тамплиерите да се качат горе и да коленичат. Един от кардиналите започва да чете. Когато той произнася присъдата, осъждаща Дьо Моле и неговите братя на доживотен затвор, т. е. да бъдат "зазидани доживотно" и да имат за единствена храна "хляба на страданието и водата на терзанието", представителите на крал Филип Хубави подскочат от изненада.

Уточнено е, че тази милост им е дадена, защото те "простоудушно са изповядали грешките си". Но в този момент, когато съдиите най-малко го очакват, Великият магистър и командорът на Нормандия стават и като прекъсват словото на кардинала и се обръщат колкото към инквизиторите, толкова и към тълпата, заявяват, че всичко, което са признали на разпитите е лъжа. Те подчертават, че са направили тези признания от уважение и доверие към папата и краля, които в замяна са им обещали свобода. Накрая протестира енергично срещу присъдата на кардиналите, главно срещу архиепископа на Санс Филип дьо Марини. А и срещу членовете на комисията, задето са прекрачили дадената дума от папата и краля.

Лесно е да се разберат мотивите за противопоставянето на Дьо Моле и Дьо Шарне. Самопризнанията не им струват нищо, но за тях свободата е над всичко. Тя би означавала пак да подхванат и да осъществят голямата цел на тамплиерите. А сега какво? Никаква свобода. Вместо нея, нещо по-страшно и от смъртта: бавното физическо и морално разлагане в подземие, приковани за стената, по която се стича вода. Сами в полумрака и гробовната тишина. И една единствена надежда: освобождаващата смърт, ускорена от хроничните недохранване и дизентерия. За

¹ 11 март по юлианския стил. Историчите си противоречат за тази дата. Майар дьо Шамбюр, на когото се доверяваме, установява, че 11 март 1314 г. е точната дата. Несъмнено фактът, че печатарството още не е изобретено, малкото лични календари тогава и започването на годината с подвижния празник Великден придават на хронологията несигурен характер. Но тъй като знаем от сигурен източник, че смъртта на Дьо Моле и неговият сподвижник настъпва в *навечерието на празника на свети Григорий, понеделник*, лесно можем да проверим и да констатираме с помощта на вечен и на църковен календар, че *само понеделник, 11 март 1314 г.*, отговаря на тези изисквания.

старец, какъвто е Дьо Моле (навършил е седемдесет и една години), който вече не очаква нищо от живота, както и за Дьо Шарне, който е почти негов връстник, изборът е направен. Затворът може да продължи с години. Обратното, фактът, че се отричаш от самопризнанията, води ipso facto до смърт чрез изгаряне. Болезнена, естествено, но кратка, въпреки всичко. И накрая, много по-малко мъчителна от бавното гаснене в мрачната тъмницаа, докато животът тържествува в светлина, но за други.

За Дьо Моле и Дьо Шарне решението е окончателно. Погледите им безмълвно са се срещнали и те са се разбрали. И гласът на Великия магистър се извисява: "Монсеньори, моят брат и аз протестираме срещу начина, по който тук се възползват от нашите вчерашни думи, които нямаха друга цел, освен тази да удовлетворят краля на Франция и папата. Ако заради тези неща, признати от нас поради покорство и за тяхно удоволствие, трябва моят брат и аз да гнием в тъмница, то ние сме против. Най-високо заявяваме, че негово величество кралят и негово светейшество папата ни увериха и дори почти се заклеха, че никаква неприятност, страдание или насилие няма да ни сполетят. По този начин декларираме, че нашите самопризнания, изтръгнати колкото с мъчения, толкова с хитрост и подвеждане, са нищожни и несъстояли се, като не ги признаваме за достоверни..."

Пълно изумление. Незабавно кардиналите предават затворниците на началника на конвоя, който ги отвежда и затвара в килиите им. За станалото е известен Филип Хубави, който незабавно събира своите съветници, без да кани нито един представител на Църквата. Решено е още същата вечер Великият магистър и командорът на Нормандия да бъдат изгорени на островчето на Двореца, между кралската градина и Августините. Пребледнял от ярост, кралят добавя, че ще бъдат изгорени на "бавен огън". Може би е отгатнал причината за тяхното отмятане.

Скоро на Острова на евреите, наречен така, защото там вече са изгорени няколко равини и талмудисти, упорствали в отрицанието на божествеността на Исус, занасят и натрупват необходимите дърва за двете кладни близнаци. Ще ги хвърлят в огъня на малки порции, за да продължи по-дълго наказанието и "да се достави удоволствие на сир краля". Така всеки от осъдените ще разполага с не повече от един кубик дърва, за да умре.

Забиват в земята две яки дъбови греди. Измъкнати са от речните кейове. Месец след месец са се просмуквали с вода и едва ли ще се възпламенят. Здравно приковани за тях с вериги, осъдените няма да могат да се измъкнат, пламне ли огънят.

Всичко е готово. Бавно бият камбаните на Нотр Дам. Във вечерния час вече посивялото небе потъмнява още повече: натежали от дъжд, облаци бързо преминават над града, подгонени от студения нормандски вятър. Стръмните брегове на Сена са почернели от народ. Неспирна врява като бръмченето на чудовищно насекомо се издига до часовете, които бдят прави в наблюдателниците на стария Лувър.

Изведнъж глъчта се разраства. По стръмния ляв бряг на острова Ла Сите се задава кортеж. Предшестван от сержанти кавалеристи, главният съдия е следван от отряд въоръжени пешаци, заобиколили каруца за фураж, теглена от един кон. Смътно се различават фигурите на двама мъже, лежащи вързани на пода. Накрая, след последните стрелци, взвод кавалеристи завършва колоната.

Свалят осъдените и ги пренасят с лодка до островчето, където вече ги очакват палачът и неговите помощници. Завързват здраво Дьо Моле и Дьо Шарне с вериги за гредите. Натрупват около тях дърва до колената им. След като е хвърлил последен поглед към прозореца, от който се знае, че наблюдава Филип Хубави, главният съдия се обръща и дава знак на палача. Засвирва конен тръбач. На острова и по стръмните речни брегове разбират, че е дадено началото и с факли в ръка екзекуторите подпалват ъглите на кладите.

Тъй като са се погрижили да намажат някои от цепениците с мазнина, огънят бързо се разгаря. Издига се дим, а заедно с него постепенно се разнася всепроникваща миризма, която тръгва от островчето, разтила се по речните води и достига отсрещния бряг. И тогава в сумрака, който коварно покрива Ла Сите, се надига вопъл. Първо си мислят, че той идва от обгърнатите в пламъци тамплиери. Но не, не викове на болка се изригват от кладите. Това е гласът на героя от Сен Жан д'Акр, гласът, който плющящ като бойно знаме на вятъра, двадесет и три години по-рано, вечерта на 5 април 1281 г., се е извисявал сред тътена на конски копита с бойния вик на рицарите! Триста срещу десет хиляди! Воден от своя сребристогопящчен флаг, черно-белият ескадрон прониква в редиците на египетските войски!¹...

Всъщност това е гласът на един умирац, гласът на Жак дьо Моле, последният Велик магистър на тамплиерите. Мигновено неспокойната тъпла се умълчава, народът притаява дъх, защото това, което той гръмогласно изрича, е нещо страшно, неочаквано и непридвидимо за простоватите души, приведени от страх пред папския жезъл и кралския скиптер. А светотатственото слово се блъска в стените на Двореца, шамаросва омразния Капетинг, застанал като истукан в амбразура на тесния прозорец. Ето какво казва този глас:

"Клименте, и ти, Филипе, предатели на вярата! И двамата ви призовавам пред Божия съд!... Тебе, Клименте, след четиридесет дни, а тебе, Филипе, до края на годината..."

¹ Бойното знаме на тамплиерите, наречено Босеан е „разделено на сребро и пясък“, ще рече бяло и черно, припомняйки така цветовете на ескадроните, чиято първа редица е съставена от рицари (с боен знак и наметала в бяло), а втората — от щитоносци (с боен знак и наметала в черно). Името Босеан (Хубав задник) е израз на подигравка към бойното им знаме от страна на хоспиталиерите и тевтонците заради разположението на двата цвята. А и от завист, защото те единствени са удостоени с честта да носят Червеният кръст на Кръстоносните походи върху наметките си. Тази привилегия им е отредена от папа Евгений ††† по молба на свети Бернар.

В настъпилата гробовна тишина се дочува само пращането на горящите цепеници.

Така и ще стане. Папата ще умре от дизентерия и повръщане в Рокмор, в долината на Рона, на 9 април 1314 г., двадесет и осем дни по-късно. А Филип Хубави загива, хвърлен от коня си на 26 ноември 1314 г. във Фонтбло, осем месеца по-късно. Инцидентът напомня за начина, по който са понижавали рицарите изменници. Словото и пламъкът са посочили на чия страна е правото.

Но огънят вече е набрал височина, изпокъсаните дрехи са в пламъци и двата силуета се гърчат в техните прегръдки. Виковете и стонове са прекалено приглушени, за да стигнат до тълпата, онемяла от ужас. Огънят вече е обхванал и краката и пълзи нагоре, облизва оголелите торсове. Брадите и косите са изчезнали. Прилепени за гредите от нажежените вериги и неузнаваеми, телата постепенно се превръщат в безформена овъглена маса. Издигащ се от двете пращящи огнища, черният пушек разнася над двата бряга на Сена като зривно покривало миризмата на изгоряла човешка плът.

Късно през нощта, когато телата не са нищо повече от овъглени останки, народът, въпреки останалите няколко стражи, се "втурна към кладите", пише абат Вели в своята "История на Франция": "Тълпата събра пепел от мъчениците и я отнесе като скъпоценна реликва. Всеки се прекръстваше и не искаше нищо да чуе. Смъртта им бе красива, дотолкова възхитителна и нечувана, че направи каузата на Филип Хубави още по-съмнителна..."

Пръснати в тълпата на групички от трима-четирима, "другарите дърводелци и каменоделци", един вид третосъсловен, корпоративен орден, закрилат от рицарите тамплиери, възприемат думите на Дьо Моле като предначертание, заповед за действие и нова надежда. Поради това застроените от тях катедрали във Франция ще си останат такива каквито са, кулите им – недовършени. А отмъщението търпеливо ще броди от век на век. На три пъти кралските династии ще угаснат с по трима братя. При Капетингите това ще бъдат Луи X Вироглавия, Филип V Дългия и Шарл IV Хубавия. При Валоа – Франсоа II, Шарл IX и Анри III. При Бурбоните – Луи XVI, Луи XVIII и Шарл X. Жакерията от 1358 г. е прелюдия на Якобинската революция от 1789 г. Селяните с име Жак, предвождани от Жак Селяндур, един ден ще отмъстят за Жак дьо Моле. Точно от кулата на Храма, в която са разпитвани водачите на ордена, в едно януарско утро на 1793 г. ще поеме по последния си път двадесет и втория наследник на Фили Хубави.

Така по един загадъчен начин името на последния Велик магистър на тамплиерите неспирно ще отеква във френската история.

Премахването на Ордена е решено на събора във Виена, долината на Рона, през 1311 г. И точно пет века след това, през 1811 г., крепостта на Храма в Париж е разрушена до основи.

За какво е щяла да свидетелства тя? Дали ново було не е покрило смъртоносната тайна след понеделник, 11 март 1314 г.?

Дълго време преди това броди една легенда. Всяка година, казва тя, в нощта на датата, когато е разпоредено унищожаването на Ордена, един призрак, носещ бяло наметало с червен кръст, въоръжен с щит, "разделен на сребро и пясък", и с копие, се появява към полунощ в криптата на Храма в Париж. Тогава се чува как един гробовен глас пита:

"Кой иска да освободи Иерусалим?"

– Никой, отговаря ехото измежду колоните на криптата. Защото Храмът е разрушен..."

5 февруари 1967 – 26 февруари 1970 г.